

BAĞIMSIZLIK ve DEMOKRASİ için
EKMEK ve ADALET için,
EMPERYALİZME ve OLİGARŞİNİN
İŞBİRLİKÇİ İKTİDARINA KARŞI
Devrimcilerin saflarında
MÜCADELEYE KATIL!

Kızıldere'de
"Kurtuluşa
Kadar Savaş"
şiarıyla
dalgalandırılan
bayrak,
"Ya Zafer,
Ya Ölüm"
kararlılığıyla,
ölüm orucu
direnişçilerinin
ellerinde
dalgalanmaya
devam
ediyor!

Amerika'ya karşı
mücadele
AKP iktidarına karşı
mücadeledir

Yurdumuza yanki dolmuş!

**Gün doğdu hep uyardık,
Siperlere dayandık,
Bağımsızlık uğruna da
Al kanlara boyandık...**

1960'ların ikinci yarısıydı. Yürüyordu Dev-Gençliler. Bu marşla çınıyordu meydanlar. Bu marş söyleniyordu toprak işgal eden köylülerin dilinde. Boykotlarda bu marş vardı.

Dev-Gençlilerin, yürekleriyle dev gibi gençlerin 1920'lerden sonra yeniden Anadolu topraklarında yükselttiği bağımsızlık bayrağı bu marşla dalgalanıyordu nazlı nazlı.

Türkü'yle, Kürdü'yle, Lazı, Çerkez'yle Anadolu halklarının, yedi düvelin işgaline son vererek ulusal kurtuluş savaşını muzaffer biçimde tamamlamasının üzerinden çok zaman geçmişti. Köprülerin altından çok sular akmıştı.

Yine gelmişlerdi.

Bu kez askerleri, topları, tankları, bayraklarıyla değil, Marshall-Truman "yardımları"yla gelmişlerdi.

İkili anlaşmaları, askeri ve ekonomik paktlarıyla; NATO, IMF, DÜNYA BANKASI, OECD'leriyle gelmişlerdi...

Uçak gemileriyle; 6. Filoları, US Nimetçileri, Saratogaları ile, Coca Colaları, Mc Donaldsları, Hollywood'larıyla gelmişlerdi...

Bu bir "işgal"dir dedi Dev-Genç'in önderleri. Yürüdü Dev-Gençliler:

**İşçi köylü hep hazırız
Faşist düzene karşı
Halk savaşı veriyoruz
Emperyalizme karşı**

Gelmeye devam ediyordu emperyalistler; Caterpillar, Phillips Morris, Ford, Mobil, General Dynamics, General Elektrik'leriyle geliyorlardı... Adana'da, Sinop'ta, Eskişehir'de, Malatya'da, Batman'da, Balıkesir'de, İnçirlik'te üsleriyle yerleşiyorlardı kovaladıkları Anadolu'ya.

Emperyalizme karşı yeniden kurtuluş savaşı vermek kaçınılmazdı. Kurtuluş savaşı, artık 1920'lerin başlarındaki gibi, sadece ulusal değil, sınıfsal kurtuluşu da hedefleyecekti. Bu anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim demekti.

**Yolumuz devrim yolu
Gelin gardaşlar gelin**
diye devam ediyordu marşın sözleri...

Ülkemizdeler işte yine. Dünden daha çok, dündan daha pervasız, dündan daha işgalci... Cotarellileriyle, Wolfovitzleriyle geldiler... Yankee dolu gemileriyle yanaştılar limanlarımıza. Havaalanlarımızı, limanlarımızı işgal ettiler tezkereli ve tezkeresiz...

Katletmeye, katliamlarına suç ortağı yapmaya geldiler.

Yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi çalmak, soymak için geldiler... Yoksullaştırmaya, doğmamış çocuğumuzu borçlandırmaya geldiler... Kültürümüzü, benliğimizi yok etmeye geldiler. Fuhuşu, sefaleti getirdiler...

Geldiler; bize ait ne varsa çalmaya, yok etmeye, değersizleştirmeye... Marş devam ediyor:

**Yurdumuza Yanki dolmuş
Vurun gardaşlar vurun!**

ÇAĞRI

27 Mart'ta Kayseri'de

16-17 Nisan'da İstanbul'un dört ayrı yerinde 11 devrimci katledildi.

27 Mart'ta Kayseri'de işte bu katliamla ilgili dava görülecek.

Susurluk devleti ve hukuku, yıllardır ölüm mangalarını kuruyor.

**Amerikancıların karşı-
sında bağımsızlığı,
Susurlukçuların
karşısında adaleti
savunmak için;**

**Halkımızı
17 Nisan Davasına
sahip çıkmaya
çağırıyoruz.**

**Yer: Kayseri
2. Ağır Ceza Mahkemesi
Saat 9.00**

Fotoğraflarla Tarihimiz

**Yer:
Tokat'ın
Niksar ilçesi
Kızıldere
köyü**

**30 Mart
1972'de
Mahir Çayan
ve
yoldaşlarının
katledildiği
ev**

Kerpiçten alelade bir ev. Bu evden **akan kan, onu** alelade bir ev olmaktan çıkardı. **Bu evde akan kanla** tarih yazıldı. Bu evden **akan kan, köyleri, şehirleri, üniversiteleri, fabrikaları, gecekondu dolaşp Kızıldere'nin manifestosunu taşıdı...** Bu evde yazıldı devrimciliğin destanı. **Devrimin yolu bu evde kanla** imzalandı. Parti **Cephenin önderleri, halk kurtuluş savaşçıları, "Kurtuluş kadar savaşı"** şiarını kanlarıyla bu **evden tarihe nakşettiler; Kızıldere bir köyün adı değil, kurtuluşun adı oldu...**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Of.
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: E 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademi Yazıhanası, Odemvadistr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana, İhsan Caddesi 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Çöken Apt. No:102 Tel-faks: 0 322 351 10 25

Adana, DAK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Adana, Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanallı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 222 87 18

Bursa, Beşik Caddesi Güneş İşhanı Kat: 6 Daire: 254 Haykale Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep, Karatoprak Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Şişli Tel-faks: 0 312 417 39 11

Hopa, Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 28 HOPA Tel-faks: 0466 351 42 08

Kocaeli, 3. Beşler Caddesi 850. Sokak Yaparıcı İşhanı No: 31/501 Kocaeli Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli, Hüsnü Caddesi Gökçe Kervansaray İşhanı Kat: 7 No: 79 Kocaeli Tel-faks: 0 282 332 41 70

Malatya, Dabakhan Mah. Eskişehir Caddesi Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Menteşe, Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13

Samsun, Talimhan Mah. Bozokçular İşhanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan, Kemerkaya Mah. Kunduracılar Caddesi Döndüğü sokak Postahane İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Zonguldak, Gazipaşa Caddesi Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... ABD-AKP İşbirlikçiliği Halka Karşı Savaştır!
- 5... Amerika Kazanamayacak
- 6... Irak'a Saldırı, ABD'nin İmparatorluk İlanıdır
- 9... Dökülen Her Damla Kandan AKP Sorumludur
- 10... İŞBİRLİKÇİLİK ÇUKURUNDAN MANZARALAR!
- 12... TSK Köylünün Toprağını ABD'ye Zorla Kırılıyor
- 13... Çaresiz DEĞİLİZ, Kaybetmedik!
- 14... Bombalar Halkların Öfkesini Büyütüyor
- 16... Şimdi Bombalar Altındalar
- 17... AKP Kontra Yöntemlerine Sarıldı
- 18... Haberler
- 19... Çiçek Katettikçe Yükseliyor
- 20... MORRISON SÜLEYMAN'DAN YENİ MORRISONLARA ÖĞÜTLER
- 21... Bağımsız Türkiye: Amerikan Çavuşları...
- 22... ABD Bombasının Doğan Medya Kazansın
- 24... Halepçeler Emperyalizme Karşı Savaşmadan Ölenemez
- 26... Şehitlerimizi Anıyor Umudun Partisini Selamlıyoruz!
- 29... DİRENENLER YOK OLMAZ
- 30... 33 Yıllık İddia ve Kararlılık
- 32... AKP Emeğin Düşmanıdır
- 33... 3 Yıl Tecritte Kaldım
- 36... 16 MART ŞEHİTLERİ ANILDI
- 37... GENÇLİK 21 MART'TA BOYKOTTAYDI
- 38... İstanbul ve Adana Gençlik Dernekleri Açılış Şenliği Yaptı
- 39... Halkın Hukukuna Gözaltı ve Tehdit
- 40... Ne Yapmalı Ne İle Yapmalı?
- 41... Newroz ABD Saldırganlığı Lanetlenerek Kutlandı
- 42... Yanılmaya Devam Edecekler
- 45... İslamcılar Karar Vermeli
- 47... Irak'ı Altın Tepside Amerika'ya Sunan BM
- 48... Bir Emperyalist İşbirlikçinin Sonu ve Emperyalizmin "Huzur ve İstikrar"ı
- 49... Bush'un 'Ağız Tadı' Iraklı Çocukların Etidir
- 50... Kahramanlar Ölmez

ABD-AKP İşbirlikçiliği Halka Karşı Savaştır!

Amerika Irak'a saldırıyı başlattı, TBMM'de tezkere kabul edildi. Amerika ve işbirlikçileri, Irak halkının üzerine bomba yağdırarak, tüm dünya halklarına açlık, zulüm ve boyuneğmeyi dayatıyorlar. Irak saldırısı ne kadar zamanda biterse bitsin, emperyalizmle halklar arasındaki savaş sürecektir. Bu savaş, teknolojinin ortadan kaldıramayacağı kadar derin köklere ve nedenlere sahiptir. Bu savaşın halklar cephesi, tarih boyunca çok yenilmiş, ama tarih boyunca bir kez bile yenilgiyi kabul etmemiş; direnişini sürdürmüştür. Tarihin akışı değişmeyecektir.

Topraklarımızda katliamcı Amerikalılar cirit atıyor. Amerikanın katliamcılığına karşı çıkan yurtseverler, coplanıyor, işkenceye çekiliyor, katlediliyor. Tezkere pazarlıklarıyla onursuzluğun, aşağılanmanın batağında debelenen iktidar, ABD'den alamadığı dolarları, yeni zam ve soygun paketleriyle yine halktan çıkarmaya çalışıyor. Açlığın çığlığı büyüyor. Zulüm, sömürü bitmiyor; oligarşi şovenist kışkırtmalar eşliğinde Kuzey Irak'ı işgale soyunuyor. ABD, orduya Kuzey Irak'ta şurdan şuraya geçemezsin diye ultimatom verirken ve TSK bunu sineye çekerken, Amerikalılar ülkemizin her yanını kiralamayadavam ediyorlar. **İşgal ve zulüm altındaki Türkiye tablosu, işbirlikçi iktidarın eseridir.**

Dünyada Amerikan imparatorluğu ve ülkemizde Amerikancı iktidar gerçeği; bugün tüm siyasi tahlil ve tavırlara bu iki temel olgu yön verecektir. Emperyalizm ve işbirlikçilik, yoluna dizginsiz devam ediyor. Dünya halklarının tarihinde eşine az rastlanır kitlesellikteki "muhalafeti" Amerikayı, halkımızın yine az rastlanır çoğunluktaki karşı çıkışı işbirlikçi AKP iktidarını dizginleyemedi. Ama sorun işte tam bu noktadaydı; Amerika'yı ve işbirlikçilerini "**dizginlemeye**" çalışmak! Bu vahşi hayvanı öldürmek yerine sadece dizginlemeye çalıştığınız sürece, kendinizi o vahşi hayvanla yanyana yaşamaya mahkum etmiş olursunuz. Emperyalist sistemin kendisi bir vahşettir. Dünya savaşları çıkarıp 50 milyon insanı öldüren vahşettir emperyalizm. Sayısız ülkede halk kurtuluş savaşlarını bastırmak için doğrudan veya işbirlikçileri aracılığıyla yüzbinlerce yurtseveri, devrimciyi, halkı katleden vahşetin ta kendisidir emperyalizm. Milyarları aç bırakan, açlıktan, sağlıksız koşullardan her yıl milyonları öldüren barbar da emperyalizmden başkası değildir.

Mücadelenin belli aşamalarında, belli biçimleri içinde, emperyalizmin veya oligarşinin herhangi bir politikasını durdurmak hedef alınabilir. Ama sizin tüm amacınız ve hedefiniz bu olursa, gerçek anlamda sonuca ulaşamazsınız. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin kurduğu vahşi düzen karşısında, protestolar, sivil toplumculuk, reformist "muhalafet" anlayışı çözüm değildir. Bütün bu teoriler altüst olmuştur. Bu altüst oluş içerisinde yeniden tartışılacak ve teori yeniden rayına, rotasına oturacaktır. Bu rota devrimin rotasıdır, teori devrimci teoridir. Amerika'nın imparatorluk ilanı ve dünya düzeni, Yeni Dünya Düzeni adını verdikleri küresel tahakkümün kristalize olmasıdır. Perdeler kalktı, gerçekler herkesin gözleri önünde. Amerika dünkünden daha baskıcı, dünkünden daha sömürücü bir dünya düzeni için harekatı başlatmıştır. Artık emperyalistler ve onların bizim gibi yeni-sömürgelerdeki işbirlikçileri, halkları teslim almak için daha çok zorbalığa başvuracaklardır. Dünya halkları, tüm

ölkelerin yurtseverleri, demokratları, devrimcileri, bu yeni koşullarda nasıl mücadele edeceklerini yeniden düşünmek durumundadırlar.

Amerikan imparatorluğunun katliamcılığında, hukuksuzluğunda, pervasızlığında ifadesini bulan bu dünya düzeni, küreselleşmeye karşı reformist muhalefetin, sivil toplumculuğun iflasının da ilanıdır. Bu düzene karşı direnmenin ve değiştirmenin yolu, hiçbir muhalefet, mücadele yöntemini reddetmeksizin mücadelenin merkezine halk kurtuluş savaşlarını koymaktan geçer. **Hedef** de net olmalıdır: bu vahşi kapitalizmi kimse “**reformlarla**” iyileştiremez. Bu dün de mümkün değildi; Amerikan imparatorluğu ve işbirlikçiliği karşısında hiç mümkün değildir. “*Başka bir dünya mümkün*” diyerek de bir yer varamazsınız. Mümkün olan o dünyanın ne ve nasıl olacağını ortaya koymak durumundasınız. ABD’ye, AB’ye yaslanarak demokrasi getirme devri de bitti. Kendileri, kendilerinde varolan demokrasiyi lüks sayıp parça parça rafa kaldırırken, size mi demokrasi hediye edecekler? Hedef, **emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm** olmalıdır. Çünkü, bugün dünyayı ve ülkemizi açlığa, zulme, savaşlara boğan emperyalizm, faşizm ve kapitalizmdir. Melanetin adları bunlardır. Karşı çıktığınız şeyin yerine koyacak bir alternatifiniz yoksa, kendinizi o karşı çıktığınıza mahkum etmiş olursunuz.

Emperyalizmin “içsel bir olgu olması” bugünkü işbirlikçilik ve işgal tablosu ile daha nettir. Mahir Çayan’ın dediği gibi, emperyalizmle işbirlikçi oligarşiyi birbirinden ayırmak fiilen imkansızdır. Bunun pratik anlamı ise şudur: oligarşinin icazeti altında muhaliflik, sonuçta bağımlılık zincirinin, içeride emperyalizmin dikte ettirdiği sömürü ve zulmün sürmesidir. Kendi iktidarına karşı mücadele etmeyen, Amerika’ya karşı da mücadele edemez, hiçbir savaşa da karşı çıkamaz. Yalın

AKP’nin ABD saldırısına ortak olma kararı, içeride halka saldırı kararıdır. AKP iktidarı işgalcilikle öldürmeye devam edecek, açlık ve yoksullukla öldürmeye devam edecek, F tipleriyle öldürmeye devam edecek.

“Kolay yoldan”, bedel ödmeden çözüm önerenler de, isteyenler de aldanmaya devam ediyor. Çünkü böyle bir çözüm yolu yok!

gerçek budur. Birileri meydana çıkıp ABD saldırısına karşıyız, Irak’la dayanışma içindeyiz diyor, ama Genelkurmay’la omuz omuza. Birileri “savaş karşı barış” istiyoruz diyor, ama düzenle barışık. Bir başkası ABD’nin Irak’a saldırısına karşı, ama o saldırıya yardım, yataklık yapan AKP’ye destek olmaya devam ediyor. Bunlardan bir şey çıkmaz. Bunlar, ne bağımsızlık, ne demokrasi mücadelesini geliştirmez. Bunlar açlığı ve zulmü, bırakın yoketmeyi, geriletemez bile. Bu anlayışlarla ezilen, yoksullaştırılan, zulmedilen halkın öfkesi, enerjisi sonuçsuz bir muhalefet içinde **eritilmiş** olur. Bu anlayışlarla, yukarıda kısaca tasvir ettiğimiz, tüm ezijeti ve acılarıyla içinde yaşadığımız işbirlikçilik ve işgal tablosu **DEĞİŞMEZ!**

Savaş dışımızda değil, ülkemizdedir. ABD’nin Irak’a açtığı savaş, tüm dünya halklarına olduğu gibi, bize karşıdır. AKP’nin ABD saldırısına ortak olma kararı, içeride halka saldırı kararıdır. AKP iktidarı işgalcilikle öldürmeye devam edecek, açlık ve yoksullukla öldürmeye devam edecek, F tipleriyle öldürmeye devam edecek. İşkencehaneler son iki aydır daha fazla yurtseveri tezgahlarından geçirmeye başladı. Emekçilerin kısmen lehine olabilecek yasalar çıkarılmazken, patronların istekleri kabul görüyor mecliste. Biz, devrimciler haklı çıkıyoruz her seferinde. AKP iktidarı konusunda da haklı çıktık. Emperyalizmin ve oligarşinin partisidir, onun politikalarını sürdürecektir dedik. Bağımlılıktan, yoksulluktan, zulümden tek kurtuluş yolu, devrimcilerin önerdiği yoldur. Evet, zor bir yol öneriyoruz. Ama “kolay yoldan”, bedel ödmeden çözüm önerenler de, isteyenler de aldanmaya devam ediyor. Çünkü böyle bir çözüm yolu yok!

İşbirlikçi iktidarlar, bağımsızlığı yokettiler. Demokrasi zaten hiç olmadı. Çarpık kapitalizmin egemen olduğu cumhuriyet tarihi boyunca refahı hiç görmedik. Yalvararak, yaltaklanarak, sömürgecilerin uşağı, zalimlerin kulu olarak bunlar elde edilemez. Ekmek ve adalet istiyorsak, bağımsızlık ve demokrasi istiyorsak, bu “**dişe diş döğüşerek**” kazanılacak. İşgale, ABD saldırganlığına karşı mücadele işbirlikçi iktidara karşı mücadeledir. Nice güç olursa olsun, bu mücadeleye çağırıyoruz tüm halkımızı. Devrimcilerin on yıllardır dalgalandırdığı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağı altında örgütlenmeye çağırıyoruz.

Kurtuluşun yolu buradan geçiyor.

Saldırı bütün dünya halklarına karşıdır

AMERİKA KAZANAMAYACAK!

- 🌐 Emperyalist katliam başladı!
- 🌐 Dünya halklarının iradesi çiğnendi!
- 🌐 Dünya çapında demokrasinin, hukukun olmadığı ilan edildi!
- 🌐 “Ya boyun eğeceksin, ya öleceksin!” diyen İmparatorluğun tahakkümüyle karşı karşıyayız!
- 🌐 İmparatorluğu, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin yarattığı savaşları, açlığı, zulme yoketmek için;
- 🌐 Amerikan imparatorluğu ve işbirlikçilerine karşı, bağımsızlık ve demokrasi için halk kurtuluş savaşlarını geliştirelim!

Amerikan emperyalizmi, dünya imparatorluğu politikasını hayata geçirmek için saldırılarına bir yenisini daha ekledi.

Bu, dünyayı ele geçirme saldırısıdır.

Dünya Halkları!

Sosyalist ülkelerin yıkılmasıyla dünyanın refah ve demokrasi cennetine dönüşeceğini

söyleyenlerin yarattığı cehennemi yaşıyoruz.

Bu cehennemden kurtulmanın tek yolu, emperyalizmle her türlü uzlaşmayı reddederek emperyalizmin, yani **sömürü ve sömürgeciliğin olmadığı** bir dünya için mücadeledir.

Halkımız!

AKP iktidarı suç ortağıdır.

Bu savaş, aynı zamanda Türkiye halkına karşı açılmış, daha fazla açlık ve zulüm getirecek bir savaştır.

Bu onursuzluğa ortak olmamak, açlığa, zulme mahkum olmamak için ABD'ye ve işbirlikçisi AKP'ye karşı mücadele edelim.

Amerika kazanamayacak!

biz direnirsek,

biz örgütlenirsek,

imparatorluğun dünyasında hiç bir anlam ifade etmeyen “barış”, uzlaşma çağrılarına alet olmadan devrimci mücadeleyi geliştirirsek,

emperyalizmin kazanma şansı yoktur!

Birleşelim, savaşalım, kazanalım!

Irak'a Saldırı, ABD'nin İmparatorluk İlanıdır

- ◆ **Bush'un Irak'a savaş ilanı Amerika'nın imparatorluk ilanıdır. Irak saldırısı imparatorluk saldırılarının ilki, ama sonu olmayacak...**
- ◆ **Kurumlarıyla, hukukuyla, "Uluslararası standartlar" masalı bitmiştir. Fiili olarak varolmasının hiçbir hükmü yoktur.**
- ◆ **İmparatorluk ilanı aynı zamanda onun sonu olacaktır.**
- ◆ **Emperyalizme övgüler düzen teoriler iflas etmiştir, bu iflastan devrim büyüyecektir.**

Amerika 20 Mart sabaha karşı 04:31'de Bağdat'a attığı bombalarla saldırıyı başlattı. Milyonlarca Iraklı'nın üzerine yağın bombalar, tüm dünya halklarının üzerine atılan bombalardır. Kim ki, saldırıyı salt Irak halkına karşı düzenlenmiş bir saldırı olarak görüyorsa, yanılması için çok beklemesi gerekmeyecektir.

Hemen belirtelim ki, saldırının haklı, meşru hiçbir gerekçesi yoktur. Bu gerçek bugün dünya halklarının ezici bir çoğunluğu tarafından bilinmekte ve görülmektedir. Avrupa emperyalistlerinin benzeri şekilde "meşru değildir" eleştirilerinin bu noktada samimi olmadığını, çıkar çatışmalarından kaynaklı olduğunu belirtmekte fayda vardır. Halkların cephesinden yükselen ses ise büyük bir öfke doludur. Gerçeğin tam da kendisini ifade etmektedir.

Saldırı Halklarıdır

Irak'a saldırı ve işgal hareketinin nasıl sonuçlanacağını hep birlikte izleyip göreceğiz. Ancak olası iki sonuç üzerinden bir şeyler söylemek gerekirse;

Irak halkının direnişi, Amerikan saldırganlığının sonraki hedeflerinin de önünü kesmekte, imparatorluğun pekişmesinde mutlak belirleyici olan olacaktır. Bu noktada nihai olarak işgalin gerçekleşmesi değil, görkemli bir direnişin yaratılması, Amerikan planlarının bozulmasından söz ediyoruz. Bu aynı zamanda halkları

hesaba katmayan hiçbir planın başarı şansının olmadığını da bir kez daha göstermiş olacak. Şimdi bütün dünya halklarının yüreği Irak halkı ile birlikte atıyor. Eylemlerimiz, işgallerimiz, boykotlarımız, Amerikan işbirlikçisi iktidarlara karşı mücadelemiz Irak halkının direnişine güç verecek, moral olacaktır.

Tersi ise, yani Irak işgalinin Amerikan emperyalizminin planladığı şekilde tamamlanması ise sıranın öteki muhalif ülkelere gelmesi demektir. İmparatorluk sürecinin işlemeye devam etmesi demektir.

Bu noktada "diktatör Saddam... Ortadoğu'ya demokrasi gelecek..." vb. teorileri yapanlar, saf değilse, aldatılmamışsa, hangi kesimden olursa olsun Amerikan saflarındadır. En azından iflah olmaz bir pragmatist, Amerikan saldırısından kendi çıkarlarının hesabını yapandır. Siyasi ve ahlaki olarak, çıkarlarının hesabı için Türkiye'yi satılık ülke durumuna getiren AKP iktidarı kadar sorgulanmaya muhtaçtır.

İmparatorluk İlanı Tekellerin Pazar Hakimiyeti İcindir

Irak'a saldırı Amerika'nın imparatorluk ilanıdır. Esas olarak 11 Eylül sonrası başlayan sürecin en önemli halkasıdır. ABD, İngiltere ve İspanya liderlerinin Azor adasındaki zirvede alınan saldırı kararının ardından Bush'un "Saddam'a 48 saat süre" içerikli ultimatomu, imparatorluğun ilan edildiği gündür. İlk bomba, bu konuşmanın altına imza atmıştır.

Irak saldırısı imparatorluk saldırılarının en önemli dönüm noktasıdır, ancak sonuncusu olmayacaktır. Bu, bizzat ABD tarafından defalarca dile getirilmiştir. Bush doktrininde teorik temellerini bulan saldırganlığın hedefleri arasında İran'dan Kuzey Kore'ye "hedefler" sıralandı. Kaldı ki, Ortadoğu'ya yönelik saldırı-işgal hareketinin asıl hedeflerinin başında İran gelmektedir. Irak, oraya sığınmanın bir aşamasıdır aynı zamanda.

İmparatorluk ilanını Bush'un çıldırmasıyla, "şahinlerin" belirleyiciliği ile açıklamak saflıktır, tekellerin dünyasını ve onun kapitalist emperyalist sistemini anlamaktır. Amerikan emperyalizminin saldırganlığı ve emperyalizm gerçeği, özü itibarıyla 1916'larda Lenin'in tarif ettiği emperyalizmdir. Tekellerin sistemidir. Deği-

şiklik görünüştedir. İmparatorluk, emperyalist tekellerin Ortadoğu, Asya pazarlarından başlayarak bütün dünyanın ele geçirilmesi içindir.

Emperyalistler Arası Çatışmalar

Saldırı aşamasına gelene kadar emperyalistler arasında, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana en keskin çatışmalar yaşandı. Çatışmanın, bir tarafın "barışçılığının" öteki tarafın "savaşçılığının" özü özeti tekkellerin pazar kavgasından ibarettir. "Barış" demagojisi yapanlar, pazardan daha fazla pay istemekte, Amerika, "hiçbir gücün bize rakip olmasına izin vermeyeceğiz" tespitlerinde dile getirdiği gibi, bu payı vermeye yanaşmamaktadır. Yani asıl çatışma emperyalistler arasındadır.

Bir yanda bilindiği gibi Almanya ve Fransa'nın başını çektiği, kısmen Rusya ve Çin'in yer aldığı, kimi Avrupa ülkelerinin de dahil olduğu kamp, öte yanda ABD-İngiltere ve onlara eklenen İspanya, İtalya ve ekonomik olarak çok şey ifade etmeyen ülkeler bir kamp oluşturmuştur.

Günlerce süren manevraları esas olarak kaybeden Amerika'dır. BM'den çıkarmak istediği "saldırıya meşruluk kararı"nın rüşvet, tehdit, şantaj, yalan ve her türlü kirli yöntemi kullanmasına rağmen çıkartamamıştır.

Amerika, kendisinin de içinde yer aldığı emperyalist cephenin on yıllara dayanan kurumları, kurallarını hiçe sayarak, saldırıyla birlikte Avrupa cephesi ile de çatışmayı derinleştirme yolunu tercih etmiştir. Temel olarak dayandığı güç askeri güçtür. Amerika elindeki askeri üstünlüğü, yani gücün üzerinde tepinmekte, bu noktada da "uluslararası" dedikleri emperyalistler arası hukukun ve onun kurumlarının darbelmesini de

göze almaktadır. Sürecin şekillenmesine paralel olarak BM, NATO vb. örgütlenmeler yerine yeni emperyalist örgütlenmelerin ortaya çıkması beklenebileceği gibi, çelişkilerin bir şekilde yumuşatılması sürecine dönüşmesi de olasılık dışı değildir. Askeri olarak güçsüz Avrupa emperyalizmi, çatışma bu noktaya gelmesine rağmen, ne BM'den ciddi bir ABD karşıtı kararı göze alabilmekte, ne de kendisi için böylesi avantajlı bir durum ortaya çıkmış olmasına rağmen yeni bir örgütlenmenin adımlarıyla "cüretli" bir çıkışı yapabilmektedir. Çatışma elbette bu noktada kalmayacaktır. Avrupa ya bugüne kadar olduğu gibi ABD önderliğindeki sisteme uyacak, imparatorluk ilanını kabullenecek ya da farklı bir yola sapmak zorunda kalacak.

Ekonomik alanda, pazar paylaşımında çatışmalar çeşitli biçimlerde sürerek bu süreç şekillenecektir. Bu konuda da belirleyici olacak olan Irak saldırısının ABD açısından başarı ya da başarısızlıkla sonuçlanması...

Amerika Propaganda Savaşını Kaybetti

Amerika'nın yalan propaganda mekanizmaları mutlak bir yenilgiye uğradı bu süreçte. Emperyalist medyanın yoğun çabası da bu yenilgiyi önleyemedi. ABD devlet adamlarının ağızından çıkan her söze "yalan", açıkladıkları her belgeye, "sahte, çalıntı" gözüyle bakılıyor olması bunun en açık kanıtıdır.

"Irak'a demokrasi götürmek, Iraklıları diktatörlükten kurtarıp özgürleştirmek..." vs. yalanlarına kimseyi inandıramaz. Afganistan saldırısına "sınırsız özgürlük operasyonu" adını vermişti Amerika. Irak saldırısına da, "Irak'a özgürlük operasyonu" adını verdi. Dünya halkları açısından bu isimlendirmeler sadece komiktir, yalancılığın, ikiyüzlülüğün daha da sırtması demektir.

Aynı durum Bush'un ve Rumsfeld'in yalanları için de geçerlidir.

Irak'a bombalama başladıktan sonra açıklama yapan ABD Başkan yardımcısı Rumsfeld'ten seçmeler:

"Savaşarak ölmek mi istiyorlar, yoksa hayatta kalmak mı istiyorlar, yeni özgür Irak'ta rol oynamak istiyorlar mı, bunu sormalılar kendilerine."

"Petrol tesislerinin yakılmasını savaş suçu sayacağız ve yargılayacağız. Bunun anlamı Irak halkına karşı suç işlemektir."

"Ayrılmak isteyenler radyo yayınlarımızı dinlesinler."

"Yakında özgürlük günleriniz geliyor."

"Kendinizi saldırılardan korumak için radyomuzu

dinleyerek öğrenebilirsiniz. Talimatları dinleyin. Irak Irak halkına aittir. Saddam rejimi devrildikten sonra, siyasi rejimi Irak halkına teslim edeceğiz, gerekli olduğu kadar orada kalacağız.”

“Bu savaş bir ülkeye, bir halka karşı, müslümanlığa karşı bir savaş değildir. Bir rejime karşı savaştır...”

İşkenceci polis şeflerini andıran tehditlerinin arasına sıkıştırdığı “özgürlük” lafları nasıl da sırtıyor. Irak’ı yak yık, halkı katlet savaş suçu olmasın, petrol tesislerini yakanları “savaş suçulusu” ilan et! Amerika’nın tüm dünyaya hakim kılmak istediği hukukun tipik tezahürü olan bu konuşma, bombaladığı Irak halkının kendi bombalarından nasıl korunacağını tarif etmesi ise tam bir ikiye yüz lülük, Afganistan’daki “bir yiyecek paketi, bir bomba” ikiye yüz lülüğünün aynısı.

Ama belirttiğimiz gibi, yalanın, demagojinin hükmü düne göre çok daha geçersiz hale geldi.

Amerika’nın İmparatorluk İlanı Aynı Zamanda Onun Sonudur

Şu anda ABD, Avrupa ile kapıştığı diplomatik alanda kaybetmiş, askeri gücünü dayatarak bu çelişkiye de yön vermeye başlamıştır. BM devre dışıdır, “uluslararası hukuk” ayaklar altındadır. Ama imparatorluk ilanının aynı zamanda sonu olmasının nedenleri bunlar değildir elbette.

Yeni çelişki ve çatışmalar, yeni olanaklar demektir. Halklar doğru örgütlenme, doğru ideoloji ile bu çelişki ve çatışmalardan en iyi şekilde yararlandığı noktada asıl “son” olma sürecine Amerika o zaman girecektir. Şimdiden halkların kazanımı büyüktür. Özet olarak sıralarsak:

1- Dünyada eşi benzeri görülmedik şekilde büyük bir anti-ABD bilinç ve potansiyel ortaya çıkmıştır. Bütünlülük olarak söylenemese de, bu anti-ABD potansiyelde genel olarak gelişen bir anti-empyralist bilinç

azımsanamaz. Meydanlara taşan gösteriler değildir bu potansiyelin tam ifadesi. Çeşitli nedenlerle, ülkemizdeki gibi, sokağa çıkmayan çok daha büyük bir anti-ABD potansiyel vardır. Buna çeşitli nedenlerle olası gelişmelerde ABD karşısında yer alacak empyralistleşmemiş kimi devletleri de eklemek gerekir. Bu noktada Amerika’nın “bizi 35 ülke destekliyor” demesi zoraki meşruiyet yaratmanın ifadesinden başka bir şey değildir. Bu 35 ülkenin büyük çoğunluğu desteğinin varlığı ile yokluğunun hiçbir şey ifade etmediği devletlerdir. Ki onların halkları da Amerika’ya karşıdır ve Blair örneğindeki gibi hükümetleri kendi parlamentolarında dahi zor durumdadır. Türkiye ise bütün manevralara, yalanlara, aldatma girişimlerine rağmen Amerikancı cephede la-yık olduğu yerini almıştır.

Amerika’nın ülkeleri, örgütleri, anti-Amerikancıları “tecrit etme politikası”nın ters tepmiştir. Şimdi İngiltere, İspanya ve birkaç devlet dışında dünyayı karşısına aldı ve tecrit oldu.

Vietnam bataklığının anlamı salt askeri değildi elbette. Esasen siyasi olarak bataklığa saplanmıştı ABD. Dünya tablosu şunu söylüyor ki; Amerika Irak saldırısında bugünden “bataklığa batmıştır” bu yanıyla. Vietnam’ı kat be kat aşan bir siyasi teşhiri daha şimdiden yaşar durumdadır.

2- İmparatorluk yeni devrimlerin de ebeliğini yapacaktır. Halklar bu süreçte Amerikan imparatorluğu, saldırganlığı karşısında varolmanın yollarını bulacaktır. İmparatorluğa boyun eğerek varolunamayacağı görülmüştür.

3- Küreselleşmeciler iflas etmiştir. Emperyalizmin değiştiği üzerine bundan kısa süre önce yapılan bütün teorilerin yerinde yeller esmektedir. Bu teoriler reformizmin teorileridir. Cılız sesler bir süre daha çıkmaya devam edecektir elbette, ancak kitleler açısından bir çekim gücü olması giderek zayıflayacak ve yok olacaktır. Reformist teorilerin iflası devrimin büyümesi demektir.

Anti-Küreselci, anti-globalci hareketlerin kaynağı olan Troçkizm için de aynı şeyi söylemek yerindedir. “Dünya devrimi” gibi bir ucubenin bugünün dünyası ile alakası olmadığı, devrimlerin, ancak bütün ülkelerin devrimcilerinin kendi iktidarlarına karşı vereceği mücadeleler ile gelişeceği gerçeği daha da belirginleşecektir.

Irak saldırısının askeri sonucu ne olursa olsun, bu kazanımlar, bugünden halkların hanesine yazılmıştır. Bu kazanımlardan yola çıkarak ilerici güçler, halk güçleri, anti-Amerikancılar Amerikan imparatorluğuna, işbirlikçi iktidarlara karşı hangi araçlarla, nasıl mücadele edeceklerinin yolunu da çizecektir.

İşte geçen hafta boyunca, ülkemizin hemen her yerinde yaşanan bir sahne: ABD'nin Irak'a saldırısını protesto ediyoruz; polis saldırıyor, yerlerde sürükleniyoruz, coplanıyoruz, gözaltına alınıyoruz, işkenceden geçiriliyoruz, tutuklanıyoruz. Bunları Amerika yapmıyor. Bunları FBI'ya bağlı polisler yapmıyor. Bunları, AKP iktidarının emrindeki polis teşkilatı yapıyor.

Şu veya bu gücün siyasi konumu, bazen ek bir yoruma gerek bırakmayacak kadar açık hale gelir. Bu sahne de böyle bir sahnedir: **Amerika adına AKP saldırıyor bize.**

İşbirlikçilik başka türlü hayata geçmez.

İşbirlikçi iktidarların başka türlü davranması düşünülemez. *"AKP'nin son ana kadar direndiği", "gönülsüz"* olduğu vb. söylemler, demagojidir. Ve hiç bir biçimde AKP'nin yaptıklarının niteliğini değiştirmez.

İkinci tezkerenin kabul edilmesiyle, AKP işbirlikçilikte bir adım daha atmıştır.

İçte ve dışta, Irak'ta dökülecek **her damla kan** işbirlikçi iktidarın sorumluluğunda olacaktır.

İşbirlikçilik içte ve dışta katliamcılıktır. İşbirlikçilik sömürücülüktür. İşbirlikçi AKP'nin uyguladığı Amerikancı ekonomik, siyasi ve askeri kararlar, içeride ve dışarıda zulüm ve yoksulluk getiriyor. Amerika'nın tecrit politikası, işbirlikçi AKP aracılığıyla ülkemize taşınıyor ve içeride tüm halka karşı uygulanıyor. Halk güçlerinin mücadelesi tek tek tecrit ediliyor. Halka karşı terör uygulanıyor. F tiplerindeki tecrit zulmü, bu politikanın sadece küçük bir parçasıdır.

İlan edileceği söylenen, fakat pratikte bir çok ilde zaten uygulanmaya başlanan olağanüstü hal, halk üzerindeki baskı ve terörü "savaş hali" ile meş-

Dökülen her damla kandan AKP sorumludur

rulaştırma girişimidir.

AKP iktidarı meşru değildir... 'Seçimle' işbaşına gelmiş olması, halkın şu kadarının oyu nu alması, onun meşruluğunun kanıtı olamaz. İktidar koltuğuna oturunca, emperyalizmin

ve oligarşinin hizmetine girmiş olmasının onu gayri-meşru yapmaya yeteceği bir yana; kendisine oy veren halkın iradesine aykırı kararlar alarak da meşruluğunu kaybetmiştir.

AKP ne yaparsa yapsın, yaptıkları kendi kararı olacaktır. Halkımızın kararı değil. Amerikan'ın ülkemizdeki askeri varlığı bir işgaldir. Bu işgale tezkerelerle ve gizli anlaşmalarla kapıyı açan AKP'nin yaptığı tek adı ise, ülkeyi satmaktır, daha tam bir deyişle, vatana ihanettir; ihanet iktidardadır ve hiçbir meşruluğu yoktur.

Bağımsızlıktan, demokrasiden yana olan tüm kesimler, tüm güçleriyle işbirlikçi AKP iktidarına karşı mücadeleye girişmelidir.

AKP'yle ABD arasındaki

"çelişkiler", dolar üzerindeki

çelişkilerde, halkın çıkarları, ulusal

çıklar yoktur o pazarlıklarda. ABD ve AKP, yeni-sömürgecilik temelinde tam bir ittifak halindedirler. Sömürüyü sürdürmekte ve faşizmi uygulamakta "ittifak" halindedirler; onların **"stratejik müttefikliği"**nin esası da budur.

İşbirlikçi iktidarları ayakta tutan, emperyalistlerdir; emperyalizmin düzeninin devamını sağlayan da işbirlikçi yönetimlerdir.

Bu nedenle, ABD'ye en etkili darbe, onun işbirlikçisi iktidarlarını gerileterek, yıkarak vurulabilir. ABD'ye karşı mücadele, işte bu nedenle AKP'ye karşı mücadeledir. ABD'ye karşı mücadele

eden tüm güçleri, öfkelerini, güçlerini, AKP'ye yöneltmeye çağırıyoruz!

Ülkesini, halkını seven herkes, "işbirlikçi AKP'ye karşı mücadele" çerçevesinde örgütlenelim, birleşelim!

ABD'ye karşı mücadele, AKP'ye karşı mücadeledir

İŞBİRLİKÇİLİK ÇUKURUNDAN MANZARALAR!

İşbirlikçiliği ayaklarına dolaştırdılar

Dolar aşkına hayır demedikleri

ne rezillik kaldı, ne katillik

Maskeleri birer birer düştü

Aşağılandılar... Haketmişlerdi!

Yeni-sömürge bir ülkenin hükümeti, ABD'ye bağımlı bir ordu olarak ABD'nin Irak'a saldırısını destekleyeceklerdi. Bu, iki kere ikinin dört ettiği kadar kesindi.

Ama hepsinin "zorlukları" vardı.

Hepsinin maskeleri vardı.

Hem o maskeleri düşürmemek, hem de bu arada varolmuş sandıkları bir "pastadan" daha fazla pay alabilmek için, ABD'yle "pazarlığa" girdiler.

"İşbirlikçilik ve katillik" suçunu

birbirlerine atmak istediler!

ABD'nin istekleri yapılacaktı.

Genelkurmay, işbirlikçilik, uşaklık suçu benim üzerimde kalmasın, "ulusalcılık" maskem düşmesin diye, sorumluluğu AKP'nin üstüne yıkmak istedi. Bu nedenle Amerikan destekçiliğini uzun süre açık etmedi.

AKP ise, tersinden halka, aslında ben istemiyorum, ama ordu istiyor görünümünü vermek için, Genelkurmay tavrını belirlemedikçe, adımlarını ağırdan aldı.

Bu arada hem Genelkurmay, hem AKP, kendi yalanlarına kendileri inanarak "Türkiye'nin stratejik önemi"ni dolara çevirmeye çalışıyorlardı. ABD'yle kıran kırana pazarlığa başladılar.

Tam bir tüccar gibi, ne koparırsam kar havasına girdiler.

Öte yandan ABD bastırıyordu.

"TC"nin rüşvet yiyiciliği

ayyuca çıkınca...

Amerika, Avrupa basınında yayınlanan karikatürler, tüm gerçeği anlatıyordu. Irak halkının katledilmesine yardımcı olmak karşılığında dolar pazarlığı yapan bir zihniyet nasıl çizilirse, öyle çiziyorlardı.

Türkiye'yi yönetenlerin "bas parayı, herşeye ortak olurum" tavrını gören Avrupa Birliği, kendi politikalarını güçlendirmek için, "Amerikaya evet deme, sana 2 milyar euro" teklifini yaptı. Teklif, Yunanistan'ın Başbakanı Kostas

Simitis aracılığıyla AK Parti lideri ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a resmen bildirildi.

Aynı günlerde Japonya da, araçlar kanalıyla, Türkiye'nin ABD'nin isteklerine hayır demesi karşılığında 900 milyon dolar "yardım" edebileceğini iletti.

Bir ülkenin yönetimi ancak bu kadar aşağılanabilirdi.

Ama onlarda yüz yoktu ki... Bir spekülâtörün "Türkiye'nin en iyi ihracat malı ordusudur" sözüne de, bir Amerikan yetkilinin "IMF, Türkiye'yi bizim için satın aldı" sözüne de en küçük bir tepki göstermemişti bu ülkenin hükümeti de, anlı şanlı Genelkurmay da.

Ar damarı çatlamış pazarlıkçılık devam etti.

Bu arada halkımıza karşı da "ABD'ye karşı direniyoruz... barış için uğraşıyoruz..." havasını verip, siyasi rant elde etmeye çalışıyorlardı.

Bir dedikleri bir dediklerini

tutmayanlar!

Maskesini yüzünden ilk atan Genelkurmay oldu.

Baktı AKP sorumluluğu üstlenmiyor, Denktaş'la yaptığı bir görüşmede Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök cebinden bir kağıt çıkarıp okumaya başlayarak hem "savaştan yana" olduğunu, "ABD'ye tam destek" verilmesi gerektiğini ilan etti, hem AKP'yi uyardı.

ABD'nin tam destekçisi TSK; Genelkurmayı Amerikan planlarının karşısındaki güç olarak görenlerin hayal dünyası da çöktü bu arada. Ve herkes gördü ki, bu ülkede, "milliyetçilik", "ulusalcılık" demagogilerinin yapıldığı yerde, "milli menfaatlerimiz" dediklerinde orada **Amerikan çıkarları** vardır.

Genelkurmayın ABD adına müdahalesiyle, işler hızlandı.

AKP ve Cumhurbaşkanı Sezer, "BM kararı olmadan tezkere geçmez" demişlerdi daha önce.

Tükürdüklerini yaladılar.

Genelkurmayın "milliyetçilik" maskesi, Sezer'in "meşruluk, hukuk" maskesi, AKP'nin "barışçılık" maskesi düştü.

ABD'nin ultimatomu üzerine hemen Çankaya'da "zirve"

toplandı. AKP, Genelkurmay, Sezer toplanarak "tezkerenin bir an önce meclisten geçirilmesi" kararını aldılar.

Sezer'in "tutarlılığı" da oraya kadardı: Ama ikiyüzlülük sürecekti. Amerika'ya "gel hava sahamızı kullanarak Irak'ı bombala" diye hava sahasını açma kararını imzaladıktan sonra yine "saldırısı doğru bulmuyorum..." demeye devam ediyordu!

N'olur, bizden daha fazla destek isteyin!

Amerika'nın artık fazla zamanı yoktu. "Ya gelirsün, ya yoksun" dedi, iktidar koşar adım gitti.

Bu arada Amerika, asker geçirmekten vazgeçtiğini, sadece hava koridorunun açılmasını istediğini söyleyince, "Büyük devlet", "stratejik müttefik" havaları da sönüverdi.

Üstelik, ABD, "artık ekonomik paket masada değil" demişti. Hükümet ve bilumum Amerikan uşakları, bu defa, adeta ne olur bizden daha fazla destek isteyin, ama dolarımızı kesmeyin havasına girdiler. Amerikan muhipleri, pazarlığı eline ayağına bulaştırdığı için AKP'ye veryansın ettiler.

"Ulusal onur mu para mı?" ikileminde oligarşi her ikisini de kaybetmişti.

Tayyip Erdoğan: "Şimdi para pazarlığı yapmıyoruz,

Bu Onursuzluk, AKP'nindir!

(Tezkerayı onaylayan AKP'liler bu sözleri çerçeveletip duvarlarına asabilir)

Beyaz Saray Sözcüsü: (Türkiye'nin hava sahasını açma karşılığında 'mali yardım'ı gündeme getirmesi üzerine:

"NATO ülkelerinin tümü hava sahasını açtı hiçbirine para vermedik..."

Bir telefon görüşmesi:

görüşmelerimiz askeri, siyasi niteliktedir" diyerek içine düştükleri durumu "zafere" dönüştürmeye, güya onurlu bir duruş sergilenmiş havası yaratmaya çalıştı. Ama artık hiç kimse nezdinde, hiç bir inandırıcılıkları kalmamıştı.

Ve tarih 20 Mart.

Tezkerayı daha önce reddeden TBMM, Amerikan ultiमतu ve aşılması altında toplandı ve tezkerayı geçirdi!

ABD'nin isteği karşılanıp hava koridoru açıldı.

Artık o koridordan Amerikan uçakları geçip, Irak halkının üzerine bombalarını bırakabilirlerdi.

"Hava Sahası" Para Etmeyen

Satılık Ülke

Ali Babacan: "İstenen sadece hava sahasının açılması olduğu için ekonomik yardım paketi gündemde değil."

Her şeyin satılığa çıkarıldığı, inancın, değerlerin, top-
rağın ve insanın alınıp satıldığı oligarşinin düzeninde de-
mek ki, Türkiye'nin "hava sahası" para etmiyormuş. Ali
Babacan, "ABD'yi destekleyen 30 ülke arasındayız" diye iş-
birliğiyle övünerek "borsayı, piyasayı sakinleştirmeye" ça-
lıştı. Her şey piyasaya borsaya endeksli. Onurmuş, inanç-
mış, bağımsızlıkmış, insan hayatıymış, AKP iktidarı için,
kapitalist düzen için bunların hiçbirinin önemi yok. Varsa
yoksa "piyasalar"!

AKP iktidarı, manevralar yapayım, pazarlık payını yük-
seltiyim derken işbirlikçilikliği de eline yüzüne bulaştırdı.
Dünyanın gözü önünde ülkeyi öyle bir hale getirdi ki, para
teklif eden edene. Amerika'dan dolar gelir mi gelmez mi ay-
rı, ancak şu net ki, Türkiye dünya ülkeleri nezdinde satılık
bir ülkedir. ABD "paket masada değil" dedi, ancak AKP me-
rak etmesin, satılığa çıkarılan malın **alıcısı** mutlaka olur!

Peki ulusallık nedir, kim ulusalcı olabilir?

Abdullah Gül: "Hava sahamızı açarız, ama ekonomik yardım isteriz."

Powell: "Ekonomik paket artık masada değil, Sayın Gül..."

Bir başka telefon görüşmesi:

Powell: "Hava koridorunun yanında bazı üslerinizi de açmanızı istiyoruz."

Abdullah Gül: "Tam olarak askeri işbirliğini mi kaste-
diyorsunuz. Bu durumda mali paket de geçerli olacak mı?..."

TSK Köylünün Toprağını ABD'ye Zorla Kiralıyor

“Askerimiz Amerikalıların önüne düşüp geliyor, arazinizi verir misiniz demiyorlar, vereceksiniz diyorlar, biz de savaşa karşıyız ama mecburuz...”

Bu sözler Nusaybin’de toprakları Amerikalılar tarafından kiralanan köylülere ait. Bir alıntı da basında çıkan haberlerden birinden yapalım:

“Türk subaylar eşliğinde bölgeyi gezen ABD’liler, Oyalı bölgesinde 10 ila 15 bin dönüm arazi kiralamak istiyorlar. ABD’lilerin yanına basın mensupları yaklaştırılmazken, aynı kişiler daha sonra Cizre’ye bağlı Dicle bölgesine giderek Kocapınar, Tepeönü, Düzova ve İdil’in Sırtköy beldesinde tarla baktılar.”

Köylünün toprağını ABD’ye kiralaması, yani onursuzluğa, katliama ortak olması için kendi köylüsüne baskı yapan, emir veren bir ordu, bu ülkenin ordusu olabilir mi? Ya da Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök’ün dediği gibi “savaşa karşı” olabilir mi? Basına, şu köyde şu kadar tarla kiralandı, şu sanayi sitesi ABD deposu oldu vb. haberlerin altında yatan gerçeğin bir parçasıdır yukarıda aktardığımız alıntılar.

Kimi istisnai örneklerde gönüllü olarak kiralamalar yok mudur; olabilir. Kapitalizmin çıkarıcılaştırdığı, bencilleştiirdiği, yok-

sullaştırarak, aç bırakarak ekmeğe muthaç hale getirdiği insanların, bir avuç dolar için toprağını, dükkanını ABD’ye kiralaması elbette ahlaksızlıktır, soysuzlaşmanın, çürümenin belirtileridir. Her ne gerekçeyle olursa olsun hoşgörölmesi, anlayışla karşılanması mümkün değildir.

Ancak, onyıllardır TSK’nın baskılarını, katliamlarını yaşayan, hukukun göstermelik dahi olmadığı, askerin ağzından tek sözün her şey olduğu güneydoğuda conilerin önüne düşüp gelen TSK subayına “hayır ben toprağımı kiralamıyorum” demek çok daha büyük bir cüret demektir. Asıl suçlu olan Conilere komisyonculuk yapan, bunun için halkı tehdit eden TSK’dır.

Kendisi Amerikancı, köylüleri de Amerika’ya yardım yataklık suçuna ortak ediyor.

ABD ile yapılan mütabakata, “ABD askerleri toprak kiralamak istediğinde köylülerle bizzat irtibata geçecek” ibaresinin eklenmesi de, ordunun böylesi onursuz bir durumdan kendini kurtarmak için konulmuştur. Tabii, bu sadece düzenin mahkemelelerinde bir “savunma” olabilir. Halkın gözünde açık olan, işbirlikçiliğin en rencide edici noktasında bulunmalarıdır.

Amerikalıların toprak kiralama haberlerini yapan basın, bu gerçeğin üzerinden atlayıp, sanki köylülerimiz yollarda Amerikalı bekliyormuş havasında yansıtıyor. Gizlenmek istenen ordunun işbirlikçilikte nasıl aşağılık bir noktada bulunduğu. Bugün ülkenin içinde bulunduğu durumda en büyük pay sahibi olanlar için geldikleri nokta bir sonuçtur, ama son değildir...

Mardin’de Coniler İçin Genelev Açma Girişimi; Pezevenklik Kültürünü Kim Yarattı?

Malatya yolu üzerinde, ortakları arasında 2. ordudan bir albayın da bulunduğu randevuevinin ardından, Conilerin yoğun olarak yerleştiği Mardin’de de genelev açmak için valiliğe izin başvurusu yapıldı. Amerikalıların taleplerini yerine getirmek için pezevenklik yapmak isteyen genelev işletmecisinin talebi şimdilik karşılanmadı. Mardinliler, “eğer illa açacaklarsa sermayeleri ABD’den getirsinler” sözleriyle tepkisini dile getirirken, girişim günlerce basında tepkili haberlerle karşılandı.

Vali izin vermeme gerekçesinde şöyle diyor; ***“Bu konuda vatan-daşların olumsuz tepkisi var. Biz de genelev açılmasına izin vermedik”***. (Akşam 16 Mart)

Demek olay basına yansımaya, Mardinliler yoğun tepki göstermeye TC valisi pekala izin verecek. Çünkü o devletin kültürünü çok iyi içselleştirerek o makama yükselmiştir. Conilere pezevenklik bu düzenin karakteri. Kim yarattı bu kültürü sorusunun cevabı bu düzenin tarihindedir; 1960’larda coniler için genelevlerini beyaza boyayan kültüredir bu. Ülkesini satılığa çıkaran zihniyet, her türlü ahlaksızlığın kaynağıdır, o zihniyette her türlü pislik meşrurdur, karşılığında dolar var mı yok mu, buna bakar. Genelev işletmecisini cüretlendiren de bu tarihsel gerçektir.

Çaresiz Değiliz, Kaybetmedik!

İmparatorluğa karşı direnişi yükseltelim

"Biz kaybettik" diye yazıyordu bir köşe yazarı. "Engelleyemedik" diye ağlamaklıydı bir öteki. "Gücümüz, dünyanın gücü yetmedi, kaybettik..." diye yazdı bir başkası da.

Emperyalizmi, dünya gerçeğini kavramadan, onun kendi yapısını ve kurallarını yok sayarak yola çıkanlar yaşadığı bu hayal kırıklığıdır.

Bu mücadele uzun sürelidir.

Savaşın başlaması Amerikaya ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin sonu değildir. Doğru, şu ana kadar başvuru olan mücadele biçimleri sonuçsuz kaldı, şimdi Amerika'nın imparatorluk saldırılarının karşısına hangi araçlarla, hangi yöntemlerle, hangi örgüt biçimleri, hangi mücadele biçimleriyle karşı çıkılacağı tartışılmalıdır.

Araçlar, yöntemler, örgütlenme biçimleri, mücadele biçimleri; tartışmanın bu dört başlığında mevcut durumun aşılması gerektiğini gösteriyor bugünkü sonuç.

Daha etkili araçlarla mücadele edelim. Grevler, boykotlar, işgaller işbirlikçi iktidarları hedef almalı. Daha farklı örgütlenmeler yaratarak, kendi hedeflerimiz için mücadele etmeliyiz. Hedefi olmayanlar, hedefi olanlara hizmet ederler.

Mesele "engelleyip engelleyememe" olarak ele alınmaz. Emperyalizm, saldırmak zorundadır. Militarize edilmiş ekonomisini yaşatmak için, dünya üzerindeki sömürgeciliğini sürdürebilmek için savaşmak zorundadır. Mesele, emperyalizmin şu veya bu saldırısına karşı olmaktan çok, emperyalizmin bizzat kendisine karşı ol-

maktır; halkların mücadelesi bu yönde gelişecektir.

"Savaşa hayırcılık" diye bir mücadele yoktur. ya kendi iktidarına karşı mücadele edersin ya da bir gücün yediği durumuna düşersin.

ABD'nin imparatorluk ilanı da "dünyanın sonu" değildir; bu ABD'nin niyetidir, ama tüm dünyayı teslim alması mümkün değildir; bu kavga'nın nihai sonucunda halk güçlerinin, mücadelenin gücü belirleyici olacaktır.

İşgal, yağma, talan her boyutuyla sürerken mücadele adına 'aman barışçı olalım', 'aman sertlik olmasın', 'aman yasallık icazet sınırlarını aşmayalım' diyenlerin tablosu bu işgal gerçekliğiyle, işgale karşı mücadele gerçekliğiyle ne kadar uyuyor?

Kuşkusuz ki, emperyalist işgale, emperyalist saldırganlığa karşı mücadelenin her biçimi önemli ve işlevlidir. Ancak diğer yandan açıktır ki, mücadelenin gelişip radikalleşmesini engelleme çabaları, halkın direnişini örgütlemeye yerine direnişini geriletme çabaları halka, bizlere değil, emperyalistlere güç vermektedir. Mücadelenin sınırlarını, biçimlerini tek başına bizlerin belirleme şansı yoktur ve gerçekçi değildir. Saldırganlık en gelişmiş silahlarla, milyonları katletmeyi hedefleyen nükleer silahlarla süren bir saldırganlıkla ve ülkemiz çiçeklerle değil, tanklarla, toplarla, füzelerle işgal edilmişse ortada barış ve barışçılık yoktur, biz görmek istesekte istemesekte saldırı ve savaş vardır. Bu noktada tercih şansımız yoktur, tercihimiz direnmek yada teslim olmak noktasındadır.

Aynı şey örgütlenme biçimleri konusunda da geçerlidir. Eğer tüm mücadelemiz ve örgütlenmemiş, emperyalistlerin, burjuva, yeni-sömürge yönetimlerinin "izni"ne tabiyse, onlar izin vermediğinde yerimizden kımıldamayacak durumdaysak, onlar "yasak" dediğinde örgütlenemeyecek durumdaysak, onların bilgisi, izni, onayı dışında kendimize ait bir örgütlenme alanı yaratmak zorundayız demektir.

Emperyalizmin işgaline karşı direniş biçimimiz işgalin boyutuna göre olmak zorundadır.

Yenilmiş, kaybetmiş değiliz.

Tersine, çok şey kazandık. Büyük bir güç olduğumuzun farkına vardık tekrar.

Kendini demokrasi, barış, hukukun hamisi ilan edenlerin maskesini indirdik.

İmparatorluk ilanına karşı direnişi yükseltelim;

Milyonlar olup meydanlarda yürüdüğümüz bu süreçten güç alarak, bu sürecin yetersizliklerini aşmayı hedefleyerek, mücadeleye devam etmeliyiz.

Atılan tek bir adım, haykırılan tek bir slogan boşuna değildir.

İrademiz çiğnendi, ama yenilmiş değiliz;

İrademizi çiğneyenler, yenilgilerine adım attılar.

Bu yürüyüşünü daha güçlü, daha örgütlü, daha netleşmiş hedeflerle sürdürecektir dünya halkları kazanacak!

Bombalar Halkların Öfkesini Büyütüyor

Irak'a düşen ilk bombanın ardından dünyanın dört bir yanında ülkemizin kentlerinin meydanlarında öfke yankılandı. Meydanlara çıkan halklar Amerikan elçiliklerine yürüdü, ABD bayraklarını yaktı, saldırıya karşı öfkesini haykırdı.

Bombalamanın başladığı gün İstanbul başta olmak üzere ülkemizde de çeşitli eylemler gerçekleştirildi.

İstanbul Üniversitesi'ndeki yangın gözleme kulesi bir grup üniversite gençliği tarafından işgal edildi. İşgal sürerken aşağıda toplanan öğrenciler eylemi destekleyen sloganlar attı. Aynı saatlerde Fen-Edebiyat fakültesinde islamcı öğrencilerin eyleminde ABD ve israil bayrakları yakıldı. İstiklal caddesinde TTB'nin çağrısıyla toplanan yaklaşık 100 kişilik aydın, sanatçı, doktor ABD saldırısını protesto etti. Taksim'de akşam saatlerinde toplanmaya başlayan kitle hava kararana kadar sloganlarını haykırdı. Ardından ABD elçiliğine yürüyen kitleye polis gaz bombaları, coplarla saldırırken, kitle taşlarla karşılık verdi.

Ankara'da sendika ve oda yöneticilerinin de bulunduğu bir grup ABD elçiliğine yürüdü. Kitleye saldıran polis daha sonra ABD elçiliğine siyah çelenk bırakılması-na izin vermek durumunda kaldı.

Dergimiz yayına hazırlanırken ABD'ye karşı öfke dolu eylemler sürüyordu.

Saldırı Öncesi Eylemler

Saldırı başlamadan önce de bir çok kentte eylemler gerçekleştirildi.

Alibeyköy Emperyalist Savaş Karşıtı Birliği 15 Mart günü Eyüp AKP önünde 5 dakika oturma eylemi yaptı ve "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Tecriti Kaldırın Ölümle-ri Durdurun" sloganları attı.

İzmir Savaş Karşıtı Platform 19 Mart günü İzmir AKP İl binası önünde düzenlediği eylemde "İkinci ABD Tezkeresini Meclise Getirmeyin, Onay vermeyin" diye-

ÇAĞRI:

6 Nisan günü İstanbul'da yapılacak Amerikan saldırganlığı karşıtı mitinge katılalım. Bombaların düştüğü Irak halkının yanında olduğumuzu, Amerika'nın halkları teslim alamayacağını haykıralım.

rek işbirlikçi AKP'yi ve ABD emperyalizmini protesto etti. Basın açıklamasının da okunduğu eyleme 100 kişi katıldı. Platformun 15 Mart günü düzenlediği eylemde de çok sayıda sanatçı türkülerle ABD'yi protesto etmişti.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun AKP Fatih İlçe Binası önünde 19 martta yaptığı eyleme katılanlar "oyumu geri istiyorum" dedi. Tezkerenin kabul edilmesini isteyen yaklaşık 300 kişi, "*Milletin mi Vekilleri-siniz Amerikan Şirketlerinin mi?, Stratejik Ortaklık = Suç Ortaklığı, Bir Irak'lı Çocuk Kaç Dolar Eder*" döviz-leri taşıdı.

Ankara Savaş Karşıtı Platform, TMMOB, DİSK ve Ankara Aydın ve Sanatçı Girişimi üyeleri 15 Mart'ta Yüksel Caddesi'nden sloganlarla Sakarya Caddesi'ne yürüyerek yoksulluğu, ABD'yi protesto etti. Eylemde, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol, Savaşta Hücrede Tecritte Ölmeyeceğiz" sloganları atıldı, ellerinde yarım ekmekler ve boş tencere ve tavalarla hükümet protesto edildi. Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Bursa Savaş Karşıtı Platformu 15 Mart günü düzenlediği eylemde "Tecriti Kaldırın Üsleri Kapatın" sloganlarını haykırdı.

Emekli-Sen 16 Mart günü Kadıköy İskele Meydanı'nda yaptığı eylemle ABD saldırısına karşı çıkarken, "Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız", "Amerikan İmparatorluğuna Karşı Çıkalım", "Yaşlılık Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz" sloganları atıldı.

Malatya Savaş Karşıtı Platform 15 Mart günü yaptığı eylemde okunan basın açıklamasında tezkerenin gündeme getirilmesine karşı çıktı.

Nurtepe'de 15 Mart günü Nurtepe Savaş Karşıtı Platform Güzeltepe Minibüs Durağı'nda 50 kişinin katıldığı bir eylem düzenledi. Eylemde "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

Okmeydanı Savaş Karşıtı Birlik tarafından her haf-

ta düzenlenen eylem 15 Mart günü de gerçekleştirildi. Meşaleli yürüyüşte "Kahrolsun Amerikan Emperalizmi" sloganları atıldı.

Esenler halkı "Savaş Karşıtı Platform" imzalı pankartla yapılan 16 marttaki meşaleli yürüyüşte Esenler halkı Tecrit ve ABD saldırganlığını protesto eden sloganlar haykırdı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde 19 Mart'ta Hürriyet gazetesi, A.Gül ve Erdoğan'ın fotoğraflarının yakıldığı protesto eylemine 200 öğrenci katılırken, ODTÜ öğrencilerine jandarma saldırdı. Yüksel Caddesi'nde düzenlenen eyleme ise 400 kişi katıldı.

İskenderun'da yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı mitingde ülkemizin işgal edilmesine karşı çıktı. Çok sayıda örgüt, parti, sendika ve DKÖ'nün katıldığı eylemde, "Katil ABD ülkemizden defol" sloganları atıldı.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu ile Savaşa ve İşgale Hayır Platformu'nun ABD askerlerine tahsis edilen İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı önündeki eylemine katılan 2 bin kişi "Üsler Kapansın, ABD Defolsun" dövizleri taşıyarak, Amerika ve AKP'yi sloganlarla protesto etti.

Yurtdışından

14 Mart günü Cephe Güçlerinin de katıldığı **Zürich'deki** ABD karşıtı eyleme yaklaşık 7 bin kişi katıldı. Eylemde Cephe Güçleri bayrak ve pankartlarını taşıyarak, İsviçre öğrenci gençliği de düzenlediği çok sayıda eylemle Amerika'yı protesto etti.

Paris'te 15 Mart'ta düzenlenen eyleme onbinlerce kişi katıldı. Sendika ve siyasi partilerin destek verdiği eylemde Cephe Güçleri "Emperyalist Hayır Hayır DHKC" pankart ve Parti Cephe bayrakları ile yerlerini aldılar.

Yunanistan'da Cephe güçlerinin katıldığı eylemlerle onbinlerce kişi Amerika'yı protesto etti. 15 Martta Atina'da düzenlenen mitinglerde Yunanistan'ın saldırıya destek vermemesi haykırıldı ve 21 Mart'ta grev çağrısı yapıldı. Cephe Güçleri eylemde "Tek Düşman Emperyalizmdir" pankartı taşıdı, ölüm orucu direnişi ile ilgili bildiriler dağıttı. Girit adasında 16 Mar'tta düzenlenen gösteriye katılan Cephe Güçleri burada da "Hücrelere Karşı Ölüm Orucu 105 Şehitle Sürüyor" pankartı açtı.

Dünyadan...

İspanya'da 30 bin öğrenci ve öğretmen Aznar'ın Amerikancı politikalarını protesto ederken, geçen hafta içinde ABD karşıtı eylemlerin gerçekleştiği ülkeler şunlar: İran, Keşmir, Yeni Zelanda, Nijer, Filipinler,

Avustralya, Bulgaristan, Fransa, Yemen, Vietnam, Moskova, Amerika...

Saldırı Sonrası Eylemler...

ABD'nin 20 Mart'ta henüz gün aydınlanmadan başlattığı saldırı tüm ülke ve dünya genelinde protestolarla lanetlendi.

İstanbul'da... Yaklaşık 3000 kişi Taksim Meydanı'nda toplanarak ABD Emperyalizminin saldırganlığını protesto etti. Meydandan İstiklal Caddesi boyunca ilerleyen kitle ABD Konsolosluğu'na kadar ilerledi. Konsolosluk önünde de protesto gösterisine devam eden binlerce insan ABD'nin Irak'a saldırısına karşı Irak halkının yanında olduğunu ifade ediyordu.

İzmir'de... İzmir Savaş Karşıtı Platformu 20 Mart 2003 tarihinde saat 12.30'da İzmir AKP il binası önünde yaptığı basın açıklamasıyla Meclis'e gelen ikinci ABD tezkeresi ABD'nin Irak'a başlatmış olduğu saldırıyı protesto ederek oturma eylemi gerçekleştirdi.

Adana'da... 20 Mart Perşembe günü Adana Emek Platformu saat 12.30'da İnönü Parkı'nda ABD'nin Irak'a saldırısını protesto etmek için eylem düzenledi. Eyleme 200 kişi katıldı. Aynı gün Adana Haklar ve Özgürlükler Cephesi 5 Ocak Meydanı'ndan başlayan bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe katılanlara robocoplarla saldırılırken eylemde Beyhan Peynirci gözaltına alındı. Peynirci ertesi gün tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Malatya'da... Malatya Savaş Karşıtı Platform Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı 20 Mart'ta, AKP il binası önünde saat 15.00'de basın açıklaması yaptı. 150 kişinin katıldığı açıklamada sloganlarla yolu trafiğe kapatan kitle PTT'de Meclis'e faks çekerek, üslerin kapatılmasını, tezkerenin oylanmamasını istedi.

Bağdat'tan
CANLI
KALKANLAR
anlatıyor

ŞİMDİ BOMBALAR ALTINDALAR

"Biz buraya Irak halkının yanında olmaya, koşullar ne kadar zor olursa olsun, gerektiğinde acılarını da paylaşmaya geldik."

Oradalar, Bağdat'ta! Bombalar yağıyor üstlerine. Saldırı başladı, bombalar düştü, spekülasyonlar bitti. Oradalar. Santallerde, rafinerilerde, okullarda, hastanelerde... Amerikan saldırısına karşı, Irak halkının önünde canlı kalkan olarak kendilerini siper ettiler.

Bağdat'taki canlı kalkanlardan Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İçcan, saldırıdan bir kaç gün önce, oradaki son gelişmelere ilişkin bir açıklama yapmışlardı.

Açıklamanın başlığı şöyleydi:

"Biz buraya karşılaşılabile-

cek her türlü riski göze alarak geldik, bu ölüm de olabilir."

Şimdi o riski göze alarak bombaların altındalar.

Saldırının çok yakınlaştığının belli olduğu o günlerde, onlara da Bağdat'ı terketmeyi önerenler oldu. Sözü ettiğimiz açıklamada bu konudaki tartışma ve gelişmeleri de içeriyordu.

Orada devrimcilerin enternasyonal geleneğini, halkların dayanışma geleneğini sürdürüyorlar. Söylediklerini yapmanın, yaptıklarını savunmanın temsilcisi olarak oradalar.

Onlardan bize ulaşan son anlatımları -ki bunlar belki onlardan son anlatımlar olacak- aşağıda yayınlıyoruz:

13 Mart 2003, Perşembe: Bugün saat 8:30'da Filistin Otelinin önünden, Samarra-Bağdat yürüyüşüne katılmak için, organizasyonu yapan Budist arkadaşlarla buluştuk. Saat 10:30'da yürüyüşe başladık. 14:30'da yürüyüşün ikinci bölümü sona erdi. Toplam 5 gün sürecek yürüyüşün bugün 2. günüydü... 4-5 yerde mola verdik. Bir molayı bir köy evinin bahçesinde verdik. Çay içtik, sohbet ettik. Yürüyüş boyunca yoldan geçen arabalar ve halkın ilgisi çok iyiydi. ... Yürüyüş 3 gün sonra Bağdat'ta noktalanacak.

- WSF ve ESF bünyesinde çalışan WorldSocial Movements ve Anti-War-Networks temsilcileri basın açıklaması yaptılar. Avus-

turya, Almanya ve Nikaragua dan. Yakında başlayacak savaşı bir an önce önleyebilmek için 4 gün önce Bağdat'a gelmiş olduklarını söylediler.

"Canlı Kalkan"lar Arasında Tartışma:

"Eğer bombalar Irak halkının üzerine düşecekse, bizim üzerimize de düşecektir."

13 Mart 2003, Perşembe akşamı; Bağdat'ta "canlı kalkan" sıfatıyla bulunan 7-8 arkadaş bizlerle konuşmaya geldi. Konuşuklarımızın özeti şöyle:

Gelen arkadaşlar, savaşın önümüzdeki günlerde olacağı ve bu yüzden hepimizin en kısa zamanda hatta yarın Irak'tan ayrıl-mamız gerektiğini, çok güvenilir duyumlar aldıklarını, eğer burada kalırsak pek çok riskle karşı karşıya kalacağımızı, bizim ölmemizi istemediklerini, bizim de kendileriyle birlikte gitmemizi istediklerini söylediler. Yaşımızın genç olduğundan, burada kalmanın çılgınlık olduğundan bahsettiler. Sonuçta karamsar bir tablo çizdiler.

Bizim cevabımız netti:

"Biz buraya karşılaşılabilecek her türlü riski göze alarak geldik-bu ölümden olabilir-. Aldığımız bu karar bilinçle alınmış bir karardır. Biz buraya savaşı önleme gibi hayalci bir kafayla gelmedik, biz buraya Irak halkının yanında olmaya, koşullar ne kadar zor olursa olsun, birlikte olarak, gerektiğinde acılarını da paylaşmaya geldik. Eğer bomba

onların üzerine düşecekse, bizim üzerimize de düşecektir. Belki yirmisinde olabiliriz ama böylesi tarihi bir olay gerçekleşirken doğru kararlar alıyoruz."

Bunları belirttikten sonra onlara sorduk: "Niye siz kalmıyor-sunuz? Çocuklar ölmesin, insanlar ölmesin diyor, sürekli burada kalacağınızı söylüyordunuz. Şimdi ne değişti?"

Cevapları, bu sorumuzun cevabı değildi: "Bizim burada yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Bu hareketin gücü medyaydı, artık medya da yok." gibi sözlerden sonra "sizler haklı olabilirsiniz, gerçekten cesur insanlarsınız." diyerek sözlerini noktaladılar. İçlerinden bir arkadaş ağıladı.

14 Mart 2003, Cuma: Saat 14.00'de bütün canlı kalkanlar Filistin otelinde toplandık. Buradan araçlarla çocukların bizim için hazırladığı bir programı izlemeye gittik. Çocuklar bizim için program sundular. Programı izledikten sonra, Iraklı bir grupla maç yapıldı. Basının ilgisi yoğundu. Türkiyeli gruptan birçok röportaj yaptılar. Türkiye'den İHA vardı. Bizimle de röportaj yaptılar. Maçtan sonra basın merkezine gittik. Suriye'li bir bayan gazeteci ile röportaj yaptık.

Türkiye'den yeni 4-9 kişi gelmiş canlı kalkan olarak. Gelenlerle görüşmeye çalıştık. Bugün görüşemedik. Yarın görüşmeye çalışacağız.

Dostlarımıza, halkımıza sevgi ve selamlarımızı yolluyoruz.

Cihan Keşkek

(Grup Yorum Üyesi)

Eylül Işcan

(İstanbul Gençlik Derneği Üyesi)

AKP Kontra Yöntemlerine Sarıldı

AKP "pişmanlık yasası" tasarısı hazırladı. Şu ana kadar 40 tane "pişmanlık yasası" çıkarıldı. 41'ncisinin çıkarılmak zorunda kalması bile, bu kontra yönteminin iflas ettiğinin göstergesi olmasına rağmen, AKP de yoksulluğu ve zulmü büyüttükçe kontra yöntemlerinden medet umuyor.

Hiç bir konuda kendine ait hiç bir programı, düşüncesi olmayan AKP, kendilerinden öncekilerin kırk defa denediğini yeniden denemekten başka çare bulamıyor. Bu yasa da AKP'nin ellerinde kalacak.

Dünya halkları, işbirlikçileri affetmeyecek!

Tanın bu işbirlikçileri.

Amerika'nın gayri-meşruluğunu gizlemek için, tüm dünya halklarının politikalarına karşı oludğunu gizlemek için saydığı "35 ülke bizim yanımda" dediği ülkeleri tanıyın.

Tabii, bu ülkelerin halkları değil, işbirlikçi yönetimleridir ABD'yi destekleyen. Tanıyın bu işbirlikçi yönetimleri!

Arnavutluk, Ermenistan, Bulgaristan, Azerbaycan, Gürcistan, Hırvatistan, Çek Cumhuriyeti, Estonya, Macaristan, Latviya, Litvanya, Makedonya, Slovakya, Slovenya, Romanya, Polonya, Bahreyn, Ürdün, Suudi Arabistan, Katar, Kuveyt, Oman, Birleşik Arap Emirliği, İsrail, Kosta Rika, Filipinler, Avustralya, Japonya, İtalya, Portekiz, İspanya, Danimarka, İngiltere ve TÜRKİYE!

Alın Size Provokasyon

Oligarşi ve burjuva basın, Kuzey Irak'taki kürt kentlerinde yapılan gösterilerde bayrak yakılmasını "provokasyon" naraları arasında şovenizmi kışkırtmak için kullandı.

18 Mart günü Ankara'da "Iraklı muhalifler" toplantısı yapıldı. ABD, Türkiye ve Kürt, Türkmen gruplarının katıldığı toplantıya çağrılan IKYB lideri Talabani toplantının yapılacağı "Devlet Konukevi"ne girişte Türkiye Kamu Sen üyesi 30 kişilik faşist grubun tekmesi saldırısına uğradı. Polis müdahale etmedi, basın "Milli tepki" diye verdi haberi... Provokasyon mu diyorsunuz, işte size provokasyonun alası. İster beğenin ister beğenmeyin, politikalarını onaylayın ya da onaylamayın, bir halkın temsilcisini ülkene çağır, sonra üzerine faşistleri saldırt. Nice isyan liderini, nice elçiyi sarayına buyur edip boğdurtan Osmanlı'nın mirasçıları başka ne yapacaktı ki!

► Oğlum Niçin Öldü?

Yaklaşık bir yıl önce Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutulduğu tek kişilik hücresinde ölü bulunan Volkan Ağırman'ın babası Niyazi Ağırman soruyor: OĞLUM NİÇİN ÖLDÜ?

Niyazi Ağırman

19 Mart günü Alibeyköy'deki evinin önünde basın karşısına çıkıp oğlunun fotoğrafıyla, eşiyle birlikte oğlunun niçin öldürüldüğünü sordu. "Ben herhangi bir açıklama yapmayacağım ama bir sorunuz olursa cevaplarım" diye tepkisini sessizlikle dile getirirken, fotoğraf her şeyi anlatıyor. Oğlunun ölümü üzerine suç duyurusunda bulunan Ağırman halen mahkemenin sürdürdüğünü ve mahkeme heyeti ile birlikte oğlunun ölü bulunduğu hücreyi gezdiklerini oraların yaşanacak bir yer olmadığını söyleyip "ben oğlumu kaybettim kardeşim Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunuyor onu da kaybetmek istemiyorum. Geçenlerde genç bir arkadaşımız da kendini yakarak hayatını kaybetti, oraları gerçekten de yaşanacak yerler değil. Biz Ankara'ya gittik Ceza ve Tevkif Evleri Müdürü Ali Suat Ertosun'la görüştüm. Bana senin oğlunu ben öldürdüm ben katilim açıklaması yaptı. Evet onlar katillerdir oğlunun katili Ali Suat Ertosun'dur" dedi.

► Doğan TOKMAK Anıldı

16 Mart Pazar günü ailesi Doğan Tokmak için ölümünün yıldönümü nedeniyle anma düzenledi. Anmaya yakınlarının yanısıra yoldaşları da katılırken, anısına yemek dağıtıldı. Sabahtan akşama kadar ziyaretler sürerken, mezarlığa yapılan ziyarette, marşlar söylendi, sloganlar atıldı. Doğan'ın mezarına karanfiller bırakılması ve saygı duruşu ile bitirilen anmanın ardından Okmeydanı Cemevi'nde, Halk Mec-lisi üyelerinden Veli Özcan için verilen 40 yemeğine katılındı.

► Adana Dayanışma-Der'den Protesto

9 Mart'ta AKP binası önünden gözaltına alınarak tutuklananlar için Adana Dayanışma-Der'li Aileler, 13 Mart günü İHD binası önünde bir eylem düzenledi. Yapılan açıklamada

gözaltı ve tutuklamalar protesto edilirken, Amerikan saldırganlığına hayır denildi.

► Kürkçüler'de Keyfi Uygulama

Adana'da 9 Mart günü Dayanışma-Der'li Ailelerin AKP il binası önünde Amerikan saldırganlığı ve tecriti protesto için düzenlediği eylem öncesi gözaltına alıp tutuklananlardan Sema Peynirci Kürkçüler Hapishanesi'nde keyfi uygulamalara maruz kalıyor. Ailesinden alınan bilgiye göre 11 Mart günü sabah sayımında "ayakta sayım verme" dayatmasına itiraz etmesi nedeniyle, dayaktan geçirilmiş, başı yerde ayaklarından havaya kaldırılarak "sayım alınmış," üstelik bu da yetmemiş 1 ay mektup ve görüş yasağı verilmiştir. Hapishane Müdürünün "Ben Azrail'im, ben celladım, benim istediğim gibi davranacak-sınız" sözleri hapishanedeki keyfiyeti açıklamaya yetiyor.

► AKP Önünde Protesto

15 Mart günü Cezaevleri çalışma Grubu İzmir AKP İl Binası önünde yaptığı eylemle "Hapishanelerde Tecrite ve Zorla Müdahaleye Hayır!" dedi. Eyleme yaklaşık 100 kişi katılırken, yapılan açıklamada "tecritin kaldırılması insan onuruna uygun yaşam koşullarının yaratılması" istendi. Eylem "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Devrimci Tut-saklar Onurumuzdur" sloganları ile sona erdi.

► "Haklarımızı Koruyacağız"

Türk-İş, Hak-İş, DISK üyeleri 14 Mart günü AKP İzmir İl Binası önünde yaptıkları eylemle İş Kanunu Tasarısını protesto ettiler. "Köleliği Kabul Etmeyeceğiz, Kölelik Yasası Geri Çekilsin, Hükümet Şaşırtma Sabrımızı Taşırtma, Genel Grev Genel Direniş, ABD Askeri Olmayacağız" ve "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının atıldığı eyleme 300 kişi katıldı. Burada yapılan açıklamada, "kazanılmış haklarımızı her ne pahasına olursa olsun koruyacağız" denildi.

► DİSK ve SES'ten Eylem

DISK Ege Bölge Temsilciliği İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde düzenlediği eylemle, "İş Yasasını Kabul Etmeyoruz. Kölelik Yasasına Hayır, Haklarımızı Gasbettirmeyeceğiz. Geleceğimizi Karartmayacağız" dedi. Eyleme 3 bin kişi katılırken, yapılan konuşmalarda iktidarın patronlardan yana tutumu protesto edildi.

"14 Mart Tıp Bayramı" SES "Sendikal Mücadelede Kaybedilen Sağlık Emekçileri" anısına ve ABD saldırganlığına karşı İzmir'de denize karanfil atarak eylem gerçekleştirdi. Karanfillerin atılmasının ardından yapılan açıklamada sağlık politikası eleştirildi, ABD saldırısına karşı çıkıldığı belirtildi.

Çiçek katlettikçe yükseliyor

- Devlet kuralı: “devrimcileri katleden terfi eder”, kural işliyor -

Abdullah Gül'ün yerine Tayyip Erdoğan'ın Başbakan olması ile kurulan 59. Amerikancı hükümetin kabinesinde Cemil Çiçek yine Adalet Bakanı. Ama O'nun tek görevi bu değil artık; Cemil Çiçek aynı zamanda “hükümet sözcülüğü”ne terfi etti.

Bir düşünelim; 100 günlük bakanlığı süresince büyük başarılar mı gösterdi, yoksa gazetelerdeki TV'lerdeki röportajlarının aksine gizli bir “hitabet” sırrı, olguları derli toplu, demagoji yapmadan, kıraathane üslubuna sapmadan açıklama yeteneği vardı da, o mu keşfedildi?

Hayır, bunların hiçbiri değil.

Cemil Çiçek'in sözcü yapılmasının nedenlerinden biri, haberi veren basın şu ifadelerle özetliyor; “ABD ile birlikte hareket etmeliyiz” görüşünü açıkça savunan ‘şahin kanattan’ olması”...

Demek ki, ilk becerisi bu; Su katılmamış bir Amerikancılık.

İkincisi ise 100 günlük Adalet Bakanlığındaki icraatlarında gizli. Gizli değil aslında herkesin gözleri önünde; O'nun bakanlığı döneminde 8 devrimci tutsak şehit düştü. Tam 8 insanı sadece 100 günde katletti Çiçek.

Bu iki önemli özellik aslında birbiriyle bağlantılı. **Amerikancılık ve katliamcılık** ikiz kardeşler gibidir. İşbirlikçilik, katliamcılık olmadan sürdürülemez. Amerika'nın ve tabii ki MGK'nın gözüne girmenin en önemli aracı devrimcileri katletmektir. Bizi katlettikçe terfi eden, ABD'den şiltler, ödüller alan “devlet adamları”nın, polis şeflerinin adlarını buraya yazarız bitiremeyiz.

Polis şeflerini, ölüm mangalarını bir yana bırakın. Sadece iki katliamı anmak bile, devrimcileri katletmekle, Amerika'ya yaranmak arasındaki ilişkiyi gözler önüne serer.

Tarih 1991. Amerika bugünkü gibi Irak'a saldırmaktadır. ABD başkanı Baba Bush'un Türkiye ziyareti gündemdedir. Gündemde olan bir başka şey ise, devrimci hareketin o süreçte Amerikan hedeflerine karşı üstüste etkili eylemler gerçekleştirmesidir. Amerika, cezalandırılan Conilere, CIA ajanlarına karşılık Devrimci Solcu cesedi istemektedir oligarşiden. Özal iktidarının eli kanlı katilleri Bush'un ziyaretinin hemen öncesinde 12 Temmuz günü 10 devrimcinin cesedini hediye etti.

Yıl 1999. Ecevit Amerika'ya gitmeye hazırlan-

maktadır. Ulucanlar hapisanesinde devletin provakasyonuna karşı direniş vardır. Havaalanından emir verir Ecevit; “gereği yapılacaktır”. On devrimci tutsağın cesedi, Ecevit Clinton ile görüşmeden önce “yetiştirilir”! Ve Beyaz Saray'dan Clinton ile Ecevit'in o “samimi” pozu dünyaya yayılır.

Cemil Çiçek de aynı yoldan yürüyerek hükümet sözcülüğüne terfi etti. Merdivenleri hızla tırmanmaya devam edecektir. **Katlettikçe terfi edilenlerin arasına adını yazdırdıktan sonra yollar açılmıştır** artık. MGK'nın adamı olarak Adalet Bakanı yapılmıştı. Devletin tecrübeli ve güvenilir adamıydı Cemil Çiçek, artık Amerika'nın ve MGK'nın daha da güvenilir bir adamı.

Pul parası yok, F tiplerine çok

Cemil Çiçek, Adalet Bakanlığı bütçesi görüşmelerinde, yeterince kaynak ayrılmaması nedeniyle ağlayıp sızlıyor; “pul parası bulamıyoruz... Adalet Bakanı olarak bu sorunları dile getirirken yüzüm kızarıyor...”

Çiçek, TV'lere çıkıp bir tek F tipinin yapımına trilyonlar harcayarak nasıl “hapisaneler sorununu” çözdüklerini anlatırken **UTANMIYORDU**. Hala birçok yerde yeni F tipleri yaparken, bunlara yenilerini eklemek zorunda olduklarını anlatırken **UTANMIYORDU**. Neden utansın, o “milli” politika değil mi; halk aklıktan ölse de mutlaka hücreler inşa edilmeye devam edilmeli, yoksa açlığa isyanlar nasıl bastırılır?!

Faşizm için adalet, hukuk sadece, “hukuk devleti” masalının perdesi, kaynak ayırmaya ne gerek var. Hatta şu “demokrasi olmasa”, yargılamaya bile gerek görmez faşizm. Nitekim “ödenek yok” denilerek yüzlerce insan mahkemelere götürülmüyor.

Okul kapat, F tipi aç!

Van'da **Ziraat Meslek lisesi kapatılıp F tipi yapılmasına başlandı**. Bahçesinde F tipi inşaatı sürüyor. Okuldan çok, eğitimden çok hapisaneye ihtiyacı var devletin. Tarım zaten IMF politikalarıyla yokedildiği için ziraate hiç gerek yok. “Sosyolojik araştırmalara” ne gerek var, işte her türlü “suçu” üreten bu faşist zihniyettir.

MORRISON SÜLEYMAN'DAN YENİ MORRISONLARA ÖĞÜTLER

1950'lerden sonra ülkemizi hangi zihniyetlerin yönettiğine en iyi örnek **Süleyman Demirel**'dir. 1960 ortalarından 2000'lere kadar devletin tepesinde olan Demirel'in Amerikancılığı, halk düşmanı, zalim ve kan dökücü olduğunu burada uzun uzun anlatmak gereksiz. Onun bütün iktidarlara bu niteliktedir. O, **'Morrison Süleyman'** adını uygulamalarıyla yüzlerce kez hak etmiş tescilli bir Amerikan uşağıdır.

Ondan sonra gelen uşaklardan hiçbiri onun kadar uzun soluklu olamadı. Bu nedenle, artık işi bitmiş ve bir köşeye atılmış olmasına rağmen, tecrübelerini emperyalizmin yeni uşaklarına aktarma ihtiyacı duyar. Irak' a saldırıda ABD ile işbirliği yapılması konusundaki son açıklaması da, yeni Morrisonlara yönelik, bu işlerin ülkemizde nasıl yürütülmesi gerektiğine dair öğütler içermekte. Milliyet Gazetesi'nin aktardıklarına göre şöyle diyor:

"Türkiye ABD'ye, 'Irak'a bir hareket yapacaksanız sizinle oluruz' dediyse, bunu yerine getirmeli. 'Halkım razı değil, meclisim razı değil' demek olmaz. İkinci kez tezkereyi geçirmezlerse, bunların iktidarı biter."

Türkçesi; önemli olan kapalı kapılar arkasında ABD'ye verilen sözler ve bunların ne pahasına olursa olsun yerine getirilmesidir. Halkın, meclisin kararlarının, isteklerinin bir önemi yoktur. Bu ülkede Amerikan istekleri ve kararları uygulanır. Halkın istekleri veya meclisin kararları bunun aksi yönünde icabına bakılır. Halk baskı, terör, işkence ve katliamlarla sindirilir, meclis rüşvet, tehditle yola getirilir. Aksi taktirde hükümet olamazsın. Bakmayın siz 'halkın seçtiği iktidar' demagogilerine. Bu ülkede iktidara getiren de, indiren de ABD'dir. Mecliste kaç sandalyen olduğu, halktan ne kadar oy aldığı değil, ABD'ye ne kadar uşaklık ettiğin önemli. Ötesi göstermelik, Amerikancı iktidarlara halk nezdinde meşrulaştırma araçları, demokrasilik oyunudur. Yoksa Ecevit gibi bir anda o sandalyeler altından çekilir.

Evet Demirel'in dedikleri tastamam bu anlama geliyor. Ama Demirel bununla da yetinmiyor, başka bir gerçeği daha dile getiriyor. Amerika'nın da yaptığı gibi iktidarı Kürt umacısı ile tehdit edip, şovenist duyguları körüleyip şöyle devam ediyor:

"Aslında Amerika, çok enteresan bir memlekettir, hazımsızdır. Bize elinden gelen kötülüğü yapar. Şimdi yapılacak iş, Erdoğan'ın bugün hükümeti kurmak için güvenoyunu beklemeden ikinci tezkereyi derhal Meclis'ten geçirmesidir."

Erdoğan da aynen böyle yapıyor.

Demirel, Amerika ile sömürgecilik ilişkisinin esasına da ışık tutuyor. Sömürgecilik ilişkisinin esası da zorbalığa dayanır. İşbirliği de olsa kimse sömürü ilişkilerine tamamen gönüllülük temelinde uymaz. En azından efendisinden payını artırmasını ister. Bu nedenle efendi-köle ilişkisi gibi, emperyalizm-sömürge ilişkisi de temelinde ekonomik, askeri ve siyasi zor olan hegemonya ilişkisidir.

İşbirliği buna kolayca boyun eğerek ABD'nin bahsettiğiyle yetinir. Bağımsızlıktan yana olanlar ise ancak buna karşı direnerek varlıklarını sürdürebilirler. Tabi birinciler aynı zamanda tam bir **kişiliksizlik** örneği sergiler. En küçük kişilik sahibi olan biri, kendine yönelik kuvvet ve kötülük tehditi karşısında direnmenin ve ona rağmen varlığını sürdürmenin yollarını arar. Ama işbirlikçilerde böyle bir kişilik aramak boşunadır. O nedenle o en küçük tehdit karşısında panikler, prosedürü bile uygulama gereği duymadan emperyalizmin isteklerini yerine getirmek için çırpınır. Demirel 'ikinci tezkere meclisten geçmeli' derken bu ruh halini yansıtmakta.

Demirel rahat olabilir. Hükümette, Genelkurmay da, Cumhurbaşkanı da onun işaret ettiği yolda yürümektedir. 17 Mart'ta yapılan zirvede bu bir kez daha tescil edilmiştir. Yeni Morrisonlar görevleri başındadır ve biraz yalpalayarak ta olsa görevlerini sürdürmektedirler.

Bu kafa yönetiyor orduyu

Eski Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu, saldırının *"bir hegemonya savaşı"* olduğunu bildiği, söylediği halde bakan ordunun tepesinde kilerin kafa yapısını nasıl yansıttığını;

"Diğer taraftan ABD'nin kararlılığı ortadadır. Türkiye, bu kararlılıktan faydalanmasını bilmelidir." (Aktaran Fatih Çekirge, 15 Mart Star)

"Milli ordu"nın milli generallerinin tümü aynı zihniyettedir. Yeni Genelkurmay Başkanı'nın "kötüler arasındaki tercih" dediği de aynı zihniyettir. Bu kafanın yönettiği ordu milli, bağımsızlıktan yana olabilir mi? "Kararlı ABD" eskaza ülkemizi işgal etse direnebilir mi?

Bağımsız Türkiye

Amerikan Çavuşları

Başlığa bakıp, TSK subaylarının karşısında hazrola durduğu o bilinen eski Amerikan çavuşunu anlatacağımızı düşünmeyin. Bu Amerikan çavuşları, kimliklerinde TC vatandaşı yazmakla kalmayıp, “devlet” denilen mekanizmayı oluşturanların bizzat kendisi.

Aşağıda basından aktaracağımız birkaç satılık gelişmeler, devletin tepesindekilerin kimin hizmetinde olduğunu ve “Türkiye’nin çıkarları” dediklerinin ne anlama geldiğini göstermeye yetiyor.

“ABD Dışişleri Bakanı Powell, saat 19:00’da aradığı Dışişleri Bakanı Gül’e tezkere yanıtı için 22:00’ye kadar süre verdi. Köşk’teki zirve 21:45’te bitti. Sürenin bitimine 12 dakika kala, saat 21:48’de Ankara kararını açıkladı: Türkiye’nin çıkarları için gerekli kararlar ivedilikle alınacaktır...”

Ne Türkiye’nin çıkarları; resmen emrediyor, süre veriyor, Genelkurmay’ından Cumhurbaşkanı’na kadar “büyük devlet Türkiye’nin yöneticileri tin tin koşturup alalecele toplanıyor ve Amerika’nın isteklerine tamam diyor. Sonra çıkıp halka; “Türkiye’nin çıkarları” masalı anlat!

Bir ülkenin devlet mekanizması ABD’den gelen telefonlarla kararlar alıyorsa, orada bir devlet değil, olsa olsa Amerikan eyaleti var demektir. 1970’lerden bu yana devrimcilerin dile getirdiği “Amerikan eyaleti olduk” sözü bugünkü devlet mekanizmasını en özlü tanımlayan sözdür.

Ecevit hükümetinin özellikle IMF ile ilişkilerde sergilediği onursuz tavrın, Amerikan uşaklığının cumhuriyet tarihinin en işbirlikçi tavrı olduğunu söylemiştik. AKP iktidarı şu ana kadar Ecevit’i çoktan solladı. AKP (onun açtığı yoldan, kendisini geçen olmazsa!) Cumhuriyet tarihinin en işbirlikçi iktidarı olmayı hak etti. Menderes ile başlayan işbirlikçilik süreci, kendine Menderes’i örnek alan “müslüman demokratlarca” zirvesine ulaştırıldı. “Amerikan denkleminde” yerleri rezerve edildi. ABD’ye “ilk destek vermekle” övünen Tayyip Erdoğan, “en işbirlikçi” olmakla da övünebilir.

Çanakkale Anmaları Neyi Gizliyor?

Eminiz dikkat çekmiştir; “18 Mart Çanakkale şehitlerini anma törenleri” bu yıl geçtiğimiz yıllara oranla “millilik”, “bağımsızlık” vurgularıyla, “emperyalist ülkelere direnme” nutuklarıyla gerçekleşti. Yine bilinir ki, 18 Mart 1915’te başlayan deniz ve kara harekatinde Çanakkale’de ölen

**Çanakkale geçilmez nutukları
Amerikancılığınızı unutturamaz**

200 binden fazla Anadolu insanının mezarları dahi bakımsızlıktan koybolmaya yüz tutmuştu.

Bir yandan Amerika ile görölmedik bir işbirliği, üsler, limanlar, Anadolu’nun köyleri dahi yan ki dolmuş, öte yandan Çanakkale şehitleri!

Ayyuka çıkan işbirlikçilik Çanakkale anmalarıyla gizlenemez, üstü örtülemez. “Çanakkale geçilmez”den, “ABD’nin yanında yer almalıyız”a gelen süreç herkesin gözleri önünde. Çanakkale anmaları yapan ordu bugün ABD askerlerine eskortluk yapıyor, pazarlıkların tepesinde yer alıyor, kendi halkına işbirlikçiliği dayatıyor, Genelkurmay Başkanı “kötüler arasında seçim” yaparak “Amerikan saflarında yer almalıyız” diyor. Türkiye topraklarının her yanı, her Amerikan üsünün bulunduğu toprak Çanakkale değil mi bugün? O ayrı değil mi, orada “milli çıkarlar” var!

Amerikancı 59. Hükümet

Amerikancı 59. Hükümet kuruldu. Abdullah Gül hükümetinin devamı olacak olan Tayyip’li AKP iktidarının niteliğini anlamak için birkaç gün içindeki ilk iki icraatına bakmak yeterli.

Bunlardan ilki, patronların emri ile iş güvenliği yasasını ertelemek oldu. İkincisi ise Amerikan isteklerini yerine getirmek için ivedi toplantılarla tezkereyi meclise gönderme kararı almak.

Halka dair bir şey var mı; tam aksine halka düşmanlığın dik alası var ilk icraatlarda.

59. AKP hükümeti de önceki gibi **Amerikancı** bir hükümet olduğunu daha ilk günden gösterdi. İçte ise **patronlara hizmete** devam.

ABD Bombalasın Doğan Medya Kazansın

Aldatılmamışsa, Amerikan savaşına destek verenlerin mutlaka orada çıkarı var demektir. Hele bu Amerikancılar patronların en irileri ise orada artık kuşkuyla yer yoktur. Sermaye ile Amerikan saldırganlığı arasında doğrudan bir bağ vardır. Her düşen bombadan çıkar elde etme hesabı yapar onlar. Amerikan tekelleri ile içiçe geçmiştir çoğu. Bu, TÜSİAD'ın "Amerika'nın yanında yer almalıyız" açıklaması ile tarife gerek bırakmayacak şekilde deşifre olmuştu daha önce.

Bugünlerde Amerikancı saflarda bir deşifreyon daha yaşandı: Aylardır savaş kışkırtıcılığı yapan, Amerika'dan daha çok Amerikancı olduğunu artık herkesin dile getirdiği Doğan Medya'nın Irak'a saldırıda elde edeceği çıkarlar.

Irak'a Bomba, Doğan Medya'ya Dolar

Irak'ı bombalamak için havalanacak her Amerikan uçağının, Irak halklarının tepesine bomba yağdırırken, Doğan Medya'nın kasalarına da dolar yağdıracağı ortaya çıktı.

ABD'nin, uçaklarında kullanacağı yakıtın büyük bir kısmının Petrol Ofisi A.Ş. (POAŞ) tarafından karşılanması için anlaşma yapıldı. Yani Kuzey Cephesinin açılması, dolayısıyla topraklarımıza ABD uçaklarının inip kalkması, yakıt ikmali yapması demek, POAŞ'ın devletin tesislerini de kullanarak Amerika'ya petrol satması, milyonlarca dolar çıkar elde etmesi demektir.

Peki POAŞ kimin?

2000 yılında özelleştirilinceye kadar kamu kuruluşu olan POAŞ'ın yüzde 97'si İş Bankası-Doğan ortaklığına ait. Yani yarıya yakını Doğan Medya'nın. Hürriyet'den Milliyet'e, "demokrat" maskeli Radikal'den Doğan Medya TV'lerine kadar Amerikancı yayınların sırrı işte bu.

Şimdi, Ertuğrul Özkök'lerin, M. Ali Birand'ların ve daha onlarca Amerikan uçağının "Türkiye'nin çıkarları... Reel politik..." vs. diyerek nasıl savaş kışkırtıcılığı yaptıklarını, nasıl yüzüstüce Amerikancılık sergilediklerini hatırlayın.

Katil Kardeşler İttifakı: Ordu, AKP, ABD, Doğan Holding

Ordu'nun yakıtının naklini de yapan POAŞ'ın da doğruladığı Amerika-POAŞ anlaşmasını, Enerji ve Ta-

bii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler de doğruluyor ve bakan çıkar ilişkilerinin şekillenişini nasıl anlatıyor (ya da anlatamıyor!);

"Akaryakıt İkmal ve NATO POL Tesisleri İşletme Başkanlığı ile Petrol Ofisi arasında özel bir anlaşma olduğu doğru. Anlaşmanın detaylarını bilmiyorum, ABD'nin, akaryakıt ihtiyacının bir kısmını Petrol Ofisi aracılığıyla temin edecek. Bu ilişkide Petrol Ofisi'nin özel bir statüsü var. O konulara girmek istemiyorum. Çünkü benim alanım değil, Milli Savunma Bakanlığı'nın alanına giriyor. Akaryakıtın NATO Boru Hattı'ndan MSB'ye aktarıldığını biliyorum. NATO Boru Hattı'na da Petrol Ofisi aracılığıyla akaryakıt veriliyor". (16 Mart Akşam)

NATO, Ordu, Amerika, Doğan Medya, AKP bakanları aynı "denklemdedir". Elbette böyle bir tabloda Hürriyet'in Susurluk propagandacılığı, devrimcilerin infazını alkışlaması, 19 Aralık katliamını meşrulaştırma haberleri, Amerikancılık, ordu şaşkıncılığı... her şey yerli yerine oturuyor.

Hürriyet'e Protesto

Geçen hafta Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, İHD ve Özgür-Der'li bir grup Hürriyet binası önünde bir eylem yaparak, "Pentagon bülteni Hürriyet gazetesi" ve "Çıkarsa tezkere Özkök gitsin askere" sloganları attı ve "temsili dolar çekleri ile mektupları" Ertuğrul Özkök'e ulaştırılmak üzere, Hürriyet'e teslim etti.

Eylem Özkök'ün moralini bozmuş ve daha önce İHD'yi istediği noktaya getirmenin malzemesi olarak kullandığı, "terörü kınamayan dernek" demagojisine sarıldı.

Büyükelçi Buluşmalarının Sırrı

Hatırlanacağı gibi, Türkiye'nin saldırıya ortak edilmesi çalışmalarının hızlanması Amerikan büyükelçisi ve ABD'den gelen bakanların patronlarla yalılarda toplantılar yaptığı süreçteydi. Aynı günlerde ziyaret edilenler arasında resmi sıfatı bulunmayan AKP lideri de vardı. O günden sonra TÜSIAD açıklamaları ile tam bir Amerikancı kampanya başlatıldı.

Doğan Holding'in kan, dolar, petrol üzerine pazarlığı da Aydın Doğan ile ABD Büyükelçisi Pearson arasında Bebek'te yapılan görüşmeyle kotarılmış ve bu o dönemde basına yansımıştı.

Amerikan elçileriyle yapılan toplantıların hiçbirinin sıradan olmadığını bu ülkede çocuklar dahi bilmesine rağmen, Ertuğrul Özkök o günlerde çocuklara masallar anlatarak durumu izah etmeye çalışmıştı. *"O gizli buluşmayı açıklıyorum"* başlığıyla güya ti'ye alma havasını vermeye çalıştığı satırlarında şöyle di-yordu tescilli Amerikan uşağı;

"Yapılan iş de sanki illegal bir işmiş gibi sunuluyor. Bir medya patronunun, bir gazete yöneticisinin bir ülkenin büyükelçisi ile görüşmesi de sanki kanun dışı, ahlaksız bir iş... Ben ayda ortalama iki veya üç ülkenin büyükelçisi ile görüşüyorum. Bazen onlar benim ofisime geliyor, bazen ben büyükelçiliklere gidiyorum. Bazen dışarda bir restoranda buluşuyoruz, bazen bizim evde." (26 Ekim 2002, Hürriyet)

Her görüşmeyi siz halklara düşmanlık anlaşmalarının, yalan üzerine kurulu dezenformasyon kampanyaları kararlarının alındığı toplantılar olarak görebilirsiniz. "İş'in ahlaklı mı, ahlaksız mı olduğu şimdi ortada. Kaldı ki, ahlak kavramının kendisi bizzat Özkök tarafından çoktan bir kenara atılmış, eskimiş, demode ilan edilmemiş miydi?

POAŞ gerçeğinin, Sabah Gazetesi'nde yayınlanmasından sonra ise Hürriyet sayfalarından konuya ilişkin tek bir satır çıkmadı. Özkök masal bulamadı an-

laşılan. Nasıl çıksın, yüzlerinde hiçbir maske kalmadı ki! Dolar yeşili suratlarıyla neyi savunabilir Doğan Medya'nın Amerikancı çocukları?

Poaş, Çıkarların Küçük Bir Parçası

Ancak sanılmasın ki, Doğan Medya'nın Amerikan savaşı propagandalarının, satılmış köşe yazarlarının Kuzey Cephesi açılınsın, tezkere geçsin yazılarının tek nedeni POAŞ'ın kasasına akacak dolarlar. Bu, **oligarşinin beş büyük ailesinden birisi olan Aydın Doğan** için sadece "peşinat". Asıl çıkar, Doğan Medya'nın tercihi ve bu tercihe bütünüyle ortak etmek için yürüttüğü savaştır.

Doğan Holding, Amerikan imparatorluk düzeninde safını ABD'nin yanında belirlemiş, çıkarlarını bunun üzerinden şekillendirme savaşı vermektedir. Geleceğini Amerika'nın geleceğiyle bir görmektedir. Yazılan her satır buna uygundur.

Hürriyet, Milliyet... Gazete Değil Doğan Medya Basın Kuruluşu Değil

Eğer bu ülkede basın ahlakı ve onurunun zerresi kalmışsa, bir tek olay nezdinde ortada duran ilişkilerin ve bu ilişkilerin yön verdiği yayınların gazetecilikle, basın kuruluşu olmakla ilgisinin bulunmadığı hay-kırılmalıdır.

"Doğan Medya ilkeleri" işte bu kirli, kanlı, dolarlı, petrollü, yalanlı, dezenformasyonlu ilişkileri gizlemek için uydurulmuş yalanlardan ibarettir. "Halkın haber alma hakkı" imiş, "basın ahlakı" imiş, "doğru habercilik" imiş, bunların hepsi palavradan ibarettir. Doğan medyanın "amiral gemisi" Hürriyet'e ve onun "kaptanı" Ertuğrul Özkök'e bakmak bile, yapılanın gazetecilik olmadığını, oligarşi içi güç dengelerine, iktidarların durumuna paralel politika yapmaktan ibaret olduğunu görmeye yeterlidir.

Doğan Medya'nın "Demokrati"

Demokrat havalarındaki Hürriyet başyazarı **Oktay Ekşi**'nin nasıl bir katliam alkışçısı olduğunu örneklerini devrimcilerin infazlarına tuttuğu alkışlardan biliyorduk. Aynı faşist damar HADEP'in kapatılması, DEHAP hakkında dava açılması konusunda da tezahür etti:

"... Bu partilerin başındakiler bu kafayla (yani Türkiye'yi bölmeyi amaçlayan terör örgütleriyle bir şekilde işbirliği yapmaya devam ettikleri) sürece başlarına bunun gelmesi hem tabiidir, hem de gereklidir." (14 Mart 2003 Hürriyet)

HADEP'in kapatılmasına burjuva medyada bir çoğunun gizliden sevindiği, ama "serdeki demokratlık-tan", parti kapatmaya alkış tutmuş olmaktan çekinerek dile getirmediği gerçek. Ekşi'nin farkı da burada. Devrimciler, Kürtler sözkonusu olunca şovenist, faşist damarı güp güp atmaya başlıyor. Bu kafa ABD'ye karşı olsa ne olur, demokrat olsa ne olur, "ulusalcı" olsa ne olur. Ha Altın Kılıç ha Oktay Ekşi!

Halepçeler Emperyalizme Karşı Savaşmadan Önlenemez*

... 16 Mart 1988'de Saddam diktatörlüğünün bombaları Halepçe'ye yağdı. Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (KYB) Halepçe'ye girmesini, Kerkük'e yaklaşmasını bahane eden Saddam yönetimi uçaklarını Kürt halkının üzerine yollayarak Halepçe, Derbendikan, İnap ve Ducayda bölgelerine kimyasal bombalar yağdırdı. Katliamın en büyüğü Halepçe'de oldu. Siyanür, Hardal ve pek çok çeşit kimyasal gazın kullanıldığı bu bombardımanda 5 bin Kürt katledildi. Sokaklar ceset doldu. Halepçe'nin üzerini gaz bulutları kapladı. 2. Paylaşım Savaşı'ndan sonra kimyasal silahlarla yapılan ilk büyük katliam oldu Halepçe.

Halepçe'de yaşlısı, genci, kadını, erkeğiyle katledilen Kürt halkının yaşadığı vahşet bununla da sınırlı kalmadı. 70 bin kişilik Halepçe'de onbinlerce insan göç yollarına düştü. Saddam'ın zulmünden kaçanlar bu kez Türkiye oligarşisinin zulmünün pençesinde buldular kendilerini. Çukurca, Çiğli, Cudere, Yüksekova, Diyarbakır, Mardin gibi birçok il ve ilçede tel örgülerle çevrilmiş mülteci kampları oluşturuldu. Buralara toplanan Kürtleri açlık, soğuk, hastalık, sık sık yaşanan zehirlenmeler yani kısacası ölüm bekliyordu. Oligarşi bu şekilde yüzlerce Kürdün katledilmesinin birinci dereceden sorumlularından oldu.

ÖLÜM BOMBALARI KİMİNDİ? Tüm dünyanın gözünün önünde yapılan bu katliamcı bugün sözümona dünyayı Saddam'ın kimyasal silahlarından koruma adına Irak'a saldıran ABD emperyalizmi de ses çıkarmamıştı. Irak-Iran savaşında Saddam'ı destekleyen, ona bu ölüm saçan bombaları veren ve Kürt halkının üzerine yağdırılmasını sağlayan emperyalizmin ta kendisiydi. Halepçe'ye yağın bombalar halkların baş düşmanı olan emperyalizmindi. Kimyasal silahları, nükleer silahları, biyolojik silahları onlar üretti. Ama Halepçe onların aklına, Saddam'a ne zaman saldıracaklarsa o zaman geldi.

Oligarşi de Halepçe katliamını izlediği gibi, Türkiye'ye göç eden yüzlerce Kürdün katledilmesine imza attı. Uşaklığıyla, işbirlikçiliğiyle emperyalizmin suç ortaklığını yaptı. Yakın zamanda ABD'nin

Ortadoğu'da saldırı hazırlıklarına giriştiği süreçte burjuva medya sık sık Halepçe katliamından sözetti. Yazılarla, fotoğraflarla, ekranlarında, gazete sütunlarında vahşeti verdi. Emperyalizmin müdahalesini meşrulaştırmak için Halepçe'de katledilmiş insanların resimlerini kullanmaya çalıştı. Oysa oligarşinin kendisi Türkiye'deki Kürtlere karşı Halepçe'den aşağı kalmayan birçok toplu katliam yapmıştı. Köyleri yakan, insanları göçe zorlayan kendisiydi. Operasyonlarda birçok kimyasal silah kullandı.

MİLLİYETÇİ KÜRT ÖRGÜTLERİ NE YAPTI-LAR? Halepçe katliamında emperyalizm ve bölge devletleri kadar işbirlikçi Kürt örgütlerinin de payı büyüktür. Gerek Barzani, gerekse de Talabani hiçbir zaman kendi öz güçlerine güvenmediler, kendi halklarına inanmadılar. Yönlerini hep emperyalizme ve işbirlikçilerine döndüler. Sürekli birilerine yaslanmaya çalıştılar. Bu bazen emperyalist devletler, bazen de bölge ülkeleri oldu. Defalarca Kürt halkını katledenlerle birlikte olmak da, onlara hizmet etmek de, onların planlarının uygulayıcısı olup kendi halklarını katletmek de bu işbirlikçiliğin sonuçlarıdır. Onların bu politikalarının faturasını da her seferinde katledilen, yerinden yurdundan göç ettirilen Kürt halkı ödedi.

Bu yanı sıra Halepçe Kürt halkının yaşadığı trajedinin en tipik örneğidir.

Daha önce de defalarca Irak ve İran'a dayanmaya çalışan Barzani ve Talabani bunun faturasını çok ağır ödemelerine rağmen bu tavırlarından vazgeçemediler. Kullanma adına bölge devletleri tarafından kullanıldılar. Bölge devletleri işlerine geldiğinde onları güçlendirirken, işleri bittiğinde ise aralarındaki çelişkileri körükleyip, birbirlerine dü-

şürdü, katletti. Irak-Iran savaşı ve sonrasındaki Halepçe katliamında da olan aynısıydı.

İran-Irak savaşında, İran, Irak Kürtlerini desteklerken, Irak da İran Kürtlerini destekliyordu. Ne zaman ki savaş bitti, bu kez İran ve Irak aralarında anlaşıp, "kendi" Kürtlerini katletmeye başladılar. İşte Halepçe de bunun ürünüydü. Aynı süreçte Barzani ve Talabani'yle ilişkiler geliştiren, onları Ankara'da ağırlayan Türkiye'nin tavrı da farklı değildi. Oligarşi de kendi Kürtlerini katletmekle meşguldü.

Halklara karşı açılan tüm savaşların, katliamların baş sorumlusu olan emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı savaşılmadan halklar gerçek kurtuluşlarına kavuşamazlar. Özgür olamazlar. Kürt halkının da geleceği emperyalizmde, bölge devletlerinde, işbirlikçi feodal önderliklerde değil, devrimdedir.

Halk kurtuluş savaşımız da yeni Halepçeler yaşanmasın, Kürt, Türk ve tüm halklar bağımsızlığına kavuşsun, kendi iktidarlarını kursun diyedir."

* Bu yazı, 14 Mart 1998 tarihinde Halk İçin Kurtuluş dergisinin 72. sayısında yayınlanmıştır.

Göç Yollarındaki Kürtler Irak'ta Ölecek Yüzbinler

Irak yönetimi altındaki bölgelerde yaşayan Kürtler, Amerika'nın savaş ilanının ardından evlerini, yurtlarını terk etmeye başladı. Kürtlere yine göç yolları göründü. Amerikan basını, Kerkük'ten göçlere neden olarak, üç ajan Kürt'ün istihbarat çalışması yaparken Irak istihbaratı tarafından yakalanması ve ardından Kürtlere yönelik operasyonları gösterdi. Öyle ya da böyle, "Saddam bomba atacak" korkusu yaşamalarının nedeni sadece Saddam'ın Halepçe vahşeti örneği değil. Amerika ile işbirliği yapan Barzani, Talabani yönetimleridir. Barzani, Talabani işbirliği yapıyor Kürt halkı ölüm korkusu yaşıyor.

Ancak, esas katliamın Amerikan bombalarının düşeceği Sad-

dam yönetimindeki bölgelerde yaşanacağı biliniyor. Yüzbinler, belki milyonlar yok olacak. Amerika, tarihinin en büyük katliamını yapmaya hazırlandığını gizlemiyor, tersine bütün dünya-ya gözdağı vermek için, imparatorluk ilanına uygun olarak, medya aracılığıyla duyuruyor. Saldırı planları yayınlanıyor medyada. ABD'nin nasıl bombalayacağına, kaç günde kaç bin "akıllı bomba" atılacağına ilişkin çarşaf çarşaf haberler arasında **ölecek yüzbinler yok**, yurtsuz kalacak insanlar yok, yerin bilmem kaç bin metre altına etki eden bombaların sığınaklarda yakıp kavracağı Iraklılar yok.

Bush, savaş ilanı konuşmasında Iraklılara sesleniyor; "bu savaş

Halepçe'nin 15. yıldönümünde bir çok kentte gösteriler düzenlendi. Batman, Diyarbakır, Iğdır, İstanbul, Ankara, Dersim, Mersin ve bir çok kentte DEHAP'lıların yoğun olarak yer aldığı anma etkinliklerinde sloganlar ABD'ye karşı da haykırılırken İzmir'de yapılan eyleme Tayad'lı aileler de katıldı. Gençlik de bir çok üniversitede 16 Mart ile Halepçe'yi birlikte andılar. Adana'da Gençlik Derneği'nin de katıldığı anmada "Savaşa ve katliamlara izin vermeyeceğiz" pankartı açıldı.

size karşı değil, iktidarınıza karşıdır" diyor; bombalar onların başına düşecek, imparatorluk gücünü göstermek için Afganistan'dan, Yugoslavya'dan çok daha büyük katliamları onlara karşı yapacak. Yalan sudan ucuz, dolanın ahlakı baştan aşağı yaşama hakim kılınmak isteniyor. Bütün dünya emperyalizmin insana değer vermeyen kültürüne, ideolojisine bir kez daha tanık oluyor...

30 Mart
17 Nisan

Şehitlerimizi Anıyor Umudun Adını Selamlıyoruz!

"Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla çıktılar meydanlara.
"Tek Yol Devrim" diye haykırdılar kararlılıklarını.

"Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarıyla düştüler Kızıldere'de.

"Yolumuz Çayanların Yoludur" diyenler, "Kurtuluşa
kadar savaş" şiarıyla kavgayı sürdürüyor.

Kızıldere'de göndere çekilen

Çiftelavuzlar'da dalgalandırılan bayrak

Ölüm Orucu direnişçilerinin elinde "ya ölüm ya zafer"
kararlılığıyla dalgalanmaya devam ediyor!

Bayrağımızda, emekçilerin orak ve çekici, bayrağı-
mızda ezilen halkların yıldızı var.

Umudun adıdır, güneşin üstüne nakşettiğimiz Orak-
Çekiç'li kırmızı yıldız.

Umut meydanları kırmızı boyayan güçtür, umut, zin-
danlarda direnen yürektir, umut dağlarda söyle-
nen türküdür.

Umudun bayrağıdır Kızıldere'de, Çiftelavuzlar'da ve
direnişçilerin alınlarında dalgalanan.

Zafer için yola çıktı bu bayrak.

Varıncaya kadar zafere, yere düşmeyecek!

Her Mart'ta usul usul kan akar Kızıldere'den. Dağların, nehirlerin sesi bir devrimcinin haykırışıyla kesilir bir an: "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik..." Her Nisan'da bir bayrak dalgalanır tüm görkemiyle; Çiftelavuzlar'da, Sahrayı Cedit'te, Üstbostancı'da, Erenköy'de... Her Nisanda bir kadın savaşçının "cesaretiniz varsa gelin" sesi yankılanır Çiftelavuzlar'da. Cümle halk düşmanları "yoldaşlarımız hesap soracak" sesiyle ürküp dona kalırlar oldukları yerde. Mart'tan Nisan'a, 1972'den 1992'ye, Mahirlerden Sabolara umudun bayrağı taşınır ülkemizin her tarafına.

1970'de Parti'nin kuruluşuyla başlayan uzun yürüyüşümüz, ilk adımında önüne koyduğu "bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm" hedefiyle yoluma devam ediyor. Bu uzun yürüyüşün kesintisizliğini, Kızıldere'de yakılan ışığın hala devrimimizin yolunu aydınlatmaya devam etmesini en başta bu yolda en önde savaşan şehitlerimize borçluyuz.

Her yıl 30 Mart-17 Nisan onlara adanmıştır. Şehitlerimize borcumuzun bilincini yaymak, bu ülke, bu halk için toprağa düşenlerimizi tanımak ve tanıtmak için 30 Mart - 17 Nisan şehitlerimizi anma günleri olarak ilan edilmiştir.

Neden 30 Mart-17 Nisan?

Neden bu tarihler?

Bu iki tarih, Türkiye devrimi açısından birer “yıldönümü” olmanın çok ötesinde anlamlar yüklenmişlerdir.

30 Mart 1972, Parti-Cephe önderlerinin Kızıldere’de kuşatıldığı, kuşatılan önder kadroların ve savaşçıların devrim ve sosyalizm kararlılığıyla bir direniş destanı yazdıkları tarihtir. Tarih o gün, Parti-Cephe önderlerinin tavrında, fiziki bir yenilginin siyasi bir zafere dönüştürüldüğüne tanıklık etti. O tarihi gün, ülkemizin yurtseverleri, devrimcileri için bir manifesto özelliği kazandı. İşte bundan dolayı 30 Mart.

17 Nisan 1992, oligarşinin devrimci harekete karşı düzenlediği en kapsamlı imha saldırılarından biriydi. Devrimci hareketin önder kadrolarının bulunduğu üslere yapılan baskınlarda, kuşatma altında haykırılan sloganlar ve Çiftelahavuzlar’da dalgalandırılan bayrak; Kızıldere’de olduğu gibi, bir “darbe”yi, siyasi zafere çevirdi. Sosyalist sistemi dağıtan emperyalizmin “sosyalizm öldü” çığlıkları daha taptazeyken, Çiftelahavuzlar’da pence-renden dalgalanan orak çekiçli bayrak, sosyalizmin ölümsüzlüğünü, devrimin yenilmezliğini ilan etti dünyaya.

Ve yeniden 30 Mart; bu kez 30 Mart 1994: Parti-Cephe’nin yeniden yaratılması sürecinde, on yıllardır rüyası kurulan, on yıllardır uğruna ölünen tarihi adım atıldı. Devrimci hareket, 30 Mart 1994’te bir Parti olarak yeniden yaratıldı. 1974’ten beri adım adım örülen, şehitlerle bağlanan bir yapı yükseliyordu şimdi Türkiye devriminde.

İşte bunlardan dolayı 30 Mart, işte bunlardan dolayı 17 Nisan.

Kızıldere’den 17 Nisan’a, 17 Nisan’dan 19 Aralık’a Yenilmezliğimiz

Küllerimizden yeniden doğarak yazıyoruz tarihi. 30 Mart 1972 ve 17 Nisan 1992, **“bittiğimize hükmettikleri”** iki tarihtir. Bu iki tarihin ertesi günü yayınlanan gazeteler, oligarşinin “hüküm”nü yazdılar. *“Eşkiya’nın kökü kazındı”...* diye yazıldı 1972 30 Mart’ının ertesinde. *“Beyinlerini dağıttık”* diyordu 18 Nisan tarihli gazeteler.

Aynı hükmü veren başkaları da oldu.

1970’de başlayan silahlı devrim mücadelesiyle statükoları bozulanlar, Kızıldere’nin ardından Parti-Cephe’nin “siyasi olarak yenildiğini” vazettiler. *“Bir avuç gencin oligarşiyle düellosu”* bitmişti işte. Onlara göre **“maceracı”**ydı Parti-Cepheli-ler; Kızıldere de maceranın sonu!

Devrimci hareketin 1990 atılımı da, legal partililik bataklığına yerleşmeye çalışanların statükolarını bozmuştu. Bu yüzden 17 Nisan sonrası oligarşinin “beyinlerini dağıttık” fetvasına inanmakta acele ettiler. Öyle olmasını istiyorlardı çünkü. Statükolarını bozan ne varsa, yok olmalıydı.

Aynı hükmün verildiği başka tarihlerden de geçti devrimci hareket. **12 Temmuz 1991**’de, 10 devrimci sol önder kadro ve militanı katledildiğinde hüküm tamamdı; artık bir daha belini doğrultamazdı devrimci hareket. **19 Aralık 2000**’de onlarca Cepheli katledildiğinde bir kez daha hüküm tekrarlandı; “devrimci demokrasi bitmişti” artık!

Onların hükmü değil, tarihin hükmü yürürlüktedir.

Tarih, yüzyılların bilgeliğiyle, faşizmin zulmü karşısında boyun eğmeyi asla kabul etmeyenlerin, Marksizm-Leninizmi asla terketmeyenlerin, devrim ve sosyalizm hedefinden en zor koşullarda dahi vazgeçmeyenlerin yenilmeyeceği hükmünü vermiştir.

Faşizmin en güçlü “darbe”lerini, daha yaşanırken zafere çevirmesini bilenleri kim yokedebilir?

Yenilgilerden zaferler yaratan Marksist-Leninist ideolojimizin gücüdür!

Kızıldere’de, Çiftelahavuzlar’da, 19 Aralık’ta yenildiğimize, bittiğimize hükmedenler veya oligarşinin hükmüne katılanlar, yaşananlara ve yaşanacaklara halkların direniş geleneğinin ve Marksizm-Leninizmin gözünden bakamayanlardır.

Öyle bakamadıkları için ne bu direnişleri anlayabilmiş, ne sonuçlarını tahmin edebilmişlerdir.

Direniş ve sonuçları konusunda tam bir kafa karışıklığı içindedirler.

Mahirler teslim olmak yerine direndikleri için “intihar”la suçladılar. Devrimci hareketin önderlerinin, savaşçılarının kuşatıldıkları üslere “teslim olmak yerine direnmelerini” hiç mi hiç anlayamadılar. Bu kadroları kurban etmekte! “Sonunda ölecekleri kesinken direnmeleri anlamsız”dı! 19 Aralık’ta zulmün karşısına bedenini tutuşturarak çıkanları da anlamadılar. Bu vahşetti, şiddetti, yanlıştı!

Onların yanlış, gereksiz bulduğu herşey, oligarşi karşısında bir zaferdi. Onların “intihar” sandıkları yaşamaktı. Onların “yaşamak” sandıkları ise siyasi ölümdü!

Bugüne kadar yüzlerce kez infazlarda, işken-celerde, hapishanelerde, dağlarda, kuşatılmış üs-

lerimizde, sokak ortalarında katledildik. Devrimci hareketin en değerli kadroları, savaşçıları imha edildi, tutsak edildi. Onlar ise bu “kayıp”ları yaşamadılar. Ama “kadrolarımızı kaybetmeyelim” derken, devrimciliklerini, devrim ve sosyalizm hedefini kaybettiler.

İşte bundan dolayı, tüm o darbelere, oligarşinin baskı ve terörünün onun üzerinde yoğunlaşmasına rağmen, Parti-Cephe yenilmezleşirken, gelişen güçlenen olurken, Türkiye toprağının direnen devrim damarı olurken, onlar eriyen, etkisizleşen, kaybolan oldular. Dönemsel ilerleyişler, gerileyişler, oligarşinin zulmüne yahut onlara tanıdığı icazete göre değişen görünüm, bu tarihsel çizgiyi, tarihsel hükmü değiştirmemiştir.

Mahirlerden Sabolara; bağımsızlık demokrasi sosyalizm bayrağınız!

Kızıldere’dekiler netti; **Türkiye devrimi** için yola çıkmışlardı. Onlar, daha silaha sarılıp halk savaşını başlatmadan tesbit etmişlerdi ki, Türkiye emperyalizme bağımlı, faşizmin sürekli olduğu bir ülkedir. Böyle bir ülkede “devrim” gibi bir misyonu üstlenmek, Amerikancı iktidarların kurşunlarına hedef olmak demektir. Devrimin yolunda, ancak bunu göze alanlar yürüyebilirdi.

12 Mart cuntasının ağır baskı ve takip koşullarında savaşı durdurmak, önder kadroların katledildiği, tutsak edildiği koşullarda savaşı kaldığı yerden sürdürmemek, Denizlerin idamına seyirci kalarak Türkiye devrimci hareketinin prestijine sahip çıkmamak, ve nihayetinde Kızıldere’de teslim olmak; hepsi devrim yürüyüşünden, yani bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşından “dönmek” demektir. “Dönmeye değil ölmeye geldik” sözünün anlamı buradaydı.

Onlar ölecek, devrim sürecekti.

Onlar ölecek, Türkiye halklarının Parti-Cephe önderliğindeki bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşı sürecekti.

Öyle de oldu.

Çiftehavuzlardakiler netti; Türkiye gibi faşizm altındaki bir ülkede **devrim yürüyüşünü** sürdürüyorlardı. Süreç, infazlar, kaybetmeler, işkenceler, tutsaklıklar, katliamlar altında yaşanacaktı. Dönerler, yığınlaşanlar, savrulanlar olacaktı.

İşte bu da onlardan biriydi. Güçlü bir karşı-devrim rüzgarı esiyordu nicedir. O rüzgar, SSCB’yi yıkmış, Doğu Avrupa’nın sosyalist ülkelerinde karşı-devrimlere yolaçmış, Latin

30 Mart’tan 17 Nisan’a, Mahirlerden Sabolara uzanan yürüyüşün öğrettikleriyle sürüyor devrim yürüyüşü...

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme, onların açtığı, yürüdüğü yoldan ulaşacak Türkiye!

Amerika’nın, Asya’nın yurtsever, devrimci hareketlerine silah bıraktırmış, ülkemizde ise dünün halk savaşı, ayaklanma, devrim savunucularını legal partililik bataklığına savurmuştu. Dik durulmalıydı. Kızıldere’deki Parti-Cephe, 12 Eylül’ün hapishanelerindeki Devrimci Solcular gibi dik durmalıydılar.

Kuşatılmışlardı. Beklemedikleri bir şey değildi. “Teslim ol” çağrılarına verilecek cevap üzerinde düşünmeye bile değmezdi. Şimdi sosyalizmin orak çekiçli bayrağını dalgalandırmak zamanıydı. Dünyaya ve halkımıza ilan etmeliydiler; dünyanın Türkiyesinde, devrimci bir hareket, tüm demagogilere, katliamlara rağmen sosyalizmin bayrağını dalgalandırmaya devam ediyor!

Devam ediyoruz.

Şu yeryüzünde bizi yolumuzdan döndürebilecek hiç bir güç yoktur.

Nereden alıyoruz bu gücü?

Bu gücü, vatan ve halk sevgimizden alıyoruz. Bu gücü Marksist-Leninist ideolojimizden alıyoruz. Bu gücü 33 yıllık geleneğimizden ve çizgimizden alıyoruz. Bu gücü şehitlerimizden alıyoruz. Bu gücü F tiplerinde ölüme yürüyen direnişçilerden alıyoruz. Yenilmezliğimizin sırrı işte buralardır.

Kızıldere'den F Tiplerine kanıtlanan gerçek: **DİRENENLER YOK OLMAZ**

Kızıldere, Türkiye devrim tarihinin manifestosu, Kızıldere direnme, teslim olmama geleneğinin tohumlarının Anadolu topraklarına, hiç sökülmecek şekilde düştüğü yer. Kızıldere'de Anadolu'nun rahmine düşen tohumu gün gün büyüttük. Türkiye devriminin kurtuluş yolunu gösteren THKP-C'nin kuruluşundan bu yana, 33 yıllık sosyalizm mücadelemizde, Kızıldere'de yaratılan geleneklere, kuşatılan üslerimizde, özgür tutsaklık geleneğini yarattığımız hapishane direnişlerinde yenilerini ekledik.

Buca'dan Ümraniye'ye, Ulucanlar'dan F tiplerine direnen, zulmün karşısında başeğmeyen, devrim davasını ölümüne savunan, teslim olmayan devrimciliğin temsilcisi olduk. 19-22 Aralık günleri direniş geleneğimizi doruğa taşıdığımız, destanlar yazdığımız günler olarak geçti devrim tarihine. Kuşatıldığımız hapishane koşullarından direniş sesleri yükseldi. Hapishanelerin her karışına kanımız aktı, tutuşan bedenlerimizden küller savruldu, hiçbir özgür tutsağın elinin havaya kalktığını göremedi, bizi yok etmek isteyenler.

Fidan'ın, Ahmet'in, Hasan'ın, bedenlerini birleştirip tutuşturan Berrin ve Yasemin'in alevleri Kızıldere'de tutuştu. 30 Mart'ın direniş ruhu bedenlerimizi saran alevler, gün gün eriyen hücrelerimiz oldu.

30 Mart'tan F tiplerine direnerek, teslimiyeti reddederek yürüyoruz devrim yolunu. Yok edilemezliğimizin sırrı burada; bunun için katliamlar, infazlar, imha operasyonları, ideolojik saldırılar sonuçsuzdur. Marksizm-Leninizm düşüncesinde ısrar, devrim yolunda sarsılmaz inanç bizimle bütünleşti. Bunun için 2,5 yıldır bitirilemeyen bir direnişi yarattık ve kararlılık, sabır, umut ve inançla sürdürüyoruz.

Çünkü **biz devrimciyiz**. Amerikan imparatorluğunun halklara savaş ilan ettiği sürecin, faşizmle yönetilen Türkiye'nin devrimcisiyiz. Böyle bir ülkede, bugünün dünyasında devrimcilik direnmektir, büyük bedellerle süren kavgadır. Kızıldere'nin feda ruhu ile direnmeyenlerin yaşam şansı, geleceğe ilişkin söyleyecek sözü yoktur. Mahir'ler **"biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** dediklerinde, "fiziken yokoluş-siyaseten yokolmayacak şekilde Türkiye topraklarına kök salmak" tercihlerini yaptıklarında söylediler son sözlerini.

Direnişlerde söylemeye devam ediyoruz sözümüzü. Sözümüz, Türkiye halkına verdiğimiz devrim sözüdür. Sözümüzü kanımızla, eriyen hücrelerimizle, alev alev tutuşan bedenlerimizle yazmaya devam ediyoruz. Kanla, ateşle yazılan bir tarihin mirasçılarıyız biz. Mirası 886 gündür büyütüyoruz.

Halkların tarihinin kaydettiği, dünya devrimlerinin gösterdiği gerçek, dünyanın Türkiyesinde bizimle hayat buluyor; **Direneler yok olmaz!**

O gerçeği Kızıldere'den F tiplerine, her anı direniş olan tarihimizle, feda ruhumuzla kanıtladık.

Geleceği kazanmak, direnişte ısrar, kararlılık, cüret ve inançla mümkündür. Her özgür tutsak direniştir, kararlılıktır, tepeden tırnağa cürettir. Kimsenin kuşkusu olmasın ki, şehitlerimizi anmaya, geleceğimizi tarihin bilgeliğiyle gösteren umudumuzun kuruluşunu kutlamaya hazırlandığımız bugünlerde söz veriyoruz ki; Bu cüret, bu kararlılık, bu inanç, bu direniş ruhu hiç eksilmeyecek, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'yi yaratana kadar her hücrede direniş destanları yaratmaya devam edeceğiz.

direnme savaşında

3. yıl

886. gün

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

1

Oligarşiyle, oligarşinin uzantılarıyla ideolojik, siyasi, askeri zorlu kavgaların ateşinde pişti bu hareket. Zulme karşı direnişler içinde çelikleşti. Sayısız yol ayrımından geçildi, darbeler göğüslendi, hiç bir yol ayrımı, bu çizgiyi, Türkiye devriminin yolundan saptıramadı.

THKP-C... DEVRİMCİ SOL... DHKP-C... 33 yıllık tarihin üç ana halkası. Kurtuluş yolunda bayrağı elden ele taşıyan tek bir zincirin halkaları onlar.

FKF, DEV-GENÇ, Elrom'un cezalandırılması, Maltepe, Kızıldere, anti-faşist mücadele, '78 Devrimci Sol ayrılığı, partileşme sürecinde adımlar, Erim'in cezalandırılması, 1984 ölüm orucu, 1980 sonlarında hayatın her alanına yayılış, 1990 atılımı, 1992 hareket içinde darbe, 1994 Kuruluş Kongresi, Sabancı'nın cezalandırılması, Cephe damgalı 1 Mayıslar, F tiplerine karşı büyük direniş... otuz üç yıllık tarihin hemen ilk anda sıralanabilecek dönüm noktalarıdır.

Bu yazı dizimizde, işte bu dönüm noktalarını kısa bilgiler halinde hatırlatacağız.

33 yıllık bu tarihi, hiç bir şeyi eksik bırakmadan bir dergi yazısına sığdırmak mümkün değil elbette. Bu tarihi 1960'ların ikinci yarısından başlatıyoruz. Devrimci hareketin oluşum süreci asıl olarak bu döneme denk düşer. O güne kadar ülkemizde elbette kendine sosyalist, komünist diyen çeşitli akımlar vardır, ama bu dönemin ilericiliği, sosyalistliği esas olarak parlamenterist, cuntacı kalıplar içindedir. Parti-Cephe'nin çıkışının tarihsel anlamı da buradadır zaten. Reformist, revizyonist, orducu "alternatiflerin" dışında, Türkiye'de tarih sahnesine devrimci alternatifin çıkışıdır. Emperyalizme ve oligarşiye karşı, devrimi hedefleyen bir hareketin başlamasıdır.

İlk örgütlenmeler:

Gençliğin ülkesine, geleceğine sahip çıkışının ilk kitle-sel örnekleri Menderes despotluğuna karşı eylemleridir. 27 Mayıs darbesinin de bağımsızlık, demokrasi, kurtuluş sorununu çözemediğini gören gençlik, '60'ların ortalarında kendi bağımsız örgütlenmelerini yaratmaya yönelir. 1964-65'te çeşitli fakültelerde Fikir Kulüpleri kuruldu. Bu örgütlenmeler, öğrencilerin akademik-demokratik mücadelesini organize ederken, aynı zamanda adlarına uygun olarak, gençlik için ülkenin geleceğini tartışabildikleri ideolojik, kültürel birer okul da oldular.

17 Aralık 1965'te, bu dernekler, Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) adı altında birleştiler.

Mahir Çayan da SBF Fikir Kulübü üyesiydi, bir dönem başkanlığını yaptı. 1960'ların sonunda, devrimci örgütlenmeleri yaratacak birçok kadro, Mahir gibi, mücadeleye ilk adımlarını bu kulüplerde attılar. FKF, bu dönemde, gençliğin mücadelesinin olduğu kadar, anti-emperyalist mücadelenin de merkezidir.

FKF'den Dev-Genç'e

O dönemin mevcut tüm siyasi eğilimleri FKF içinde yer almaktaydı. FKF'nin ilk yönetimlerinde de TİP'liler ağırlıktaydı. Ama TİP (Türkiye İşçi Partisi) politikaları, ne mücadele-nin o günkü ihtiyaçlarına cevap verebiliyor, ne de gençliğin daha büyük hedeflerine uygun düşüyordu. Bu dönem, TİP'in etkisizleşmesi ve önüne hedef olarak devrimi koyan grupların yükselme dönemidir. 1969 başında yapılan kongrede TİP'liler yönetimden uzaklaştırıldılar. Daha sonra THKP-C'nin yönetiminde de yer alacak olan Yusuf Küpeli FKF Başkanı seçildi.

1969 Ekim'inde yapılan kongrede ise FKF'nin adı **Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DEV-GENÇ)** olarak değiştirildi. Sonraki onyıllar boyunca Türkiye siyasetinde önemli bir yer tutacak olan bu isim böylece doğmuş oldu.

Devrim yolunu netleştiren ayrışmalar

Bu süreç aynı zamanda yoğun bir ideolojik mücadele ve netleşme sürecidir. Önce TİP parlamentarizmine, cuntacılığa karşı Milli Demokratik Devrim stratejisini savunma temelinde bir oluşum şekillendi. Bunlara "**MDD'ciler**" denildi. Ancak içinde Mihri Belli'nin, Doğu Perinçek'in, Mahir Çayan'ın da yer aldığı MDD'cilik, oldukça genel bir çerçeveydi; devrim yolu arayışı sürüyordu. Bu arayış, ayrışmaları da getirecekti.

İlk olarak Perinçek grubuyla ayrışma gerçekleşti. Perinçekçiler, Belli'nin ve Çayan'ın da yazarları arasında bulunduğu Aydınlik Sosyalist Dergisi'ye karşı, "Proleter Devrimci Aydınlik" dergisini çıkartmaya başladılar. Perinçekçiler bundan sonra uzun süre "**PDA'cılar**" diye anılacaklardır.

Mahir'in önderliğindeki grup, devrimin yolunun netleştirilmesinde önemli mesafeler kateder. Halk savaşı, demokratik devrim anlayışı ve buna bağlı ittifak çizgisi belirginleşir. Bunu MDD içinde birlikte olunan Mihri Belli'lerden kopuş izler. Aydınlik Sosyalist Dergi'ye yazılan bir "Açık mektup"la ayrılık ve devrimin yolu ilan edilir. Mahir tarafından yazılan ve Yusuf Küpeli, Münir Ramazan Aktolga ve Ertuğrul Kürkçü tarafından da imzalanan "**ASD'ye Açık Mektup**" adlı broşür, Türkiye devrim tarihinin kilometre taşlarından biridir. Aynı dönemde Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş önderliğindeki bir başka grup da, farklı bir yoldan Türkiye Halk Kurtuluş Ordu-

su'nun oluşumuna yönelmiştir.

İlk illegal oluşumlar

Dev-Genç, gençliğin büyük bir kesimini örgütlemiş, desteğini almıştı. Ama sonuçta yasal olarak kurulmuş, mücadele alanları ve hedefleri sınırlı bir örgütlenmeydi. Devrim hedefine yürünmesinin temel aracı olamazdı.

Mahir, partileşmek gerektiğine işaret ettiği bir konuşmada şöyle der: "*Dev-Genç örgütlenmesi düzen örgütlenmesidir. Oysa yaptığı iş düzenle savaştır. Bu ikisi arasında bir çelişki vardır. Bu çelişki ortadan kaldırılmalıdır.*"

Dev-Genç dışında çeşitli gruplaşmalar, farklı organizasyonlar gündeme gelir. 1969 kışında SBF'de Mahir Çayan, Yusuf Küpeli, Hüseyin Cevahir, İlhami Aras, ODTÜ'de de Ulaş Bardakçı, İrfan Uçar, Münir Aktolga, kendi iç disiplini olan illegal bir örgütlenme yaratma doğrultusunda bir araya gelmişler, aralarında çok keskinleşmiş olmayan iş bölümleri yapmışlardı. Bu ilişkiler içine Bingöl Erdumlu ve işçi kesiminden Necmettin Giritlioğlu da katıldılar.

SBF'den Çayan-Küpeli, ODTÜ'den Aktolga-Bardakçı önderliğinde ilk illegal çekirdeği oluşturan grup, 1970 yazında görev paylaşımı yaparak, düşünülen örgütlenmenin alt yapısını, ilişki ağını oluşturmak üzere Anadolu'ya dağıldılar.

Devrimin yolu netleşmiştir, sırada Marksist-Leninist partinin kurulması vardır

1970 Ekim'inde yapılan Dev-Genç Kongresi, ideolojik netleşme doğrultusunda varılan noktanın ilan edilmesine vesile olur. Bu kongrede Mahir Çayan 6 saate yakın süren uzun bir konuşma yaptı.

Özetle şöyle der Mahir: "kurulacak örgüt, düzen örgütü olmayıp bir savaş örgütü olacaktır... Dev-Genç'in ötesinde Marksist-Leninist bir savaş partisi kurulması gerekir... Milli Demokratik Devrim Stratejisi bir savaş stratejisidir, bu devrimci savaşın görevleri bir gençlik örgütü (Dev-Genç) tarafından asla yerine getirilemez....

Artık gündemde partinin kuruluşu vardır. Mahir aynı konuşmada devrimin "kırlardan kentlere" doğru izleyeceği rotayı da çizerek, zaferin halk savaşıyla kazanılacağını tesbit eder.

-Sürecek-

Patronlar istedi, AKP "İş Güvencesi Yasası"nı erteledi

AKP Emekğin Düşmanıdır

Geçen haftaki sayımızda, patronların istediği İş Yasası'nın mecliste görüşülmeye başlandığını ve bazı maddelerinin kabul edildiğini belirtmiştik. Yasanın, patronların karşı çıktığı İş Güvencesi yasının yürürlüğe gireceği 15 Mart'a yetiştirilemeyince, hem İş Güvencesi yasının yürürlüğe girişi, hem de İş Yasası'nın görüşülmesi Tayyip Erdoğan'ın talimatı ile Haziran'a ertelendi.

Erdoğan hükümetinin ilk icraatıydı bu. Erdoğan Meclis genel kuruluna ilk kez katılmıştı ve ilk katılışında "erteleme" tezkeresini okudu.

AKP, burjuvazinin iktidarı olduğunu bir kez daha tescil etti bu erteleme ile.

Sendikalardan Tepki Patronlardan Övgü

İş Güvencesi yasının ertelenmesi işçi konfederasyonları tarafından "tepkıyla" karşılanırken patronlar yine istediklerini elde etmenin mutluluğu içindeydi:

Yaşar Holding sahibi Selçuk Yaşar, Erdoğan'a övgüler yağdıran Sabancı'ya katıldığını belirtti ve "hükümet gemiyi iyi götürüyor" dedi. TOBB Sanayi Odaları Konseyi'nden Kemal Çolakoğlu: "Yasanın 3 ay ertelenecek olması iş barışı açısından doğru ve yararlıdır" dedi. Ege Sanayici ve İşadamları Derneği Başkanı Enis Özsaruhan da ertelemeyi överken, ASO Başkanı Zafer Çağlayan, kararı övdü ve yasayı "Anadolu sermayesini taşıyıcı etmeyi amaçlayan" yasa olarak tanımladı,

AKP'ye teşekkür etti.

Kendi iktidarlarını övüyor patronlar. Onlar için işçinin elde ettiği her hak, anında gaspedilmesi, zorla, baskıyla, iktidarlar yoluyla ellerinden alınması gereken haklar.

Yalan, demagoji çok. Erteleme gerekçesi de tıpkı patronların dilinden; "Toplumda psikolojik nedenlerle yaşandığı gözlenen tedirginliğin ve kanunun getirdiği iş güvencesinin bazı kesimlerce tam olarak anlaşılmasının işçilerin mağdur olmasına yol açacağı düşünüldüğünden kanunun yürürlük tarihi ertelenmiştir."

Demek ki, işçi kısmen, keyfi işten çıkarılmama, aç kalmama hakkı elde etmişse, bu "toplumda tedirginliğe neden oluyor"! "Toplum" dediği patronlardan başkası değil.

Ertelemeyi, Direnişi Örgütlemek İçin Değerlendirelim

Haziran'a erteleme, aynı zamanda emekçiler için genel direnişi yaratmak için de zamandır. Şu ana kadar sendika aristokrasisinin yaptığı gibi, emekçileri köleleştirecek İş Yasası'nın meclise getirilmesini beklemeyelim. Genel grevi, genel direnişi işyerlerinden, fabrikalardan başlayarak meclise hiç getirtmemek için tabandan yaratalım. Beklemek, esnek çalışmayı, köleliği kabullenmektir. Son yılların en büyük saldırısı göstermelik eylemlerle durdurulamaz, tek çözüm üretimden gelen gücümüzdür, genel grev, genel direniştir.

Emekçiler AKP Önünde: "İşgal Edelim İşgal"

Türk-İş, DISK, Hak-İş ve KESK'in İş Yasası Tasarısı'na karşı AKP binaları önünde eylem yapma kararı gereği, 14 Mart'ta bir çok kentte AKP binaları önünde eylemler gerçekleştirildi. İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Gaziantep, Antalya, Diyarbakır ve daha bir çok yerde yapılan eylemler işçi düşmanı AKP iktidarına karşı öfkeye tanık oldu. İstanbul'da gerçekleştirilen eylemlerde emekçiler sık sık, "İşgal Edelim İşgal", "Söz Bitti Sıra Eylemde", "Eylem İstiyoruz", "Genel Grev Genel Direniş", "Şartel İnecek Bu İş Bitecek" sloganları atarken, sendikacılara yönelik tepkiler de yaşandı.

KESK İş Bırakıyor

KESK İstanbul Şubeleri Platformu tarafından yapılan toplantı ile 21 Mart'ta tam gün iş bırakma kararı alındı. Karara, Eğitim-Sen 7 ve 8 No'lu şubeler karşı çıkarken, 16 sendika şubesi karara sahipleneceklerini açıkladı.

Genel Direniş Çağrısı

İstanbul'dan başlayan, Türk-İş, DISK ve KESK'e bağlı sendikaların şube yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin toplantıları, Kocaeli ve İzmir ile sürüyor. Her üç kentte de genel direniş çağrıları yaparken, iş yasasına karşı mücadele kararları alındı. Saldırısı püskürtmenin sendika aristokrasisinin göstermelik eylem kararlarıyla olmayacağı deneylerle sabittir. Bu yanı sıra, şubelere, işyeri temsilcilerine yayılan girişimler olumludur, ancak oradan çıkacak kararlar sendika yönetimlerine "eylem kararı alma teklifi" boyutuyla kalırsa sonuç değişmeyecek, genel merkezlerin "eylem"leri göstermelik olacaktır.

'Savaşan Komünist Hücreler' Lideri Pierre Carette 17 Yıllık Tutsaklıktan Sonra Tahliye Oldu

3 yıl tecritte kaldım

Kendinizi tanıtır mısınız?

1952'de Charleroi'de doğdum. 16 yaşında çalışmaya başladım. Brüksel Güzel Sanatlar Akademisinde okudum. '70'lerin başında mücadeleye katıldım. İlk olarak, Barışsever Hareketi, Vietnam Halkıyla Dayanışma Hareketi, Pinoşet diktatörlüğüne ve Franko faşizmine karşı mücadeleye dayanışmacı olarak destek verdim. Belçika'da, ifade özgürlüğünü kısıtlayan Vandepoorte yasa tasarısına karşı mücadelede yer aldım. Bu hareket içinde siyasi olarak, yavaş yavaş olgunlaşmaya başladım. Ancak beni en çok etkileyen '70'lerin ortalarında, Almanya'daki Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF'ın mücadelesi oldu.

RAF'ın meşhur 1971-72 Vietnam halkıyla dayanışma kampanyası vardı. Almanya'daki ABD Karargahında bulunan Vietnam'ın bombalanmasını programlayan bilgisayar sistemine yönelik bir eylemle, ABD programı, RAF militanları tarafından tahrip ediliyor. O dönem enternasyonalist duygu ve eylemler doruktaydı. RAF'ın saldırı tutumu beni etkiledi. Gerekli olduğunu görüyordum.

O dönemde, RAF tutsakları üzerinde "beyaz iş-

kence" olarak adlandırılan yoğun bir tecrit işkencesi vardı. Bu temelde kampanyalar düzenlemiştik. 1976'da, RAF'ın yeraltı örgütlenmeleriyle ilişki kurarak aktif bir sempatizanları oldum. 1978'de İsviçre'de yakalandım.

1977 RAF'ın yenilgisi var. Eylül 1977 Nazi işadamları Schleyer rehin alınır ve RAF'çı tutsakların serbest bırakılması istenir. O dönemde, devrimciler, enternasyonalist bir temelde karşılıklı bir **dayanışma ruhu** yaratmayı başarmışlardı. Halimeh Şehit Komandosu, RAF tutsaklarının serbest bırakılmaları için, Lufthansa havayollarına ait bir uçağı kaçırmışlardı. Bu eylem başarısızlıkla noktalandı, militanlar katledildi. Ardından, 4 RAF tutsağı katledildi ve Nazi Schleyer RAF tarafından cezalandırıldı. Bundan sonra RAF krize girdi. O dönemde kendimi sorgulamaya ve ilk siyasi eleştirileri yapmaya başladım. İlk adımlarımı RAF'la atmıştım, ikinci adımlarımı İtalyan Kızıl Tugaylarla attım. Sonra Fransa'daki Doğrudan Eylem örgütünden François Oriach'la ile birlikte, "Subversion" ("Bozgunculuk") isminde teorik ve mücadeleci bir dergi çıkarmaya başladık.

1983'te, tüm bu tecrübeler ve temaslarla birlikte, "Hücreler" projesi oluşmaya başladı. **Savaşan Komünist Hücrelerimiz** '84'ten Aralık 1985'e kadar eylemler yaptı. Benimle birlikte 3 kişi daha yakalandı. O tarihten sonra, hücreler polis tarafından tasfiye edildi. Bu darbeden sonra, hücreler yeniden toparlanamayacak duruma geldi. Ömür boyu hapse mahkum edilmiştik.

1985'in sonundan 1988'e kadar, birbirimizden ayrı tecritte tutulduk. Mahkememizin sürdüğü 3 yıl içinde tecrite karşı, 43 günlük ve 56 günlük iki açlık grevi düzenledik. Direnişimiz sayesinde tecritten çıkarıldık.

Bu yıllarda, burjuva adaletine, hukukuna, hapisanelerine yakından tanık olduk. Bunun sosyal tutsaklar (adliler) üzerinde büyük bir etkisi olmuştu. Sosyal tutsaklar, umutsuz ve çaresizdiler. Ancak zaman zaman, dayanılmaz koşullarına karşı ayaklanıyorlardı.

17 yıllık tutsaklığımda şunu öğrendim: son 30 yıl içinde hapisanelerde yapılan **reformların hiçbir insanı nedenlerle ve demokrasi aşkıyla uygulanmadı.** Tüm haklar, zor ve şiddetle kazanıldı.

Belçika'daki Savaşan Komünist Hücreler (CCC) lideri 51 yaşındaki Pierre Carette, 17 yıllık bir mahpusluktan sonra 25 şubat'ta serbest bırakıldı. CCC'nin 1984-1985 yıllarında düzenlediği silahlı bombalı eylemlerin hedefleri NATO tesisleri, ABD şirketleri, kapitalistler ve bankalar olmuştu.

Carette, Ölüm Orucu direnişçileriyle dayanışma amaçlı bir çok kere açlık grevi yaptı. Son olarak 19 Aralık katliamının ikinci yılında, Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri ilanını selamlamak amacıyla on günlük bir açlık grevi yaptı.

Açlık grevlerinize birlikte başka kazançlarınız oldu mu?

Açlık grevleri sayesinde, tecritten çıkarıldık. Tutsaklar arasında yazışma hakkını kazandık. Her türlü basın okuma hakkımıza yönelik sansürler kalktı. Siyasi çalışmalarımız kitap ve arşiv hakkı kazandık. Savunma hazırlığı için dördümüz bir araya gelme hakkı kazandık. Kazanamadıklarımız haklar da oldu: Bir arada kalma hakkını elde edemedik. Zira dördümüz **ayrı hapisanelere** sevk edildik. Ayrıca sembolik talebimiz olan tek tip elbisenin kaldırılması da vardı. Onu da kazanamadık.

Kazanımlarımızın gasp edildiği de oldu. İstisnasız olarak tüm mektuplarımız fotokopi edildi. Halbuki, bu uygulamayla özel hayatı koruma yasası ihlal ediliyordu.

İlk üç yılda, tecrit uygulamasından dolayı, hiçbir sosyal tutsağı göremedik. Ancak, basında çıkan haberlerden dolayı, o dönemde devlete karşı başkaldırıcıyı simgelediğimiz için, gözlerinde bizi büyütmuşlerdi. Belli bir saygı vardı, ama daha çok 'sansasyonel' temelde. Örneğin, Eylül 1987'de, Saint Gilles hapishanesinde büyük bir isyan oldu. Sosyal tutuklular biraraya gelip hücrelerimize yöneldiler. Kilitli kapılarımızı kırarak beni tecritten çıkarıp omuzlarında taşıdılar. Yere inmek istememe rağmen, tüm hapishanede beni omuzlarında gezdirdiler.

Başımda bir gardiyan sürekli ne yaptıysam yazıyordu

Tutukluluk koşulları nasıldı?

1985'te Forest ve Saint Gilles hapishanesine düştüğümüzde, dehşet idi. **Ortaçağ** gibiydi. Hücredeki ışık, sabah 06'dan akşam 21'e kadar açıktı. Tuvalet, lavabo yoktu. Sadece suyu içilmeyen bir çeşme vardı. Tuvalet olarak kullanmamız için bir kova veriliyordu. Kokuların etkisini azaltmak için gereken kimyasal maddeden bana hiç verilmedi. Kova, sadece haftada bir değiştiriliyordu.

Hücrenin yüzölçümü, 4 x 2 m yükseklik 80 idi. Elektrik düğmesi hücremizin dışındaydı. Hücremin sağında boş bir hücre, solunda ise, parmak izlerinin alındığı bir oda vardı. Pencereler de tel kafesle kapatılmıştı ve gündüz dahi birşey okumak olanaksızdı. Hücremin kapısının **kilit** sayısı diğer hücrelere nazaran daha fazlaydı. Bu da gardiyanların benimle temas kurmalarını engellemek içindi. Kapımın bazı kilit anahtarları müdür yardımcısında bulunuyordu.

Bir masamız, bir sandalyemiz vardı. İlk etapta, ne kitabımız ne radyomuz vardı. Ancak açlık grevimizle birlikte, bu hakları kazandık. Kapımın arkasında bir masa vardı. Başımda bir gardiyan sürekli

beni izliyor, ne yaptıysam yazıyordu. Şu saatte, şu dakikada Carette kitap okuyor. Şu saatte Carette kafasını kaşıyor. Carette pencereden bakıyor.

Son 12 yılda ziyaret yasağı vardı

Avukat ziyaretlerinde gidişte ve dönüşte tepeden tırnağa aranıyorduk. Avukat görüşünde gardiyan tüm söylediklerimizi dinleyip kelimesi kelimesine telsizle bildiriyordu?: Avukat şunu sordu. Carette şöyle cevap verdi?: Gardiyanın avukatımla geçen diyalogumu kime okuduğu ise meçhul.

Haftada bir mobilyam değiştiriliyordu. Bizim ziyaret yasağımız vardı. Son 12 yılda hiçkimse ziyaretime gelemedi.

Soruşturma ve mahkeme sürecinizde ne tür uygulamalarla karşılaştınız?

Belçika devleti bizi özel bir muameleye tabi tuttu. Tutukluluk, soruşturma ve mahkeme koşulları olağanüstü ve yasadışıydı. Belçika istihbaratı, ordu-su, polisi bizim için özel bir birim kurmuştu. Olağanüstü bir keyfiyet ve denetim altındaydık. Nitekim daha ilk başında, mahkemeyi reddettik. Çünkü **mücadelemiz haklı ve meşruydu**. Ceza Kanununu ve **burjuvazinin yasalarını reddettik**. Bu yasalara dayanarak kendimizi savunmayı reddettik. Polis, savcı soruşturmalarına katılmayı reddettik. Avukatlarımızı bile reddettik. Mahkemelerimize sadece dünya devrimci güçleri ve halklara hitaben siyasi açıklama yapmak için gidiyorduk.

2000 yılında, Bertrand Sassoyle serbest bırakıldı. Bertrand'ın serbest bırakılmasıyla, dışarıda, "Pierre Carette Özgürlük" kampanyası yeniden canlandı. Bu kampanya geliştikçe, devlet benden kurtulmak istedi. Bu pazarlıkta, devlet diz çöktü imajından kaçınılacak şekilde, kaçamak bir çözüme yöneldi. Ve tahliye edildim. Mesela, bizim tavırlarımız karşısında, devletin önkoyduğu şartlardan biri, **"dışarıda dava arkadaşlarıyla görüşme yasağı"** koşulu yerine **"dışarıda dava arkadaşlarıyla sıkça görüşmek koşulu"** olarak değiştirildi. Bir başka şart ise **"tüm mağdur kişilere tazminat ödemek"**ti. Düşmanın kurumlarına yönelik yaptıklarımızdan hiç pişmanlık duymadığımızı, asla bunu kabul etmeyeceğim deyince, Komisyon, bu şartı "Carette, itfayeci ailelerine tazminat ödemek şartıyla..." olarak değiştirdi. Böylece, bugün 10 yıllık bir süreliğine şartlı tahliyeyle serbest bırakıldım. 1996'dan beri, **devrimci düşüncelerimi reddedeceğime dair bir kağıt imzalatmak istediler**. Asla kabul etmedim. 1996'dan beri serbest bırakılma durumumuz vardı ancak devrimci inancımızı ısrarla savunduğumuz için, hapisteye kalmayı tercih ettik. Sonunda, Belçika

devleti pes edip bizi teker teker bırakmak zorunda kaldı.

"Savaşan Komünist Hücreler"in ideolojisi ve stratejisi nedir?"

Marksizm-Leninizmi temel alıyordu. Stratejik yönelimi, uzun süreli devrimci savaştı. Bunun ilk aşamasında, siyasi çalışmaların askeri eylemlerle desteklenen silahlı propaganda temelindedir. Gerçek bir devrimci ilerleyiş, ancak şiddet yoluyla olabilir. Burjuva legalizminde devam etmek, burjuvazinin meşruluğunu getirir düşüncesindeyiz. '84-'85 sürecinde yaptığımız en büyük hata, militarist bir eğilime düşmemiz oldu. Mücadelenin askeri tarafına fazla önem verdik. Bu dengesizlikten yararlanarak polis, örgütümüzü tasfiye etmeyi başardı.

Kadrolaşmaya ve örgütlemeye daha fazla yatırım yapmalıydık. Asıl başarısızlık, seçtiğimiz yol değil, seçtiğimiz yolu yanlış uygulayışımızdır.

Neden hücre türü örgütlenme şekline yöneldiğimizi soracak olursanız, biz **Leninistiz**, yani demokratik merkezîyetçilik esasına dayalı bir Parti olmaksızın devrim olmaz diyoruz... Bugün polisiye olarak, tamamen deşifre olmuş biriyim. Bu koşullarda, en büyük hizmetim, legal ve kamuya yönelik bir çalışma yapmak olacaktır. Bugün Kızıl Yardım ve Belçika'da yeni kurulan Marksist Leninist Blok içerisinde faaliyet sürdüreceğim. Bu faaliyetlerle, uzun vadede, devrimci bir parti kurmayı hedefliyoruz.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Röportaj için teşekkür ediyorum. Proleterya enternasyonalizmi komünist mücadelenin temel ilkesidir. Bu bağlamda, birlikte mücadele edeceğimizi temenni ediyorum.

Amerikalı Rachel'in Kanı Filistinlilerin Kanına Karıştı

Filistin'de her gün katliam, her katliam saldırısının yaşandığı yerde direniş var. Batı Şeria ve Gazze'nin mülteci kamplarında kanımızın akmadığı gün yok. Ama akan kanın hedefine ulaşmadığını gösteren en önemli ölçü şu ki, Filistinlilerin silahlı-silahsız direnmediği tek bir mülteci kampı da yok. Geçtiğimiz hafta boyunca Cenin, Nusseirat, Refah mülteci kampları ve Batı Şeria kentlerinde düzenlenen katliamlarda, kafasından kurşunlanan 2 yaşında bir bebek ve 13 yaşında bir çocuğun da bulunduğu 30'dan fazla Filistinli katledildi. Cenin ve Nusseirat saldırılarında silahlı direnişe geçen Filistinliler bir tankı havaya uçurdu.

Katledilenler sadece Filistinliler değildi, ilk kez bir Amerikalının kanı, Filistin toprağına aktı.

FİLİSTİN'DE "BARİŞ EYLEMCİSİ" OLMAK VE RACHEL

Amerikalı "barış eylemcisi" Rachel Corrie, uluslararası dayanışma hareketi üyesi olarak Filistin'deki katliamlara karşı mücadele etmek amacıyla Filistin'e gitti. 16 Mart günü, Gazze şeridindeki Refah mülteci kampında bir doktorun evinin buldozerlerle yıkılmasını engellemek için önüne geçti, elinde megafonla seslendi, üzerinde gece de görülebilecek kırmızı parlak kaban vardı. Görülmemesi mümkün değildi. Buldozer durmadı, Rachel'i ezdi, geri çekilip yeniden üzerinden geçerek bir daha ezdi. Rachel'in kafası parçalandı.

İsrail, "kaza" dedi, kendi vatandaşları için büyük yaygaralar koparmasıyla bilinen ABD suskun! Rachel'in evinin bulunduğu ABD'nin Olympia kentinde düzenlenen törende açılan posterlerin altında şöyle yazıyordu; "Cesaretin, direniş ruhun ve yaşama sevincin, barış ve adalet mücadelemize ilham verecek". Yapılan konuşmalarda ise "verdiğimiz vergilerle alınan buldozerle ezildi, onun adına sesleniyoruz; katliama son verin..." denildi...

Filistin gibi, bizim gibi ülkelerde barışçılık da bedeller istiyor. Buldozerin önüne dikilirken çiğnemeyeceğini düşünüyor, bütün iyi niyetine rağmen faşizmi, terör üzerine kurulu siyonist İsrail'i tanımıyor.

Rachel ailesine yazdığı mektuplardan birinde Filistin'de yaşananları şöyle anlatıyordu;

"Buradaki çocukların evlerinin duvarlarında tank mermisi delikleri ve kendilerini yukarılardan seyreden işgalci gücün kuleleri olmaksızın bir gün yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyorum. Burada olanları, okuyarak dersler alarak öğrenemezsin. Burada görmedikçe bilemezsin. Görsen de senin gördüğün Filistinlilerin gördüğü olmayacak."

16 MART ŞEHİTLERİ ANILDI

16 Mart 1978'de katledilen 7 devrimci öğrenci 14 Mart günü, katliamın yaşandığı Beyazıt'ta anıldı. İstanbul Gençlik Derneği'nin de bulunduğu çeşitli gençlik örgütlenmeleri tarafından düzenlenen anmada tramvay durağında toplanan öğrenciler **"ABD ve İŞBİRLİKÇİLERİNİN GEÇİT YOK, EMPERYALİZM-LE SAVAŞ HALKLARA ÖZGÜRLÜK-Üniversite öğrencileri"** yazılı pankart açarak meydana kadar sloganlarla yürüdü.

"16 Mart'ı ve Halepçe'yi Unutmadık, Unutturmayacağız", "Savaşa İşgale ve Yeni Katliamlara Hayır" pankartı altında toplanan öğrenciler burada okudukları basın açıklamasında *"16 Mart 1978'de Beyazıt'ta Eczacılık Fakültesi önünde kontrgerilla ve faşistler tarafından katledilen Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Abdullah Şimşek, Murat Kurt, Hamdi Akıl, Turan Ören gibi anti-emperyalist gençliğin mücadelesini yükselten bugünün üniversitelileri olacaktır"* dedi.

600 öğrencinin katıldığı açıklamanın ardından, marşlar ve "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın", "Tecriti Katliamı İşgali Savaşı Affetmiyoruz", "Beyazıt Katliamını Halepçe'yi Affetmiyoruz Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla Eczacılık Fakültesi önüne yürüyen öğrenciler, burada şehitler için saygı duruşunda bulunarak anmayı rektörlük binası önünde noktaladı.

IHD binası önünde yapılan eylemde ise 16 Mart ve Halepçe katliamında yaşamını yitirenler anıldı, *"bu katliamları unutmayalım"* denildi.

"Üsler kapatılsın tecrit kaldırılsın"

16 Mart şehitleri **Ankara** gençliği tarafından da

anıldı. 14 martta panzerler, çevik otobüsleri, yüzlerce polis tarafından kuşatılan Cebeci Kampüsü'nde başladı. Burada atılan sloganlarla şehitler anılırken, polis kuşatmasından geçip toplanabilen kitle, Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Polis pankart açtırmamaya çalışırken, kaldırımdan yürünmesini dayatarak, katliamın lanetlenmesini engellemek istedi. Kurtuluş Parkı'ndan itibaren pankartların açılması ile, Ankara Gençlik Derneği'nin de bulunduğu ortak eylemde, ortak slogan ve ayrı ayrı dövizlerle katliam lanetlendi. Amerikan saldırganlığına karşı sloganların da atıldığı eylem, Yüksel Caddesi'nde yapılan açıklamayla sona erdi. Eylem boyunca, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Üsler Kapatılsın Tecrit Kaldırılsın", "Petrol Dolar Sabancılar İçin Ölmeyeceğiz", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

"Unutmayacağız"

15 Mart günü Konak Sümerbank önünde düzenlenen ve TAYAD'ın da katıldığı eylemin ardından 16 Mart günü de gençlik 16 Mart ve Halepçe katliamlarını protesto etti. Devrumcu Demokrat Öğrencilerin eyleminde "16 Mart'ı Unutmadık Unutmaya-
cağz" pankartı açıldı.

AKP İl Başkanının Gençlikten Kaçışı

13 Mart'ta Malatya Gençlik Derneği tarafından düzenlenen bir eylemle AKP işbirlikçiliği ve YEK yasası protesto edildi. AKP önüne kadar yürüyen öğrencilerden 5 temsilci AKP il yönetimi ile görüşerek, ABD işbirlikçiliğine, tecrite ve YEK yasasına karşı olduklarını dile getirdiler. Görüşme sırasında dışarıda bekleyen kitle, "Meclisi Basalım Tezkereyi Yakalım, Ölümünü Durdurun" sloganları atıldı. Gençlikle görüşmemek için il binasının karşısında sivil polislerin arasında sloganları dinleyen AKP il başkanının resmi yerel gazetelerde başı önde yayınlanırken, habere şu başlık atılmıştı: **"Gençlik Derneği'nden İl Başkanı'nın kaçışı"**

Gülsuyu'nda Gazi Anması

Gazi ayaklanmasının şehitleri İstanbul Gülsuyu mahallesi'nde düzenlenen yürüyüşle anıldı. "Yaşasın Gazi Direnişimiz Kahrolsun ABD Emperyalizmi/ Gülsuyu HÖCEHB) imzalı pankartın açıldığı eylemde "Irak Halkları Yalnız Değildir" ve "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı. Eyleme saldırmak isteyen polis panzerine karşı barikat, taş ve molotoflarla karşılık verildi.

BASINA VE KAMUOYUNA

Saldırı saldırı derken Amerika Irak halkına saldırdı. Bu saldırı Irak halkına değildir. Bu saldırı tüm dünya halklarına yapılan bir saldırdır. Dünya halklarının Amerikan saldırganlığına karşı çıkmalarına, protestolarına rağmen Amerikan emperyalizmi dünya halklarına meydan okuyor. 6.5 milyara karşı bir avuç Amerikan petrol ve silah tekeli dünyanın halkların kademi belirlemeye, geleceğiyle oynamaya çalışıyor.

EMPERYALİZM YENİLECEK! HALKLAR ÖZGÜR ÜLKELER BAĞIMSIZ OLACAK!

Bu saldırganlıktan, meydan okumadan, pervasızlıktan korkmuyoruz. Çünkü biz halkız. Çünkü biz her diyardan 6.5 milyarız. Çünkü biz haklıyız. Emperyalist saldırganlığa karşı direndik, direneceğiz. direngeliğimiz, haklılığımız gücümüzdür... KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZM!

İKTİDAR SAVAŞLA, TECRİTLE, YOKSULLUKLA ÖLDÜRÜYOR!

Ülkemizdeki işbirlikçi iktidarlar da halkımızın onayı olmamasına karşı çıkışına rağmen topraklarımızı Amerikanın savaş karargahı haline getirdiler. Ülkemizi Amerikan üsleriyle donattılar, işbirlikçilikte sınır tanımadılar. Bir halkın katledilmesi karşısında dolar pazarlıkları yaptılar. Ülkemizi Amerikanın işgaline açık hale getirdiler... Amerikan işbirlikçiliğini affetmeyeceğiz. KAHROLSUN AMERİKAN İŞBİRLİKÇİLİĞİ!

IMF'nin dayatmalarına boyun eğilerek halkımız her gün

GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU'NUN ÇAĞRISIYLA GENÇLİK 21 MART'TA BOYKOTTAYDI

İstanbul'da birçok üniversite'de gerçekleştirilen boykot Anadolu üniversitelerinde de gerçekleştirildi. ABD'nin Irak'a saldırmasıyla birlikte uşakları da Anti-emperyalist eylemlere tahammül göstermeyerek saldırılar gerçekleştirdi.

Balikesir'de... Balikesir'de gerçekleştirilen eylemde ÖGB'lerin kampüs girişinde kimlik kontrolü yaparak içeri kimseyi almamasının karşısında içeridekiler içeride dışarıda kalanlar da dışarıda olmak üzere yaklaşık 100 kişi hayaller eşliğinde ABD'nin saldırganlığına karşı gerçekleştirdikleri boykotla birlikte Newroz'u da kutladı. Ardından Irak'ta ölenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Afyon'da... Afyon kocatepe Üniversitesi'nde gerçekleştirilen boykotta yaklaşık 100 öğrenci katıldı. Boykotta katılanlar alkış ve sloganlarla okulu terk ettiler.

Bursa'da... Uludağ Üniversitesi'nde gerçekleştirilen boykotta jandarma önce sınıf, katin ve okul girişinde boy-

biraz daha yoksullaştırıldı; işsizlik, açlık, sefalet dizboyu. YOKSULLUK KADERİMİZ DEĞİLDİR IMF'YE HAYIR!..

F tiplerinden tabutlar çıkmaya devam ediyor. TECRİTE SON VERİN ÖLÜMLERİ DURDURUN!..

Halkımızın yoksullaştırılmasının, F tiplerindeki ölümlerin sorumlusu da başta Amerikan emperyalizmi, emperyalistler ve işbirlikçileridir.

biz ADANA, ANKARA, ANTALYA, AYDIN, BALIKESİR, BURDUR, BURSA, ESKİŞEHİR, HATAY, ISPARTA, İSTANBUL, İZMİR, KOCAELİ, MALATYA, MERSİN, SAKARYA, SAMSUN, SİVAS ve ZONGULDAK GENÇLİK DERNEKLERİ olarak bir kez daha ilan ediyoruz;

Irak halkının yanındayız. amerikan saldırganlığına, Amerikanın ülkemizi işgaline karşı her yerde meşru direnme hakkımızı kullanarak direneceğiz, bağımsızlık bayrağımızı yükselteceğiz...

Tüm devrimci, ilerici, yurtsever, demokrat güçleri emperyalizme karşı direnmeye, bağımsızlık bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ VE İŞBİRLİKÇİLİĞİ

IRAK HALKININ YANINDAYIZ!

HALKLAR ÖZGÜR ÜLKELER BAĞIMSIZ OLACAK!

20 Mart 2003

GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU

kota çağrı yapan öğrencilerden 3'ünü gözaltına aldı. Gözaltılara rağmen boykotu gerçekleştirerek kampüs içinde yürüyüşe geçen öğrencilere saldıran jandarma 5 kişiyi daha döverek gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrenciler daha sonra serbest bırakıldı.

Sivas'ta... Sivas'ta 20 Mart akşamı öğrenci gençliğin kaldığı evlere baskın yapan polis boykotu ve Newroz'u engellemek amacıyla birçok öğrenciyi gözaltına aldı. Buna rağmen ertesi gün gençliğin kutlamaları engellenemedi ve Newroz coşkusuyla kutlandı.

Adana'da.. Çukurova Üniversitesi'nde gerçekleştirilen boykot çalışmaları sırasında boykotta çağrı yapan öğrenciler başata ÖGB'ler tarafından tehdit edildi. Saat: 10.00'da Fen-Edebiyat Fakültesi önünde gerçekleştirilen boykotta çevik kuvvet tekme tokat saldırarak 11 kişiyi gözaltına aldı. Saldırının ardından toplanan yaklaşık 60 kişi rektör-

lûge yürüyerek saldırıyı protesto etti.

İzmir'de... Ege Üniversitesi'nde gerçekleştirilen boykotta gençlik Saat: 9.00'da ABD Askeri Olmayacağız pankartıyla yürüyüşe geçti. Daha sonra iki gruba ayrılarak kampüs içinde gençlik boykota çağrıldı. Ayrılan grup yaptıkları çağrının ırdından Yabancı Diller Bölümü önünde tekrar birleşerek sloganlarla şenlik alanına yürüdü. Savaşa ilişkin bir tiyatro gösterisi, şiir ve müzik dinletilerinin ardından yapılan bir basın açıklamasıyla boykot etkinliği sona erdi ve kitle toplu olarak Buca'da gerçekleştirilen etkinliğe katılmak üzere yola çıktı.

Sakarya'da... Daha 21 Mart öncesinden gençliğe yönelik saldırılar başladı. emperyalist savaşı rotesto ederek Newroz'u kutlamak isteyen öğrencilere ÖGB'ler ve jandarma birlikte saldırdı ve 7 kişi gözaltına alındı. Gözaltına

alınanlar daha sonra serbest bırakıldılar.

Edirne'de... AKP Edirne il binası önünde emperyalist saldırganlığa ve haydut devlet ABD'nin ve işbirlikçilerinin Irak'ı işgaline karşı açıklama yapmak isteyen Tekirdağ Üniversitesi öğrencilerine önce Garanti Bankası yakınlarında saldırarak yaklaşık 30-35 öğrenci gözaltına alındı. Arkadaşlarının serbest bırakılmasını isteyen ve bu amaçla Cumhuriyet Savcılığı'na giden bir grup öğrenci, Edirne Valiliği bahçesine girişte polis tarafından engellendi. Bir süre sonra buradaki öğrencilere polis yine aynı şekilde saldırarak dağıttı. Edirne'de yaşanan bu saldırıların ardından Edirne SES ve Yapı YOI SE'nin bir açıklama yayınlarak "Biz Tekirdağ Üniversitesi öğrencilerine yapılan bu saldırıyı ve gözaltıları kınıyor, gözaltındaki öğrencilerin derhal bırakılmasını istiyoruz." deiler.

İstanbul ve Adana Gençlik Dernekleri Açılış Şenliği Yaptı

İstanbul Gençlik Derneği kuruluş şenliğini 18 Mart Salı günü Kadırga Kültür Merkezi'nde yaptığı şenliğe Grup Yorum, Cahit Berkay, Betül Arım, Vedat Sakman,

Orhan Alkaya, İbrahim Karaca, Cezmi Ersöz, Ekrem Atar katıldılar.

Şenlik İstanbul Gençlik Derneği Öğrencilerinin açılış konuşmasıyla başladı. "Kültürel yozlaşmaya, anti-bilimsel anti-demokratik eğitim sistemine, Amerikan saldırganlığına, ülkede yaşanan tüm sorunlara karşı her zaman seslerini yükselteceklerini; üretim, paylaşım, çözüm için" birlikteliğin önemini vurgulayan açılış konuşmasında Öğrenci Gençlik birlikteliğe katılmaya, Gençlik Derneğine üye olmaya davet edildi.

800 kişinin katıldığı şenliğin açılış konuşmasının ardından "Anadolu, savaş ve insan" konulu dia gösterimi yapıldı. Daha sonra İÜ Halkbilim Kulübü semah ekibi gösterisini sunarken geceye katılan sanatçılar sırayla türkülerini söylediler. Sanatçılar yaptığı kısa konuşmalarda gençliğin mücadelesinin yanında olduklarını belirtirken, Grup Yorum marşları ile gençliği coşturdu. Grup Yorum'un ardından Gençlik Derneği'nin hazırladığı Mey dinletisi sunuldu. Ve Karadeniz coşkusuyla horon tepildi.

İstanbul Gençlik Derneği Üyesi ve şu an Irak'ta canlı kalkan olarak bulunan Eylül Işcan'ın şenliğe gönderdiği mesaj coşku yaratırken, Anadolu'daki 18 Gençlik derneği mesajlarıyla İstanbul Gençlik Derneği'nin kuruluşunu kut-

ladılar. Müslüman Gençlik, "Müslüman Öğrenciler" çelen-giyle açılış selamlarken, Cahit Berkay'ın saz resitaliyle şenlik sona erdi.

Adana Gençlik Derneği'nin açılış şenliği ise 18 Mart günü gerçekleştirildi. 200 kişinin katıldığı açılış Eğitim Fakültesi Kantini'nde gerçekleştirilirken, derneğin amacı anlatıldı, Özgürlük tiyatro topluluğunun oyunu sergiledi. Etkinlik Grup Arkadaş'ın türküleri ve halaylarla son buldu.

Gençlik Emperyalizme Karşı Ayakta

Amerikan emperyalizmine karşı ülkenin bir çok üniversitesinde gerçekleştirilen eylemlerle gençlik tarihsel misyonuna sahip çıkıyor.

Sivas Gençlik Derneği 19 Mart günü Cumhuriyet Üniversitesi merkez kafeteryası önünde 70 kişinin katılımıyla Amerikan saldırganlığını ve işbirlikçisi AKP iktidarını protesto ederek faks çekti, gösteri düzenledi. Eylemde "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Bu Vatan Bizim Kahrolsun Emperyalizm" sloganları atıldı.

Çukurova üniversitesinde 17 Mart günü Adana Gençlik Der'li öğrencilerin de bulunduğu 150 öğrenci, Eğitim Fakültesi önünde "Savaşa ve Katliamlara İzin Vermeyeceğiz" pankartı açarak 16 mart katliamını ve ABD'yi protesto etti.

Trakya Üniversitesi öğrencileri emperyalist saldırıyı muımlu eylemle protesto etti. Eyleme 150 kişi katıldı.

Manisa Celal Bayar Üniversitesi'nde aralarında Gençlik Derneği Girişimi'nin de bulunduğu Emperyalist Savaşa Karşı Öğrenci Platformu kuruluşunu ABD karşıtı eylemle duyururken, düzenlenen kuruluş etkinliğinde de Amerika'ya öfke "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol, Irak ve Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla haykırıldı.

Halkın Hukuku'na Gözaltı ve Tehdit!

Av. Behiç Aşçı

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı, 13 Mart'ta yasadışı ve keyfi biçimde gözaltına alındı. İstanbul Terör Şubesi polisleri tarafından gözaltına alınan Aşçı, polis tarafından ölümle tehdit edildi.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları tarafından olaya ilişkin yapılan açıklamada gelişmeler şöyle anlatıldı:

"TEM Şubede görevli, infaz ve katliamlarda başrollerde oynayan ve bu nedenle yakından tanıdığımız polisler ALİ ERŞAN ve NİHAT CULHAĞLU, diğer polislerin önünde "Halkın Hukuk Bürosunda çalışma, büroda çalışmaya devamı edersen **en geç bir yıl içinde cesedin bir kenarda bulunur**" diyerek tehdit ettiler. Meslektaşımızın "Bu bir tehdit mi?" sorusuna pişkinlikle "Evet!" diyen katliamcılar "Bu söylediklerinizi Savcı karşısında da tekrarlar mısınız?" sorusuna ise "BİZ DEVLETİZ, istedi-

ğin yere şikayet et" diyerek korkak yüklerini, bu pervasızlıklarının dayandığı gücü itiraf ettiler."

Halkın Hukuk Bürosu: Tarihimizdeki onurlu mücadelemize devam ediyoruz.

Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan açıklamada, hak ve özgürlüklerden yana olan tüm kesimler, bu konuda tavır almaya çağrılarak şöyle denildi.

"Yaptığımız savunma görevi, haklar ve özgürlükler mücadelesindeki tavrımız, işkence, infaz ve katliam davalarındaki ısrarlı suçluların cezalandırılması amaçlı takibimize, arkasında DEVLETİN olduğunu söyleyen TEM polislerinin biçtiği bedel işte bu: EN GEÇ BİR YIL İÇİNDE CESEDİNİZİN BİR KENARA ATILMASI. ...

Büromuz ve avukatları neden hedefte, neden tehdit ediliyor diye düşünmeli herkes? Bu ülkede adaleti savunmanın, hukuksuzluklara, hak gasplarına, katliamlara, infazlara karşı gelmenin; özgürlük, adalet, haklar ve özgürlükler mücadelesi vermenin **devlet güçlerinden** aldığı karşılıktır bu. Bu polislerle alınacak tavır, haklar ve özgürlüklere, demokrasiye, hukuka 'gerçek bakış açınızı', kimin/neyin yanında olduğunuzu gösterecektir.

Biz HALKIN HUKUK BÜROSU, tüm bu tehditlere, baskılara karşı koyarak, tarihimizdeki onurlu mücadelemize devam ediyoruz."

Halkın hukuku
Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Faşizmin hukukunda Avukat da "suçlu" kadar suçlu!

Halkın Hukuk Bürosu avukatları üzerindeki baskılar yeni değildir. Büroları defalarca basılmış, işkencelerden geçirilmiş, komplolarla yıllarca tutsak edilmişlerdir. Bu, devrimci tutsakların davalarını üstlenen avukatların, "faşizmin adaleti" tarafından "teröre destek olan kişiler" olarak görülmesinin sonucudur.

Bu konudaki keyfiliklerin haddi hesabı yoktur. Avukatların gözaltına alınması, sorgulanması bir çok prosedüre bağlanmıştır. Adalet Bakanlığından soruşturma izni veya herhangi

bir yargı kararı olması gerekir örneğin; Anayasa, Avukatlık Yasası ve AİHS hükümleri de bunu "güvence" altına almıştır. Ama eğer söz konusu olan devrimci bir avukatsa ve işkenceye niyetlenen terör şubesi ise bu prosedürlerin tümü gereksiz-geçersiz hale gelir.

Savunma'nın haklarını korumakla yükümlü savcılar ve yargıçlar da yasadışılıkta işkenceci polislerden geri kalmazlar.

Bugün özellikle **F Tipi Hapishanelerde** avukatlara uygulanan kısıtlamalar, keyfilikler, arama dayatmaları, faşist devletin "savunma"ya bakış açısının bir başka tezahürüdür.

AKP iktidarının **Susurlukçu Adalet Bakanı**, sorumluluğu altındaki her yerde olduğu gibi, bu konuda da kontra yöntemlerin önünü açmıştır. Çatlıların, Çarkınların "deşifre edilmesi"ni savunan bir Adalet Bakanı'nın himayesinde işkenceciler daha pervasız olacaklardır. Bu pervasızlığın karşısına burjuvazinin değil, halkın adaletinin savunucuları çıkacaktır. Halkın Hukuk Bürosunun çağrısı yerindedir: Hukuku savunanlar, buyursun çıksın işkencecilerin karşısına.

Ne yapmalı, ne ile yapmalı?

Eğer tarihin iyi bir öğretmen olduğuna inanıyorsak, tarihin mevcut sistemlerin değiştirilmesi konusunda ne söylediğine bakalım; toplumların tarihindeki tüm dönüşümlerin temelinde bir olgu vardır: **halkların örgütlü mücadelesi**.

Köleler, serfler, işçi sınıfı, ezilen halklar, örgütlenip savaşıyorlar ve değiştirdiler sistemleri. Politik ve askeri örgütler kurdular. Bir çok mücadele biçimi geliştirdiler.

Dünya halkları ve ülkemiz solu, tarihin bu yanına, bugün çok daha yakından, tekrar tekrar bakmak durumundadır. Son yirmi yıl içinde örgütlenme, mücadele biçimleri konusunda oradan oraya savrulanların yeniden doğru bir çizgiye ulaşabilmeleri için bu tarihi tecrübeye ihtiyaçları var. Çünkü bu konu, geçen yirmi yıldan çok daha yoğun olarak önümüzdeki sürecin tartışma konusu olacaktır.

Burjuvazinin özellikle SSCB'nin yıkılışının ardından dünya soluna hakim kılmaya çalıştığı solculuk tarzı, gerçekte "örgütsüzleştirme"nin değişik bir biçimidir. Bu süreç, "silahlara veda"yla başlamıştır. Silahlı mücadeleyi savunan örgütlere dayatılan "silah bırakma" aslında sadece ilk adımdı. Karşı-devrim rüzgarlarının oldukça güçlü biçimde estiği o süreçte özellikle Latin Amerika'da, dünya halklarının sempatisini toplamış çeşitli örgütlerin silah bırakması ideolojik çözülmeyi ve sağa savrulmayı hızlandıran bir rol oynadı. İş silah bırakmayla bitmeyecekti.

Sıra örgütsüzleştirmeye gelecekti. Madem devrimden, silahlı mücadeleden vazgeçilmişti, illegaliteden de vazgeçilmeliydi, madem illegaliteden vazgeçiliyordu, "Stalinist örgüt" anlayışından da, demokratik merkezîyetçilik anlayışından da vazgeçilmeliydi. Madem bunlardan vazgeçilmişti, solun "tutucu" kültüründen, ahlakından da vazgeçilmeliydi... Madem, madem, madem...

Sonu yoktu bunun.

Tartışma bugünden başlamıştır. Milyonlarca insanın iradesinin bir "güç" haline dönüşmemesi doğal olarak tartışılacaktır.

Türkiye solu esasında daha öncesinden girdi bu tartışmaya (her ne kadar tartışmadan kaçmaya çalışsa da, içindedir.)

Feda eylemleri bu tartışmayı açmıştır. Ölüm oruçları bu tartışmayı açmıştır.

Solun burjuva ideolojisinin etkisi altında illegaliteyi,

şiddeti, örgütü reddeden kesimleri, feda eylemlerini, ölüm oruçlarını "yanlış" buldular.

Hep sorduk.

Peki nasıl mücadele edilsin? Ölüm oruçları olmasın, silahlı mücadele olmasın, feda eylemleri olmasın... İşte zulüm... Veya işte filistin, sorduk; söyleyin Filistinliler nasıl mücadele etsin? F tiplerinde "demokratik mücadele yolları" önerildi, işte bütün dünya, tarihte görülmedik şekilde "demokratik mücadele" örneği yarattı, yetmedi. O zaman nasıl, hangi eylem biçimleriyle mücadele edeceğiz? Amerikanın dünya imparatorluğu için kendisinin de içinde yer aldığı "uluslararası kamuoyunu, hukuku" hiçe saydığı, faşizmin işbirlikçiliğinin ayyuka çıktığı, her türlü katliamın, işkencenin, ölümlerin sıradanlaştırıldığı bir düzende nasıl mücadele edelim?...

Sorduk, sormaya devam edeceğiz.

Soru şimdi çok daha genelleşmiştir.

"Stalinist örgüt" vb. diyerek, gerçeğin dışına, hayali bir mücadele dünyasına savruluyorlar. Her ciddi örgüt, kendi iç disiplinine sahiptir. Bu bir burjuva örgüt olsa bile.

Örgüt olamayanların, bireyciliğin, otonom grupların yüceltildiği bir anlayışın neyi ne kadar başarabileceği ortaya çıkmıştır.

"Örgüt anlayışı"...

"temel mücadele biçimi"

Bu iki kavram, düzeni değiştirmeye soyunan her devrimci örgütün en önemli tesbitlerinin başında gelir. Eğer "devrim" iddiası ve hedefi yoksa, bu kavramlar unutulur,

geçtiştirilir. Amerikan imparatorluğunun dünyasında, Türkiye faşizminde bağımsızlık ve demokrasi sorununun varsa, bu iki konuda devrimci olmak zorundasınız. "Parti olmayan parti"ler tartışılacak. "Her türlü şiddet" söylemi tartışılacak.

Silahlı mücadelenin zaferler elde ettiği 1960-'70'li yıllarda, revizyonist, reformist, hatta tamamen legal alandaki partiler bile silahlı mücadeleye tümüyle karşı çıkamamanın sonucunda, onun yarattığı sempatiyi de değerlendirmek amacıyla, herkes "silahlı birimler" oluşturuyordu. Mahir'in bunu dile getiren çarpıcı bir benzetmesi vardır:

"Silahlı propagandanın prestij kazanması üzerine solda prestij kaybına maruz kalan bu (revizyonist) örgütler, sonradan gerilla yapan bir şube de açmışlardır. Tabii bu gerilla hikaye olmuştur".

Düşünün bir hareket, dün barikat savaşlarını savunuyordu, bugün legal partiliğin ortasında barikat kurup çatışanlara "disiplinli, sağduyulu eylem" çağrısı yapar hale geldi. Bir diğeri "Devrimci Yolumuz Çayanların Yoludur" demişti zamanında, aynı kadro bugün Avrupa Birliği yolunda... Bunların da etkisinin olduğu daha farklı kesimlerde "sivil toplum örgütçülüğü" resmen benimsenmiş, "barışçılık" politik çizgi haline getirilmiş, güya kapitalizmi de, sosyalizmi de reddeden "üçüncü yol"lar, "başka bir dünya

mümkün"ler ortaya atılmış... Bu anlayış içindeki bir "hareket" bir havuzun içindeki sandalda kürek çekenlere benzer; hiç bir yere varamaz.

Artık "günöbirlik strateji"lerle gidilebilecek bir yer olmadığını herkes görmek durumundadır. "ABD'nin Irak saldırısına karşı mücadele pratiği" de bunu göstermiyor mu zaten?

"Emperyalizmle bir arada yaşamayı" kabul ediyorsanız, bu savaşları, saldırıları hiç bir zaman engelleyemeyeceksiniz demektir. Mevcut düzeni meşru kabul ediyor, düzeni devrimle kökten değiştirmeyi değil, şurasından burasından "iyileştirmeyi" savunuyorsanız, Amerikan işbirlikçiliğini, yoksulluğu, zulmü hiç bir zaman engelleyemeyecek, sorunları kökünden çözemeyeceksiniz demektir.

Hayır, biz emperyalizm yokolsun istiyoruz, oligarşi değil, halkın iktidarı olsun istiyoruz, diyorsanız, o zaman bunların nasıl gerçekleşeceğini bilmek, bulmak zorundasınız.

Tarihte sistemler, isteklerle, niyetlerle değil, istekleri gerçekliğe dönüştürebilecek uygun araç ve yöntemlerle değişir.

Uygun aracın, devrimci bir parti, devrimci bir cephe, uygun yöntemin halkın silahlı savaşı olduğunu gösteriyor tarih öğretmen.

ONBİNLER NEWROZ'U ABD SALDIRGANLIĞINI LANETLEYEREK KUTLADI AMA KESK KİMİN YANINDA HAREKET ETTİ?

Yüzyıllar önce Kawa'nın yaktığı ateş yine Anadolu halkının meşalesi oldu.

21 Aralık Cuma günü Zeytinburnu Kazlıçeşme Meydanı'nda kutlanan Newroz saat: 10.00'da başladı.

Açılış konuşması için sahneye çağrılan Eren Keskin konuşmasında "Newroz bayramını kutladı ve yüreği bizimle atıp da aramızda olamayan hapiste olan arkadaşlarımızın da bayramını kutluyorum." dedi. Ve hapishanelerin isimlerini saydı, halk selam sesleriyle cevap verdi.

Açılış konuşmasının ardından tüm şehitler adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunda "Şehit Namının" sloganları atıldı.

Kutlamada sık sık "Newroz Piroz Be" sloganları atıldı. Metin Kemal Kahraman'ın verdiği müzik dinletisinde insanlar halaylar çekti. Medandaki kitlenin çoğunluğunu DEHAP'lılar oluştururken Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve pek çok kurum ve kuruluş yerlerini aldılar. 15 binden fazla insanın katıldığı kutlamada sahneye çıkan bütün konuşmacılar ABD'nin Irak'a saldırısı lanetlendi.

Saat: 15.00'a kadar süren kutlama coşkulu geçti. Böylesine bir dönüm noktasında duyarlı demok-

rat kendine insanım diyenler alanlarda Newroz kutluyor, ABD'nin saldırganlığını lanetliyordu.

"KESK KİMİN YANINDAYDI?"

21 Mart tüm dünyada, dünya halklarının ABD saldırganlığı karşısında barikat olduğu bir gündür.

21 Mart dünya halklarının direniş çağrısıdır.

İşgalin, onursuzluğun bu kadar açık olduğu bir ülkede KESK ne yapıyor?

KESK, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun aldığı bu karar karşısında tam bir sorumsuzluk örneği sergiliyor.

21 Mart'la ilgili net, bağlayıcı bir karar almıyor, açıklamıyor. Karar alma sorumluluğu Şubeler Platformu'na bırakılıyor. Ve bu da eyleme birkaç gün kala açıklanıyor.

Ve bunun bir tek ismi vardır; direniş kırılcılığı.

KESK'i temsilcisi olduğu kitlenin yanında durmaya, icazetçi değil, aldığı sorumluluğu yerine getiren, devrimci sendikacılık yapmaya çağırıyoruz.*

* Memur Dergisi'nin 21 Mart günü yayınladığı açıklamadan alıntıdır.

Sınıflar Gerçeğini Gözardı Edenler Yanılmaya Devam Edecekler

Geçen haftaki sayımızda **“aldanan aldanana”** demiş ve Kemalistinden İslamcısına, Barışçısından, AB’ci demokratlarına kadar, ABD’nin Irak’a saldırısı, Türkiye’nin tavrı, AKP ve orduya ilişkin değerlendirmeler, düzene ve düzenin kurumlarına biçilen misyonlar üzerine yanlışları gözler önüne sermiştik.

20 Mart sabaha karşı 04:31’de ilk bomba düştü Bağdat’a. İlk bomba sadece Bağdat’a düşmedi, aynı zamanda yanlışların üzerine de düştü. Yanlışlarını anlayanlar, bunun kaynaklarını görmek, tartışmak, sonuçlar çıkarmak, yanlışlarının önünü kapamak yerine karamsarlık yaymaya, umutsuzluk pompalamaya başladı. **“Savaşa karşı çıkanlar olarak yenildik”** sözleri bunun sonucu.

Umutsuzluğun kaynağı ile yanlışın kaynağı aynı. Yani yanlış bu yanlışla sürüyor, ortada çıkarılan bir sonuç yok. Her şeyi **“Bush’un kural tanımazlığına”** dayandırmak (bu doğru olsa dahi) gerçekten kaçmaktan başka bir anlam taşıyor. O **“kural tanımazlık”** 20 Mart’ta ortaya çıkmadı.

Her önemli süreçte yanlış reformist, düzen aydını, emperyalist ideolojiye beynini açan **“barışçı”**. Yanlış her zaman umutsuzluğa, yılgınlığa dönüşür. Yanılmayan devrimcilerdir. İktidar perspektifiyle mücadele, dünyaya sınıflar penceresinden bakmak ve bu eksen-deki çelişki ve çatışmaları devrimin lehine dönüştürmeyi düşünmek, yanılmama nedenlerinin kısa özetidir. Yanılığa yol açmayan biricik dünya görüşü Marksizm-Leninizmdir.

Yanılıglardan sonuçlar çıkarılmıyor, çünkü hala dü-zendışı düşünemiyor, dünya gerçeğini, sınıflar gerçe-

ğini, çelişki ve çatışmaların nasıl cereyan ettiğini gör-mek istemiyor. Sorunu görmemek değil, esas sorun, gördüğü ve dile getirdiği noktada buna göre bir mü-cadele tarzı belirlemenin beraberinde zorunlu olarak gündeme gelecek olmasıdır.

“Biz bu savaşı önleriz”

Bu söz, kimilerince sloganlaştırıldı, pankartlara, dö-vizlere taşındı. Propagandif olarak kullanılması bir noktaya kadar anlaşılabilir, sıradan insanları eylemlere katmanın bir çağrısı olarak kullanılmıştır denilebilir. Ama bu sloganı tespit edenlerin kafa yapısı bu değil, bu tamamen ideolojik bir duruşun sonucu. Miadını doldu-ran sivil toplumcu, protestlikle sınırlı mücadele anlayı-şında ifadesini bulan bu duruş, **“Savaşa Hayır”** sloganı-nı da aynı zihniyetle kullanıyor.

“Savaşa Hayırcılık” diye bir mücadele yoktur. Ya kendi iktidarına karşı mücadele edersin ya da bir gü-cün yedeği durumuna düşersin. Nitekim, ülkemizde ve dünyada **“Savaş Hayır”** eylemlerinin Avrupa emperyalistleri (ve bir noktaya kadar AKP iktidarı) tarafından yedeklenmesi, kullanılması bunun sonucudur. Çelişki-lere halklar-emperyalizm ekseninden bakılarak müca-dele araç, yöntem ve sloganları buna göre tespit edil-mediğinde bu kaçınılmaz olandır. Susurluk sürecinde, yine aynı kesimlerin **“bir dakika karanlık”** eylemleri de aynı gerçeği gözler önüne sermişti. İcazetçilik de bu durumdan rahatsız değil, aksine istediğidir.

“Biz bu savaşı önleriz” diyen barışçılar, reformist-ler, AB solcuları emperyalizm gerçeğini, sermayenin gelişimi kanunlarını hiçe saymakta, en bilinen klasik

Biraz Ciddiyet ve Sorumluluk Lütfen-2

Barış Girişimi’nin TBMM’ye sahiplenmesini ele aldığımız yazımı-zın başlığı buydu. Ciddiyetsizlik sürdüğü için **“2.”**sini yazmak zorun-da kaldık.

18 Mart günü **“Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu”** acil geliş-me-ler üzerine toplanıyor. Malum, Bush ultimatom vermiş, AKP tezkere hazırlıklarını hızlandırmıştı. Koordinasyon’un kuruluş amaçlarına gö-re ciddi gelişmelerdi elbette bunlar. Neler yapılabilir üzerine tartışma-larda çeşitli öneriler getirildikten sonra sıra Barış Girişimi’nin önerisi-ne geldi:

“Zaten uyuyamıyoruz. Uyumama eylemi yapalım, basına da duyuralım. Gider gitmez evlerimizin camına dö-vizler, afişler asalım.”

Burjuva basından bir yazar ışıık söndürme eylemleri için, **“tam bize göre, zahmetsiz, uzat ayaklarını aç-kapa”** diyordu. Barış Girişimi sanırız aç-kapa yapmayı da gereksiz bulmuş. Hala ne Amerikan saldırganlığının siyasi, halklar açısından sonuçlarını anlamış bu kafa, ne de durumun ciddiyetine uygun bir ciddiyet ve sorumluluk taşıyor. Basın, **“200 kaliteli aydın camına ya-zı asması”** deyip koşacak ve manşetlere çıkaracak zannediyor bu ka-fa. Zaten yaptığı basına çıkmazsa, onu da kıymetsiz görüyor. 51. sayımızdan tekrarlıyoruz; **“biraz ciddiyet ve sorumluluk lütfen”!**

teorileri yok saymaktadır. Burjuva basından kimileri, “bu süreci ancak Marksizm açıklayabiliyor” derken, kendisine sosyalist, ilerici diyenler Marksizm-Leninizmin sermaye, tekeller ve savaş üzerine söylediklerini ağızlarına almaktan ısrarla kaçınmışlardır. Emperyalizmin küreselleşme teorileriyle beyinleri teslim alınan bu kesimler, emperyalizmin, oligarşinin icazet sınırları içinde hareket ederken elbette Marksizmi, Leninizmi ağızlarına alamazlardı. “Akıllı solcu” olmaya devam etmek zorundaydılar.

“Akıllı solcu” kafalardan üretildi, “biz bu savaşı önleriz” sloganları. Bırakın devrimci olmayı, akli başında bilim adamlarının, demokratların dahi “ne savaşı, ortada ABD saldırganlığı var” dediği ortamda, ülkemizde ve dünyadaki “akıllı solcular” öne çıkardı “Savaşa Hayırcılığı”.

Amerikanın imparatorluk saldırganlığının tekellerin pazar çıkarları için olduğu biliniyor. Eğer sen, tam da bu çıkarlara darbeler vuramıyor, bunalımlarını derinleştiremiyorsan, o savaşı önleyemezsin. Emperyalistler arası dengeler, çatışmalar farklı sonuçlar çıkarır, savaş önlenir, bu ayırdır. Ki, bunda da sivil toplumcuların “savaşa hayır” demelerinin payı zaten yoktur. Elbette bunun anlamı gösterilerin, demokratik mücadelenin küçümsenmesi değildir, söylenen, sadece bunlarla, dünya imparatorluğunu ilan eden bir gücün emperyal politikalarından döndürülemeyeceğidir. Savaşı önleyemezsiniz, önlemedi. Ama her ülkenin devrimcisi, ilericisi, sosyalisti, anti-emperyalisti Amerikan saldırganlığına siyasi, askeri olarak destek veren, besleyen kendi iktidarlarına karşı **halkın iktidarı** mücadelesini sürdürür. Savaşların önlenmesi bu iktidar savaşlarının sonuçlarına göre belirlenebilir ancak. Bu kesimlerin iktidar perspektifinden uzak oluşları nedeniyledir ki, önce hayaller üretir, sonra hayaller gerçeğe çarpıp tuz buz olunca da yılgınlaşır.

“Meclisi Sevenler” Konuşmayacak Mı?

Geçen haftaki yazımızda belirttiğimiz gibi, yanılanların en **sorumsuzları** “barışçılar”, AB’ci demokrasicilerdi. Mecliste tezkerenin reddinin ardından faşizmin meclisine sahip çıktılar, meclise çiçekler gönderdiler.

Hava sahasını açan tezkerenin yeniden meclise gelmesinden önce “Barış Girişimi” milletvekillerine yönelik bir çağrı hazırlayarak şöyle dedi: “... Savaşa ve işgale hayır dersiniz: Arkanızda biz varız! Biz barış için varız!”

Yanlış sürüyordu. TBMM, ezici bir çoğunlukla tezkereye “evet” dedi. Türülü etkenlerle yaşanan 1 Mart “yol kazası” böylece düzeltilmiş oldu. Peki **“Barış Girişimi” hatasını düzelterek mi?**

“Faşizmin meclisine sahip çıktık, meşrulaştırmaya

çalıştık, hata ettik” diyecek mi? “Halkla ilgisi olmayan bir meclise, bizim meclisimiz diyerek sorumsuzluk, ciddiyetsizlik yaptık” diyecek mi?

Demiyecektir. Çünkü o bir “barışçı” olarak “üzeri-ne düşeni” yaptı. Bu arada faşizmin meclisine övgüler dizilmiş, meşrulaştırılmasına hizmet edilmiş önemli mil! Zaten o sorumsuzluğunu kendisi anlatmıyor mu!

Faşizm Gerçeği ve “Kaliteli” Barışçılar

Peki “barışçılar” gerçekten barışçı mı?

Bizim gibi ülkelerde barışçılığın da bedeller istediğini, faşizme karşı (hangi mücadele biçimini benimsiyorsa onunla) mücadele etmesi demek olduğunu bu sayfalarda yazdık.

Filistin’de İsrail dozerleri altında ezilen Amerikalı da bir “barışçıydı”. Siyasi olarak yanlış düşünmüş olması bir yana, inandığı amacın bedelini ödemeyi bir şekilde göze aldı. Peki bizim ülkemizdeki “barışçılar” ne yapar?

Sahi bu Barış Girişimi neden **hep** kapalı salon toplantıları yapar da sokağa çıkmaz? “İnternet meydanı” yerine örneğin Taksim meydanında niye haykırmaz?

Ya da ülkemizdeki barışçıların, mesela, 19 Aralık günü hapishaneleri yıkan dozerlerin önüne dikildiğini gördünüz mü? Ya da ülkenin bütün hapishanelerinden kurşun sesleri gelirken o hapishanelerin önünü dolduran barışçılar oldu mu? Filistin’e, Irak’a dayanışma için, bombaların altına giden Barış Girişimcisi duydu-nuz mu? Hayır bunların hiçbirisi olmadı. Olmadığı gibi, örneğin F tiplerindeki vahşette, devletten çok direnen devrimcileri eleştirdiler. İnandığı dava uğruna kendini feda edenlere, “*mürid, tarikat*” diye hakaret ettiler. Bunlar da yetmedi, F tiplerindeki zulme karşı demokratik mücadele yürüten TAYAD’ı ihbar ettiler.

Tüm bunların sıradan olmadığını, bir anlayışın sonucu olduğunu söylemiştik. Bugün “savaş karşıtlığında” da aynı mantık hakim. O mantığı, yaşam tarzlarını, mücadele anlayışlarını anlayabilmek için kendi sözlerine başvuralım. “Toplumsal Hareketler Konuşuyor” isimli kitapta konuşan “STK temsilcilerinden” Barış Girişimi’nden ve aynı zamanda ÖDP’nin de milletvekili adayı olan Oya Baydar **“200 kadar kaliteli, düzeyli aydının sivil yurttaş”**ın girişimi olduğunu belirttiği Barış Girişimi’ne ilişkin şunları söylüyor:

“Girişim, emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı değil, genel olarak savaşa ve terörizme karşıdır... olduğunu, haklı şiddet ve devrimci terör gibi söylemler ve tartışmalar karşısında açık tavır alan mutlak barışçı bir duruş... Hiçbir egemenliğe, siyasete, ideolojiye, zora bulaşmamak ve karşı çıkmak...” (Toplumsal Hareketler Konuşuyor, Leyla Şanlı, Alan Yayıncılık,

Ocak 2003)

Bir başka alıntı da, “kaliteli aydınların” yaşam tarzı ve “mücadelesine” ilişkin:

“İş yürütme biriminde yer almaya, hele de işin yöneticisi olmaya gelince herkes görevi birbirine ikram ediyor, birbirini zorluyordu. Çünkü herkesin vaktinin büyük bölümünü alan bir işi, profesyonel bir uğraşı, tam zaman barışçılığa uygun olmayan bir yaşam biçimi vardı.... Sorumluluk anlayışlarına dayanan bir yapı amaçlanırken, etkin işleyişe kavuşamayan, verimli ve sonuç alıcı olmayan keyfi bir yapı kuruldu ve henüz bu aşılmadı.” (aynı kitaptan sayfa 214 ve 215)

Emperyalizme karşı olmadan barışçı!

Emperyalist savaşa karşı olmadan barışçı!

İdeolojisi, siyaseti olmayan barışçı!

Sorumsuz barışçı!

Kitabın bir başka yerinde kampanyalarının başına geleni anlatırken sözünü ettiği gibi, o konuda “devlet politikasının farklı olduğunun” ortaya çıkması, Genelkurmay’ın kaşını çatması ile kampanyalarını unutan barışçı! Devletin icazetini almak için “farklı olmamaya” özen gösteren barışçı!

“Her türlü şiddete karşı olmak” adına devrimci mücadeleye, Amerika’ya, oligarşiye karşı olmaktan daha çok karşı olan barışçı!

Bırakın “dozerlerin önüne dikilmeyi”, kurulu düzen yaşamından, zamanından dahi fedakarlık yapamayan akıllı solculuğu, “tembellik hakkı”nı anlayış olarak savunan ÖDP-DY’den tanıyoruz.

“Komünist” bir derginin yazarının solculuğu gibi, “çocuğun okulu, yetişilecek paneller, arabanın tamiri” çerçevesinde şekillenen yaşamına bakmadan, “kaliteli aydınların” “yaz tatillerine çıkması” nedeniyle kampanyalarını dahi sürdürememesini sorgulamadan, canını feda edenlere dil uzatan barışçılığın halka, mücadeleye karşı sorumluluk duyması mümkün mü?

Yukarıdaki listeyi kendi yazı ve açıklamalarından uzatabiliriz de, ama gereksiz. Bunların hiçbirinin bırakın solculuğu, sosyalistiği, ilericiliği demokratlık dahi olduğu tartışmalıdır ve en başta kendileri tarafından tartışılmalıdır! Bu kafanın yanılması kadar olağan bir şey olamaz. O, AB’nin demokrasi getireceğini bekleyerek yanılır, TBMM’den “barışçılık”, yurtseverlik bekleyerek yanılır, emperyalizmin değiştiğini söyler yanılır...

Yanılmamak olağanüstülüktür onlar için!

İslamcının Yanılgısı

Bir kısım islamcılar “Türkiye destek vermezse savaş çıkmaz” tezi üzerinden hareket etti. Son günde dahi, “ABD’nin Türkiye üzerinde ısrarı, ‘savaşın nasıl olsa çıkacağını’ değil, ‘savaşın Türkiye olmazsa çıkmayacağını’ ispat ediyor.” (Fehmi Kuru) tespitlerinde ısrar edildi. Ve bu noktada AKP’nin Amerika’ya destek vermemesine umut bağlandı. Kuşkusuz, Amerika’nın Irak halkına saldırmasına karşı samimi duygular taşıyorlardı. (Müslüman olmasa, aynı şekilde karşı çıkarlar mıydı sorusu ayrı bir tartışmadır.) Ama yanıldılar.

Yanılgının kaynağında AKP’nin yanlış değerlendirilmesinde ifadesini bulan yanlış islamcı bakış açısı ve emperyalizmi tanımama vardı. Belirtelim ki, emperyalizmi tanımak, Bush’un ne kadar “çıldırılmış” olduğunu, ABD’yi “yahudilerin yönettiğini” söylemek değildir. Emperyalizmi tanımak esas olarak sınıflar gerçeğini, sermayenin yasalarını tanımaktır. Reformist sola ilişkin yazımızda buna değindiğimiz için burada girmiyoruz. Esas olarak bu kesimlerin sorunu islamcı bakış açısının sorunudur.

AKP’nin pazarlık payını yükseltmek, alacağı kredilerle, Amerikan desteği ile koltuğunu korumak ve

daha sayılabilecek kimi nedenlerden dolayı yaptığı manevralara büyük anlamlar vehmedildi. “Bizim partimiz, bizim iktidarımız” denildi AKP için. Fehmi Kuru ve Yeni Şafak gazetesi çevresinde en açık ortaya çıkan haliyle, gerçek yadsınarak, umut edilen gerçeğin yerine konuldu. AKP direniyordu, iyi politika yapıyordu, geçit vermiyordu, barış girişimlerinde bulunuyor savaşa karşı çıkıyordu... vs. denildi.

Oysa AKP daha iktidar olurken emperyalizme ve sermayeye güven vererek iktidar oldu. Elbette onların istediği politikaları uygulayacak. Uygularken yaşanan kimi sancılar, parti içi dengeler “sürprizler” yaşanabilir, ama bu gerçeği değiştirmez. En nihayet AKP’nin yeri bellidir.

Diyelim ki, AKP, islamcılarının görmek istediği niteliklere sahip olmuş olsun ve ABD’ye “hayır” demiş olsun. Peki sonrası?

Askeri, ekonomik olarak ABD’ye bağımlı bir düzen gerçeği dikilecek karşısına. İlk önce “piyasanın tokadı” gelecek, ardından öteki uyarı ve darbeler...

O zaman sorun “bu düzende anti-amerikancı bir iktidar nasıl olur, olabilir mi” sorusuna cevap vermek gerekiyor. Sorunun cevabı AKP iktidarının niteliğini de ortaya çıkaracak, düzeniçi islamcılık da tartışılmak zorunda kalınacaktır. Bundan kaçıldığı noktada yanılgıların ardı arkası kesilmeyecektir.

İslamcılar karar vermeli: Ya AKP'ye karşı **mücadele**; Ya AKP'yle utangaç **ortaklık**!

İslamcılar (kendilerini hiç bir zaman AKP ile aynı yerde tarif etmeyenler dışında) aynı safta yer aldıkları, dün destekleyip iktidara taşıdıkları AKP karşısında sınavdadır. İslamcı camiadan bir yazar dünya tablosunu, Amerikan saldırganlığını özetleyip yazısının sonunda soruyor; “Bakalım insanlık nasıl bir sınav verecek?” Aynı soruyu islamcılara AKP karşısındaki konumları için, gerçeklere gözlerini kapamayan herkes soruyor; bakalım islamcılar AKP iktidarı karşısında nasıl bir sınav verecek?

“Zulme karşı direneceğiz” diyenler, AKP'ye karşı tavırlarını netleştirmelidirler.

Hem eleştirip hem yanında durmak, zulüm politikalarının sürdürücüsüne güç vermekten başka bir anlam taşımamaktadır. Ya Amerikan işbirlikçisi AKP iktidarının yanında ya da karşısında. ABD'ye karşı çıkıp AKP'yi desteklemek, eleştiriyor gibi yapıp aynı safta yer almak tutarsızlıktır, açmazdır. Bu açmazdan çıkamayanlar, zulme karşı, hak ve özgürlüklerden yana bir çizginin savunucusu olamazlar.

Bütün islamcı çevreler, AKP'nin islamla ilgisinin olmadığını görmeli ve bunu ilan edebilmelidirler.

Oligarşik düzende, hiç bir hükümetin gerçekten iktidar olamadığı, güç ve yetkinin Genelkurmay'da olması, AKP'nin sorumluluğunu hiç bir biçimde azaltmaz. Çeşitli islamcı kesimler bu düzen gerçeğini, AKP'nin gerçek niteliğiyle yüzleşmekten kaçmak için kullanıyorlar. ABD'ye uşaklıktan, IMF'yle yapılan anlaşmalardan ya “askeri” ya bürokratları sorumlu tutarak, AKP'nin bunlarda bir günahı olmadığını ima etmeye veya düpedüz kanıtlamaya çalışıyorlar.

Bununla kendilerini de, islamcı tabanı da bir süre daha oyalayabilirler. Fakat bu da AKP iktidarının işbirlikçilik ve zulüm suçunun sorumluluğuna ortak olmaları gerçeğini değiştirmez.

AKP nasıl iktidar oldu?

İslamcıların en başta sorması gereken soru budur. Bunun cevabı ortaya konulduğunda “AKP'nin niteliği” de açığa çıkmış olacaktır.

AKP, 28 Şubat sonrası “ayrılığıyla”, emperyalizm ve oligarşi adına iktidar olmaya talip olmuştur. İşin doğrusu, bunu çok fazla da gizlememiştir. Sadece bunu açıkça söylerken, Refah Partisi tabanını elinde tutabilmek için de araya “din istismarcılığının” klasik sloganlarını, sözlerini yerleştirmiştir.

TÜSİAD'ın desteği nasıl oldu? 28 Şubat destekçisi ana dışların medyası nasıl ve neden AKP'ye destek verdi, onun

YÖK'ün İkna Odalarından AKP'nin İkna Odalarına

YÖK türbanlı öğrencilerin türbanlarını çıkarmaları için “ikna odaları” kurmuş ve belli oranda “başarılı” da olmuştu. İnsanları inançlarından, inandıkları gibi yaşamaktan vazgeçirmek için kullanılan zorbalığın bir biçimi miydi “ikna odaları”.

Aynı “ikna odaları” şimdi AKP'nin hizmetinde. 19 Mart tarihli basından aktaralım:

“AKP, ikinci kez tezkerenin reddedilmesinin önüne geçmek için ‘retçi’ milletvekillerini iknaya çalışıyor. Bu amaçla, Genel Merkez’de retçileri iknaya yönelik ‘ikna odaları’ faaliyete geçti. İlk tezkereye ret oyu kullanan

milletvekilleri gruplar halinde genel başkan yardımcılarının görev aldığı ‘ikna odaları’na davet edildi...”

Amaç aynı, zihniyet aynı; şu veya bu nedenle inandıkları gibi oylarını kullanan milletvekillerinin inançlarının değiştirilmesi, inançlarına ihanet etmelerinin sağlanması için çalışıyor AKP. Peki “ikna” için, basında yazan “tezkerenin neden çıkması gerektiğine ilişkin” malum gerekçeleri mi anlatıyorlar, milletvekillerinin bilmedikleri bir şey mi var bu konuda? Hayır. “İkna odaları”nın hikmeti de burada. YÖK'ün “yoksa okuldan atılırsın” tehditlerinin, AKP'nin ikna odalarında mesela “yoksa koltuktan olursun, şundan faydalanamaz, bundan mahrum olursun”a dönüştüğünden emin olabilirsiniz. “İkna odaları” kürsülerde, halkın karşısında açıkça söylenemeyeceklerin, zorbalığı gizlemenin aracıdır.

AKP devlet politikasını öğrenmeye devam ediyor...

propagandasını yaptı?

AKP'nin düzenle ters düşmeyeceği konusunda asgari bir güven duymasalar, bu desteği vermeyeceklerdi elbette. Seçimler yaklaştığında da esasında AKP'nin niteliğini görmek için öyle çok uzun boylu tahliller gerekmiyordu. IMF programı, AB üyeliği, türban gibi konulardaki açıklamalarıyla, nasıl bir iktidar olacağı belliydi.

AKP'nin halkın önemli bir bölümünün öfkesinin, hoşnutsuzluğunun temsilcisi görünümünü yaratması, tümüyle "sanal"dı, diğer düzen partilerinin erimişliği koşullarında gerçekleşen bir yönelimdi. Bu noktadan hareketle yapılan "sosyolojik AKP tahlilleri", soyut, Türkiye gerçeklerinden, faşizm ve bağımlılık gerçeğinden uzak tahlillerdi.

Nitekim, o "tahlillerin" hepsi aradan bir kaç ay bile geçmeden çöpe atıldı.

"Emperyalizmin ve oligarşinin bir partisi"nde "ehven-i şer" aramak, kendini kandırmaktır

Solun bir kesimi, nasıl hala CHP'den vazgeçemiyorsa, islamcı kesimlerin bir çoğu da AKP'ye öyle bakıyor; ondan vazgeçemiyor.

Düşünün; bu ülkede en büyük katliamlar, Maraş katliamı, Sivas katliamı CHP'li kadroların yönetiminde olduğu dönemlerde olmuş; sayısız IMF paketi onların imzasıyla yürürlüğe konulmuş; ama başta bu katliamlardan en büyük zararı gören Alevi halkımız olmak üzere, aydınlar, sendikacılar, çeşitli odalar ve üyeleri, ondan bir türlü kopamıyor. Adeta niteliğini bile bile seçim döneminde "kötünün iyisi" diyerek yine gidip ona oy veriyor.

Aynı şey gerçekte MSP çizgisi için de geçerlidir. İktidar oldukları her dönem, emperyalizmin ve oligarşinin politikalarını eksiksiz uygulamaya devam etmiş, hatta hapishane katliamları, İsrail'le anlaşmalar gibi, diğer düzen partilerini geride bırakan icraatlara imza atmışlardır. Ama islamcı çevrelerin büyük bölümünde, bu "iktidar" dönemleri neredey-

se hiç eleştirilmemiş, sorgulanmamıştır.

İster FP, ister AKP olsun, "islamcı" düzen partilerinin islamcılığı, belli bir tabanı elde tutma istismarcılığına dönüşmüştür, sınıfsal planda, emperyalizmin dünya düzeninin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarlarının savunucusu ve bunun devamı olarak da faşizmin sürdürücüsüdürler. Bugüne kadar böyle oldular, AKP de aynı çizgide iktidar olmayı sürdürüyor, yarın bir başka "islamcı" düzen partisinin yapacağı da bundan farklı olmayacaktır.

AKP karşısında netleşmeniz, mücadele ve birlik konusunda netleşmenizdir!

İslamcılar, bu çıplak olguyu görmek, "sınıf gerçeği"ne dönmek durumundadır. Ahmet Hakan'ın kendisi hangi çizgide olursa olsun, şu sözleri kuşkusuz "islamcı muhasebe" için de kayda değerdir. "*Sağcı politikacıların dine ve din-darlara olan yakınlıkları her zaman bir yere kadardır. İş sınıfsal meselelere gelince bütün büyü bozulur.*" (Ahmet Hakan, 9 Mart 2003 Sabah)

İslamcı tüm çevreler artık emperyalizmin ve oligarşinin bazı partilerinin "islamcılık" büyüünden kurtulmalıdırlar.

Ya oligarşinin iktidarının yanında ya da karşısında olacaktır. AKP'yi desteklemek, oligarşinin iktidarının yanında olacaktır.

Karşıdaysanız, devrimcilerle birlikte olmak durumundasınız. Samimi anti-Amerikancılar, zulme karşı olanlar; zulüm iktidarına karşı birlikte olmalıyız. "*Yarın şunda anlaşılmayız, bunda aynı düşünmeyiz*" kaygılarıyla da hareket edilmemelidir. Aynı düşünülen yerde ayrılır. Bunda yanlış bir şey de yoktur. Ama bugün zulme karşı direnmekte, Amerikan emperyalizminin imparatorluğuna karşı çıkmakta, zulmün ve Amerikancılığın ülkemizdeki temsilcisi, yürütücüsü olarak AKP'ye karşı mücadelede kararlı ve tutarlı olunacaksa, bunda hemfikir olanlar, pratikte de birlikte olabilirler ve olmalıdırlar.

"Omurgasızlık!"

Daha önce reddedilen tezkerenin tekrar TBMM gündemine getirilmesi üzerine, gazeteciler Bülent Arınç'a tavrının ne olacağını sorduklarında şu kısa cevabı verdi: **"Ben omurgasız değilim!"**

Bunun anlamı, tezkereye evet diyeceklerin omurgasız olduğuuydu.

Arınç'ın ne kadar "omurgalı" olduğu da tartışılır; Ge-

nelkurmay'la ilişkilerinde hiç de öyle durmuyor çünkü. Ama sorun Arınç sorunu olmaktan ötededir; islamcı geleneği, nasıl bu kadar omurgasız üretiyor? "Takiyyecilik" geleneğinin bunda payı nedir? İslamın "en katı" yorumunu savunur görünen Hizbullah gibileri, MTTB gibi islamcılarının yönetimindeki örgütler, nasıl kontrgerilla devletiyle bu kadar kolay bütünleşebiliyorlar?

Omurgasızlığın kaynağı, düzenden kopamamaktır. İslamcılar, AKP karşısındaki tavırlarını bir de bu açıdan gözden geçirmelidirler.

Irak'ı Altın Tepside Amerika'ya Sunan BM

BM'den ikinci bir karar çıkarmaya gerek görmeyerek, daha doğrusu böyle bir karar çıkaramayacağını anlayarak saldırıyı başlatan Amerika, aynı zamanda BM gerçeğini de gözler önüne seriyor.

BM'nin "uluslararası" alanda hiçbir işlevinin olmadığı, Amerikan saldırı-ganlığını meşrulaştırdığı sürece varolabileceği bir kez daha ortaya çıktı. Halklar nezdinde zaten hiçbir meşruluğu olmayan, emperyalistlerin onay kurumu olan BM,

böylece "uluslararası kamuoyu" dedikleri resmi devletler nezdinde de ciddi olarak tartışılmalı duruma geldi.

İnsani Yardım Maskaralığı

Saldırının eli kulağındayken, ABD'nin takmadığı BM'nin genel sekreteri Kofi Annan ağlıyor;

"Size yalvarıyorum, bari ekonomik yardım yapın, oradakilere insani yardım yapmak zorundayız..."

Amerika saldırın, sen Amerika'ya karşı tek bir karar alma, yaptırım uygulamayı aklından dahi geçirme, ondan sonra Amerika'nın yakıp yıktıklarından geriye kalanlara "insani yardım..."

Böylece BM, nasıl da insancıl, nasıl da işlevli olduğunu göstermiş oluyor?

Elbette Amerika'ya karşı tek bir karar alamaz BM. Annan'ın ağlaması, BM'yi ekonomik olarak ayakta tutanın da ABD olduğunun göstergesi. Desteği çektiğinde o meşhur "insani yardımlarını" dahi yapamaz durumda.

"İnsani yardım", emperyalistlerin dilinde, katliamın üzerini örtmenin, tepkiyi yatıştırmanın bir aracı haline geldi. Her türlü hukuksuzluğun, katliamcılığın tül perdesi gibi.

BM, Irak'ı silahsızlandırma adına altın tepside sundu Irak'ı.

BM denetçileri Irak'a gidiyor, şu silahı yok et, bu füze-yi imha et diye diye silahlarının çoğunu yok ediyor,

ajanlarıyla istihbaratlar toplayıp ABD'ye teslim ediyor, Amerika "tamam senin işin bitti çık Irak'tan" demesinin ertesi günü denetçiler görülmedik bir hızla çıkıp, buyurun bombalayın diyor.

Ondan sonra da gelsin "insani yardım".

Oligarşi de Kuzey Irak'a "insani yardım" yalanıyla girmek, Kürt halkını katletmek, Kuzey Irak topraklarını işgal etmek istiyor. Efendisi Amerika'dan öğreniyor.

Amerika da Irak halkının tepesine bombalar yağdırmadan önce "size ilaç vereceğiz" diye dalga geçer gibi açıklamalar yapıyor.

Yurtdışından

HAMBURG'DA GÖSTERİ

Dünya tutsaklar günü nedeniyle Hamburg'da gösteri düzenlendi. Miting Cephe tutsağı İlhan Yelkovan'ın da bulunduğu Fuhlsbüttel hapis-hanesinin önünde yapılırken, TAYAD Komite de ölüm orucunu anlatan bildiri okudu mitingte. İzolasyon işkencesine karşı çıkılan mitine Alman gruplar da katıldı.

Göçmen Yasası Toplantısı

Londra Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde "Terörizm Act 2000" isimli yasa ve ilticacılara ve göçmenlere ilişkin yasadaki son değişiklikler ile ilgili bilgilendirme toplantısı düzenlendi. 16 Mart günü toplantıya 70 kişi katılırken, yasa hakkında bilgileri 'Hackney Refugee Migrant Group' isimli grup verdi ve mültecilerin yaşadığı sorunları dinledi. Dile getirilen baskılar genel olarak, İngiliz hükümetinin 11 Eylül sonrası mültecileri adeta düşman ilan etmesi noktasında toplanırken, sorunların çözümü için yapılan başvuruların sonuçsuz kaldığı dile getirildi.

Terörizm Act 2000 yasasının, insan haklarına saldırı ve anti demokratik bir yasa olduğu belirtilen toplantıda "bu yasa ile en insani hakkın aranması, sorulması terörist olarak nitelendirilip baskı altında tutulmaya yetiyor, kazanılmış haklar gaspediliyor" denildi. Örnek olarak ise, 11 Aralık 2002 tarihinde gözaltına alınan Türkiyeli devrimcilerin yaşadıkları dile getirildi.

Emperyalistlerle işbirliği yaptı, Yugoslavya'nın parçalanmasında önemli rol oynadı, kendi devlet başkanını dolar karşılığı sattı... ve öldürüldü...

Bir emperyalist işbirlikçinin sonu ve emperyalizmin "huzur ve istikrar"ı

Sırbistan Başbakanı Zoran Cinciç geçtiğimiz hafta uğradığı silahlı saldırı sonucu öldürülmüştü. Cinciç'i kimin, neden öldürdüğüne ilişkin Sırbistan resmi kaynaklarının açıklaması dışında netleşen bir durum olmasa da, Cinciç'in tasfiyesi, bulunduğu makama nasıl yükseldiği ve parçalanmış Yugoslavya'dan bugün geriye kalan ülkeler gerçeği eylemi kimin yaptığının ötesinde sonuçları ifade ediyor. Ancak, burjuva medyanın Amerikancılarından Ertuğrul Özkök'ün eylemin "geliyorum" dediğini belirttiği yazısında, bunun göstergesi olarak, Miloseviç'in mahkemesinin bütün Tv kanallarında canlı yayınlanmaya ve reyting rekorları kırmaya başladığı yönündeki üzüntüsünü hatırlatmakta yarar var.

CINCIÇ KİMDİR?

Cinciç'in öldürülmesine en çok üzülen Avrupa ve ABD emperyalistleri oldu. Avrupa ve ABD basını, "reformcu" dediği Cinciç'in öldürülmesinin ardından neredeyse ağıtlar yaktı. Örneğin, Washington Post olayı, "*Washington'un bu ülkedeki en güçlü siyasi müttefikinin tasfiyesi*" olarak değerlendirdi ve Miloseviç'in devrilmesi ile başlayan sürecin tamamlanmadığını gösterdiğini yazdı. Resmi "üzüntüler" ABD, BM, AGİT, Fransa, Almanya ve İngiltere gibi bütün emperyalistlerden gelirken, Miloseviç'i "yargılayan" mahkemenin Başsavcısı Carla Del Ponte, "*Cinciç bizimle işbirliği içine giren ilk yandaşımızdı, bize yardım etmek için çok çalıştı*" dedi. Washington Post'un Cinciç'in ABD ile işbirliği yapmak için halkın nefretini toplamaktan çekinmediğini belirtmesi bile Cinciç'in kim olduğunu anlatmaya yeterlidir. Miloseviç iktidarının devrilmesinde, medya kampanyalı karşı devrimin gerçekleştirilmesinde önemli rol oynadı. En son olarak da kendi devlet başkanını dolar karşılığı satan adam olarak tarihe geçti.

Eylem hangi nedenle yapılmış olursa olsun, zeminini Cinciç'in işbirlikçiliği hazırladı. Halklar ülkesini satan kim olursa olsun affetmiyor.

HİÇBİR ŞEYİ ÇÖZEMEDİLER

Balkanların bombalanması, Yugoslavya'nın parçalanması, eksiği dediği ile emperyalistlere kafa

tutan Miloseviç'in tutuklanması ile her şeyi hallettiğini, Balkanlar'da denetimi sağladığını ilan etmişti. Siyasi, ekonomik, askeri olarak kısmen olabilir, ama Cinciç'in ölümü ve süren çatışmalar halklar cephesinden durumun hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Emperyalizmin Balkanlara götürdüğü "huzur ve istikrar", kan, gözyaşı, huzursuzluk ve istikrarsızlık demektir. Emperyalist basının dediği gibi, "süreç tamamlanmamıştır".

Dışta Amerikancılık, İçte Baskı ve Yasak

İspanya Yüksek Mahkemesi, hükümetin başvurusu ile Bask partisi **Batasuna**'yı temelli kapattı. Daha önce 3 yıllığına kapatılması yüzbinlerin protestosuyla karşılaşan Batasuna Partisi bu kararla tamamen kapatılmış oldu. Karardaki gerekçe de çok tanıdık idi; Batasuna'nın "*ETA örgütüne yakınlığı*" gerekçe gösterildi.

Türkiye'den İspanya'ya, ABD işbirlikçileri içerde "cephe gerisini tahkim etme" adına baskılarını bu süreçte daha da yoğunlaştırıyor. Amerikancılık baskıya, teröre başvurmadan yapılamaz. Oligarşi HADEP'i kapatıyor, İspanya Batasuna'yı. Gerekçeler aynı; "terör". Bu, Amerika'nın yarattığı "standart", "Terör" denilen yerde tüm hak ve özgürlüklerin yok edilmesi normal. İspanya, önceki kararın ardından, AB'nin "*İspanya'nın içişleridir, biz yorum yapmayız*" açıklaması, ABD'nin "*İspanya'nın kararını destekliyoruz*" açıklaması ile güç aldı, yüzbinlerin tepkisine, hukuki temeli olmamasına rağmen böylesine pervasız davranabiliyor.

AB, işine geldiğinde içişlerine, hatta rejimine karışmadık ülke bırakmıyor, sözkonusu olan yurtsever bir partinin kapatılması olunca birden "içişleri"ni hatırlıyordu. "**Kopenhag kriterleri**"nde herhangi bir ülkedeki ezilen, azınlık ulus ve milliyetlerin örgütlenme, kendi ulusal kimliklerini savunma, bağımsızlıklarını savunma hakları yok demek ki. O kriterlerin kıstası tekellerin çıkarlarından ibaretti. Batasuna'nın kapatılması AB demokrasisine örnektir. Aynı AB, HADEP kapatılmasında da sesini çıkarmadı. Döneme göre tepki, döneme göre onay. Emperyalist demokrasi bu!

Bush'un 'ağız tadı' Iraklı çocukların etidir

İdeolojik olarak beynin çarpıtılması sonucu, emperyalizmin demokrasi masallarına inanıp Amerikan propagandası yapmak bir noktaya kadar anlaşılabilir ve deyim yerindeyse iflah edilebilir bir durumdur.

İskenderun açıklarında bekleyen Amerikan gemilerindeki Yankee'lerin "moralini" düşürmek, Bush'un "ağız tadı"nın derdine düşmek ise, artık iflah olmaz bir Amerikancaılığın, katıksız bir Amerikan muhripliğinin delaletidir.

Genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün **"Yan-kee'lerin moralini"** dert edindiği Hürriyet'in bir başka yazarı, M. Ali Birand da bakın neyi dert edinmiş;

“Türk-Amerikan ilişkileri son anda kurtarıldı... Hafta sonu Türkiye mezarlığa benziyordu... Herkesin suratları asıktı... Tezkere istedikleri gibi çıksa dahi, Bush yönetiminin ağzında artık buruk bir tad kalacaktı.” (19 Mart, Hürriyet)

“Herkes” dediğine önce açıklık getirelim; sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen Amerikancılar oluyor bu “herkes”. 70 milyon halk mı; onların çoğu zaten bu “demokrat” kafa için kaale alınmaması gereken çulsuzlar, “azgın”lar.

Peki yukarıdaki satırlarda gazetecilik, aydınlık, demokratlık adına tek bir kelime bulmak mümkün mü? Resmen Amerika adına konuşuyor. Duygularıyla, kalemiyle, bütün benliğiyle tam bir Amerikan muhribi. Bush'un "ağız tadı"nın derdi neden Birand'a düştü acaba? Bush'un "ağız tadı"nın, katledilecek Iraklı çocukların bombalarla yanmış eti, bombardıman altında doğurmak için erken doğum sırasına giren Iraklı kadınların nükleer silahlarla büzülmüş teni olduğunu artık bütün dünya biliyor. Elbette Birand da çok iyi biliyor, ama onun Iraklılar umurunda değil, o "real politik" ile ilgili ya, Bush'un "ağız tadı" buna dahil! Powell'in. dünyanın alay ettiği internetten çalınma BM'deki yalanların heyecanla alkışlanmaktan utanmadı, şimdi de Bush'un "ağız tadı".

Doğan medya gazetelerinin köşelerinde aynı duyguları paylaşan sadece o değil. Aydın Doğan'ın solcular okusun diye çıkardığı Radikal'in yayın yönetmeni İsmet Berkan da tespit yapar havasında, artık *"Türk-Amerikan ilişkilerinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını"* (18 Mart, Radikal) söyleyerek üzüntüsünü dile getiriyor.

ÇİZGİYLE

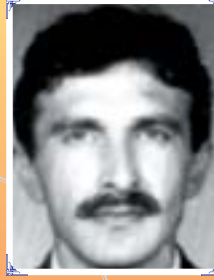
kahramanlar Ölmez

Recai DİNÇEL

İbrahim Yalçın ARKAN

Avni TURAN

Şehitlik tarihi: **24 Mart 1993**

Şehit düştükleri yer: İstanbul Bahçelievler

Şehit düşme şekli: Devrimci hareketin çeşitli alanlarda sorumlulukları olan yönetici kadrolarındandılar. Darbe ihanetinin yolaştığı tahribatin onarılmasında yer almak üzere İstanbul'a geldiler. Kaldıkları evde ölüm mangaları tarafından kuşatıldılar. 4.5 saat süren çatışma boyunca marş ve sloganları hiç susmadı. Geleneklerimize yeni bir halka ekleyerek ölümsüzleştiler.

Gökçe ŞAHİN

Şengül GÜLSOY

Turan ŞAHİN

Şehitlik tarihi:

20 Mart 2002

Şehit düştükleri yer: Ordu-Ünye Yeşilkent beldesi

Şehit düşme şekli:

Karadeniz gerilla birliğine bağlı bir grup olarak kırlarda faaliyet sürdürürken, jandarma özel timleri ile çıkan çatışmada şehit düştüler.

Şehitlik tarihi:

21 Mart 1996

Şehit düştüğü yer:

Hatay-Yayladağ Yeşiltepe köyü

Şehit düşme şekli:

Antakya'da devrimci mücadele içinde yer alan Devrim Aslan, mücadelesini farklı bir alana taşımak üzere sınırdan geçiş yaparken katledildi.

Yaşar Devrim ASLAN

Şehitlik tarihi:

25 Mart 1997

Şehit düştüğü yer:

Almanya Frankfurt

Şehit düşme şekli:

DHKP-C taraftarıydı, şehitleri anma gecesinin hazırlıklarının yapıldığı sırada beyindeki urun yolaştığı anı bir rahatsızlık sonucu aramızdan ayrıldı.

Cahit ÇİFTECİ

Dağların şahinleri

Gökçe ŞAHİN, birliğin komutanıydı. Temmuz 1998'de katılmıştı Karadeniz Birliği'ne. Yaklaşık 4 yıldır dağlardaydı. Dev-Gençliydi, hak, özgürlük isteyen, YÖK'ün robotlarından biri olmayı reddeden isyankar bir öğrenci olduğu için okuldan atıldı. Aynı dönemde tutsak düştü; o hapisanenin kapısından içeri adımını attığı gün, bir başka hapisanede, Buca'da katliam yapılıyordu.

Tahliye olduktan sonra, mücadelesini ancak eskisinden farklı bir biçimde sürdürebileceği gerçeğiyle karşılaştığında, bir tereddüt yaşadı. Böyle durumlarda hep olduğu gibi, "ya devrim, ya düzen kazanacaktı". Sonrası şöyle gelişti kendi anlatımıyla: "Hayır dedim kendime. Kesinlikle... Ben, Birtan'ın, Berdan'ın, Sinanların, Niya-zilerin yüzüne gönül rahatlığıyla bakmak istiyorum..." Şehitlerimiz yol göstericisiydi onun da. Tereddütsüz kuşandı halk kurtuluş savaşçılarının üniformasını.

Konfeksiyon işçisi Şengül GÜLSOY, 1995'te Cephe'nin 1 Mayıs kortejinde katılarak yaptığı tercihinin sonucunda, arada sayısız eylemler, gözaltılar yaşadıktan sonra, 1998'de Gökçeyle aynı yıl, Karadeniz dağlarına çıktı. Çok istiyordu bunu; "Şehirde Sibel gibi savaşçı olmak, Ali Rıza Kurt gibi, direnişte Sabahatlar gibi olmak isterim" diyordu. Şehitleri öğretmeniydi onun da.

Turan ŞAHİN, ikisinden bir yıl daha önce gelmişti dağlara. Oysa en gençleriydi. Gerillaya katılmayı istediğinde kabul edilmedi önce; çünkü yaşı henüz 13'tü. Ailesi tarafından İstanbul'a gönderildi. Dört yıl bir işçi olarak çalıştı İstanbul'da. Bir de İstanbul'daki sömürüyü, zulmü, adaletsizliği görünce, gerillaya katılma isteği daha da kesinleşti. 1997 Ekim'inde gerillaya katıldı.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağı onlarla dalgalandı ülkemizin dağlarında.